

kaza diye bir şey yoktur

Benimle

Bro
Sis

AMY ZHANG

Hareket halindeki bir cisim
bir dış kuvvet etki etmediği
sürece hareket halinde kalır.
Önüne çıkan her şeyi dümdüz
etmesi gerekse bile...

Soğuk bir kış günü, lise üçüncü sınıf öğrencisi
Liz Emerson arabasını bir ağaca doğru
sürer... Neden dünyanın onsuz daha iyi bir yer
olacağını düşünmüştür? Neden her şeyden
vazgeçmiştir? Kıskanılacak bir hayatı olduğu
düşünülen Meridian Lisesi'nin en popüler
öğrencisinin kısa ve hazin yaşamı doğrusal
olmayan bir zaman ekseninde anlatılıyor.

Kütle, ivme, durağanlık ve kuvvet... Liz,
Hareket Kanunları'nı bir türlü anlayamamıştı.
Ne fizik dersinde ne de son hızla önündeki
ağaca doğru aracını sürerken...

Başka insanların hayatını nasıl etkilediğimiz,
eylemlerimizin nasıl sonuçlar doğurduğu,
arkadaşlığın ya da anneliğin anlamına dair
sorularla dolu bu kitap, hayatın gerçekten
neden-sonuç ilişkisinden mi ibaret olduğunu
sorguluyor.

“Yazar neşeli olduğu kadar güçlü ve sıradışı
gözlem yeteneğiyle, çok yönlü karakterler,
umutlu bir son ve zamanı yakalayan detaylarla
romanını ele almış.”

School Library Journal

Benimle Kal

Pegasus Yayınları: 1785
Gençlik: 346

Benimle Kal

Amy Zhang
Özgün Adı: Falling into Place

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Aycan Ak
Düzeltili: Sibel Yıldız
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2017
ISBN: 978-605-299-325-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Amy Zhang, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları HarperCollins Publishers bünyesindeki
HarperCollins Children's Book's'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

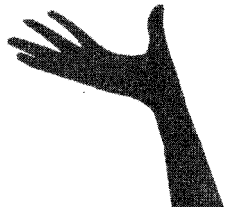
AMY ZHANG

Benimle

Kah

İngilizceden çeviren:
Burcu Bingöl

PEGASUS YAYINLARI

Öncelikle ilk teşekkürümü, tüm o çılgınca hayallerimin gerçeğe dönüşmesine vesile olan, editörüm Virginia Duncan hak ediyor. Preeti Chhibber, Gina Rizzo, Tim Smith ve Greenwillow ekibinin geri kalanına; bu kitaba karşı gösterdikleri bitmek bilmeyen özverileri ve heveslerinden ötürü teşekkürler. Aynı anda hem peri annem, hem terapistim hem de dostum olmayı başaran ajans sorumlum Emiliy Keyes'e teşekkürler. Ara sıra sürekli dönüp baktığım o muhteşem kapağı tasarlayan Matt Roeser'e teşekkürler. Mark O'Brien, John Hansen, Ari susu-Mago ve Olivia Jones'a birlikte yaptığımız o kısa sohbet ve peşinden gelişen olaylardan dolayı teşekkürler. Hayatıma giren bütün o muhteşem öğretmenlerime teşekkürler: Josh Loppnow, Addie Degenhardt, Debra Kelly ve özellikle de Justin "Danger" Moore'a, bana verdiği o ödev en sonunda bu kitabın oluşumuna vesile olmuştu. Arkadaşlarım, Elodie Huston, Lexi Arenz ve Megan Kapellen'a beni daha iyi bir insan olmaya teşvik ettikleri için teşekkürler. Aynı zamanda tabii ki aklıma koyduğum herhangi bir şeyi yapabileceğime inanan aileme sonsuz teşekkürler.

Chris ve Sophie'ye,
Bu kitabı belki size ithaf edebileceğimi söylerken
yalan söylemiştim.
Tabii ki bu kitabı sizin için yazdım.

HAREKET KANUNLARI

Birinci Kanun

Bir cisme dengelenmemiş bir dış kuvvet etki etmediği sürece cisim hareket durumunu (durağanlık veya sabit hızlı hareket) korur.

İkinci Kanun

Kuvvet, cismin çizgisel momentumunun (mV) zamanla değişimiyle orantılıdır. $F=ma$: Net kuvvet, cismin kütle-siyle ivmesinin çarpımına eşittir.

Üçüncü Kanun

Her etkiye karşılık onunla eşdeğerde ve zıt yönde bir tepki vardır.

BİRİNCİ BÖLÜM

Hareket Kanunları

Liz Emerson'ın intihar teşebbüsünde bulunduğu gün, fizik dersinde Newton'ın Hareket Kanunları'nı işlemişlerdi. Okuldan sonra, Mercedes'ini yoldan çıkararak bu yasaları pratik etti.

Çimenlerin üzerinde, saçlarında kırık cam parçalarıyla, her tarafı kan revan içinde yatarken başını kaldırdığında yine gökyüzünü gördü. Ağlamaya başladı, gökyüzü o kadar maviydi ki... Öylesine maviydi ki... Üzerine garip bir hüznün çöktü çünkü bunun nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Gökyüzünün ne kadar mavi olduğunu unutmuştu ve artık çok geçti.

Nefes alıp vermek fazlasıyla zorlaşmıştı. Geçip giden arabaların sesleri çok uzaktan geliyormuş gibi boğuklaşmaya, dünya bulanıklaşmaya başlamıştı ve o anda Liz, ayağa kalkıp arabaların peşine takılmaya, dünyayı yeniden

keşfetmeye dair tarifi güç bir istek duydu. Ve işte o anda ölümün ne demek olduğunu kavradı. O arabaların peşine bir daha asla takılamayacaktı.

Bir dakika, diye düşündü. Şimdi ölemem.

Newton'ın Üç Hareket Kanunu'nu hâlâ anlamıyordu. Durağanlık, kuvvet, kütle, yerçekimi ve zıt yönde eşdeğer tepkimeleri hâlâ tam olarak anlayamıyordu ama her şeyi geride bırakmaya hazırdı. Her şeyin sona ermesine hazırdı.

İşte tam da o anda, bir şeyleri anlamaya çalışmayı bir kenara bıraktığında her şey yerli yerine oturdu.

Hiçbir şey o kadar da basit değildi.

Birden her etkinin bir etkileşim başlattığını ve şimdiye dek yaptığı her şeyin başka bir şeye, o başka bir şeyin de bambaşka şeylere yol açtığını gayet net bir şekilde kavradı. Tüm bunların burada, 34 numaralı otobanın yanındaki bu tepenin eteğinde sona erdiğini ve ölmekte olduğunu idrak etti.

İşte o anda her şey yerli yerine oturdu.

Liz Emerson da gözlerini kapadı.

ANLIK GÖRÜNTÜ: GÖKYÜZÜ

Etrafımız yabani bitkiler ve çiçeklerle çevrili bir halde, kırmızı damalı bir battaniyenin üzerinde uzanmış durumdayız ve battaniyenin bir kısmı da üzerimizi örtüyor. Karahindibalara üflediğimiz nefeslerimiz o çiçek tüyleriyle birlikte dileklerimizi de yukarılara taşıyor ve sonunda seyretmekte olduğumuz bulutlara karışıyor. Genelde bulutları hayvanlara, dondurma külahlarına veya meleklerle benzetmeye çalışırdık ama o gün sadece avuçlarımız birbirine yapışmış, parmaklarımız birbirine dolanmış bir şekilde hayal kuruyoruz. Bulutların ardında ne olduğunu düşünüyoruz.

Bir gün büyüyecek ve ölümün, orada ne olduğunu görebilmesi için ona kanatlarını ödünç veren bir melek olduğunu hayal edecekti.

Ancak ne yazık ki ölümün kanat ödünç veren meleklerle hiçbir bir alakası yok.

İKİNCİ BÖLÜM

Bir Ceset Nasıl Kurtarılır

*D*önen ikaz ışıklarının kaza mahalline yaklaşmasını ve uzun kuyruklar oluşturan ambulanslar ile sarı şeritlerin olay yerini çevrelemesini izledim. Siren çığlıkları geceyi bölerken ambulanstan fırlayan sağlık görevlileri telaşla koşup tepeden aşağı kayarak arabaya ulaşmaya çalışıyorlardı.

Mercedes'in etrafını sarıp yerde yatan kızın yanına diz çökerlerken kırık cam parçaları ayaklarının altında çatırdıyordu.

“Kusma refleksi yok. Tüpü hazırlayın, hızlı entübasyon protokolü...”

“Buradan bir damar yolu açabilir miyiz? Hidrolik makas lazım... İtfaiyeyi çağırın!”

“Hayır, itfaiyeyi bekleyemeyiz, ön camı kırın...”

Öyle de yaptılar. Camı kırıp onu tepeden yukarı taşırırlarken kimse hurdaya çıkmış arabanın yanında durmuş onları izleyen çocuğu fark etmedi.

Dudaklarında kızın adı vardı.

Sonra bir polis memuru tarafından geriye doğru itilince neler olup bittiğini öğrenmek, ceset ve kan görmek için durup arabalarından çıkmış olan meraklı insan kalabalığının arasına karışmak zorunda kaldı. Bu çemberin ardına baktığımda trafiğin her iki yönde de sıkıştığını görebiliyordum; Liz'in, üzerinde tek bir çizik bile olmayan Mercedes'inin içinde, bu araba kuyruğunun bir yerlerinde olduğunu, kornasına basıp dururken ettiği küfürlerin açık radyosundan yükselen seslerin arasında boğulduğunu hayal etmek hiç de zor değildi.

Bu mümkün değildi. Onun hayatta olmayabileceğini düşünmek imkânsızdı.

Şu bir gerçektir ki, artık *hayatta* kelimesinin Liz Emerson'ı çok doğru bir şekilde tanımladığı söylenemezdi. Bir sedye üzerinde ambulansın içine itilirken perdeler onun için kapanıyordu.

"Taşikardisi var, tansiyonu düşük..."

"Atel seti lazım, üst femüründe parçalı kırık var..."

"Hayır, önce kanamayı durdurun! Şoka giriyor!"

Etrafındakiler sağa sola koşuşturup bipleyen makinalar ve panikle adeta bir müzikal sergilerken ben sadece ellerine ve yüzüne bakıyordum. Alelacele örülmüş saçından bir tutam dışarı fırlamıştı. Yüzündeki fondöten, solgun tenini kapatamayacak kadar ince bir tabaka olarak kalmıştı.

Etrafıma baktığımda kalbinin attığını üç farklı monitörden görebiliyordum. Nefesinin maskede bıraktığı buğuyu da... Ama Liz Emerson *benimle* değildi.

Bu yüzden öne doğru eğildim. Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp ona tekrar tekrar *benimle kal* deyip durdum. Eskiden olduğu gibi beni duyabilirmiş, beni dinliyormuş gibi. *Benimle kal.*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Haber Ulaşıyor

*H*astaneden aradıklarında Monica Emerson uçaktaydı. Telefonu kapalı olduğundan çağrı doğrudan telesekretere düştü.

Bir saat sonra valizlerini almaya yöneldiğinde telefonunu açıp telesekreterindeki mesajları dinlemeye başlamıştı. İlk çağrı, şirketinin pazarlama departmanından geliyordu, Bangkok'a yapacağı bir sonraki iş seyahatiyle ilgili bir şeydi. İkincisi kuru temizlemeciden geliyordu. Üçüncü çağrıda mesaj bırakılmamıştı.

Dördüncü mesajı dinlemeye başladığında dönen bant üzerindeki valizini görmüştü, bu yüzden de “Kızınız bir araba kazası geçirdi” sözlerini o anda tam olarak algılayamadı.

Mesajı baştan bir kez daha dinledi, derin bir nefes aldı ve mesaj bittiğinde bu kâbusun bitmediğini görünce arkasını dönüp koşmaya başladı.

Valizi dönen bantta bir tur daha attı.

Salondaki telefon çaldığında Julia kalkülüs ödevinin ne-redeyse yarısını bitirmişti.

Birden irkildi çünkü kimse evi aramazdı. Kendisinin bir, babasının üç cep telefonu vardı ve Julia neden bir ev telefonları olması gerektiğini bir türlü anlayamıyordu.

Yine de telefonu yanıtlamak için koridora çıktı çünkü konik denklemler ve parametreler başını ağrıtmaya başlamıştı.

“Alo?”

“George De...”

“Hayır,” dedi. “Ben Julia, kızıyım. Buyurun?”

“Bu telefon numarası Elizabeth Emerson’ın acil durumda temas kurulacaklar listesinde yer alıyor. Doğru mu aradım?”

“Liz mi?” diye sorup telefonun kablosunu parmağına dolarken acil durumda aranacak kişiler listesine babasını eklemesine izin vermemiş olmayı diledi. Acil bir durum olduğunda babası ne zaman ortalıklarda olmuştu ki. *Ne aptalım*, diye düşündü. “Evet, doğru numarayı aradınız. Liz’e bir şey mi oldu, neler oluyor?”

Bir an bir sessizlik oldu. “Babanız evde mi?”

Julia sinirini bastırmaya çalıştı, telefonun kablosunu parmağına daha da sıkı dolayıp parmaklarının morarmaya

başlamasını izledi. “Hayır,” dedi. “Bir sorun mu var? Liz iyi mi?”

“Bu bilgiyi başkasına vermeye yetkili değilim, Bay George Dev...”

“Liz’e bir şey mi oldu?”

Hattın öbür ucundaki kişi bir an tereddüt ettikten sonra iç geçirdi. “Elizabeth bir süre önce St. Bartholomew Memorial Hastanesi’ne kaldırıldı. Bir trafik kazası geçir...”

Julia elindeki ahizeyi bırakıp anahtarlarını kaptığı gibi arabasına yönelirken bir yandan da Google’dan hastaneye nasıl gidebileceğine baktı.

Kennie, Meridian Lisesi’nin dans takımındaki diğer herkesle birlikte bir otobüsteydi. Liz’in Mercedes’i takla atarken o arkasındaki koltuğa uzanmış, Jenny Vickham’ın ekşili sakızlarından birini almaya çalışıyor ve otobüs şoföründen yerine oturması için azar ıstıyordu. Gayet mutluydu çünkü kısa bir süre sonra en ön sırada dans eden tek lise üçüncü sınıf öğrencisi olarak sahne ışıklarının altında olacaktı. Yarışmayı kazanıp güle oynaya geri döneceklerdi. Bir süre sonra havaya sıçrayıp dönecek, bebeği, kürtağı, Kyle’ı ve Liz’i unutacaktı.

Kendi kendine, *Mutluyum*, dedi. *Mutlu ol*.

Monica Emerson ve Julia, Kennie’ye haber vermeyi akıllarına getiremeyecek kadar meşgullerdi. Zaten isteseler de Kennie’yi arayamazlardı, otobüste telefon çekmiyordu ve Kennie’nin telefonunun şarjı bitmek üzereydi.

Monica ve Julia hastaneye koştururlarken Kennie, en yakın arkadaşının ölmekte olduğundan habersiz, bir

otobüsün içinde gayet mutlu mesut bir şekilde tam aksi istikamette ilerliyordu.

Herhalde bir süre de haberi olmazdı. Hayır, yarışmayı kazandıktan sonra, gülümsemekten yanakları acımış ve dönüş yolu boyunca gülmekten karnı ağrımış halde eve dönecekti. Bir duş alacak, üzerindeki o simli, elastik kumaştan kostümü çıkarıp eski pijamalarını üzerine geçirecekti. Karanlık odasında, ıslak saçlarını tepesinde topuz yapmış bir şekilde oturup Facebook hesabını kontrol edecekti. Bir sürü girdinin arasında bu haberle karşılaşacak ve bir an soluğu kesilir gibi olacaktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Benimle Kal

*L*iz bu araba kazasının tüm detaylarını, kendinden hiç de beklenmeyecek bir titizlikle planlamıştı. Ancak planlarında St. Bartholomew Memorial Hastanesi'ne kaldırılmak yoktu çünkü kaza sonucunda ölmeyi planlamıştı.

Kazayı yapacağı yeri dikkatle seçmişti. Otobanı, tepeyi, keskin virajı... Hepsi de evinden yaklaşık bir saat uzaklıktaydı. Bir keresinde bu yoldan geçip arabayı hafifçe kaydırarak pratik yapayım derken Mercedes'in boyasını bile sıyırmıştı. Ancak kazayı bu kadar uzak bir mesafede yapmayı tercih etmesi yüzünden St. Bartholomew Hastanesi'ne götürüldüğünde onu karşılamaya gelen hiç kimse olmamıştı. Doktorlar onu ameliyathaneye yetiştirmeye çalışırken elini tutacak tek bir kişi bile yoktu.

Bir tek ben vardım.

Ben de sadece seyirci olabiliyordum.

Benimle kal.

Doktorların gelişini izledim. Neşterlerin parıltısını, çatılan kaşları. Elleri izledim, kan içinde kalan beyaz plastik eldivenleri...

Onları izlerken aklıma Liz'in anaokulunda futbol oynarken kavalkemiğini çatlattığı zaman geldi, bu sporu sevmeye daha o zamanlar başlamıştı ve tabii koruyucularını takmayacak kadar gösteriş meraklısı olmaya da. İşte o zaman bu hastaneye değil Çocuk Hastanesi'ne gitmiştik. Oradaki ameliyathanenin duvarlarında, üzerinde ip atlayan zürafaların resmedildiği bir bordür vardı ve Liz, anestezi yüzünden bilinci kapanıp o minik eli elimden kayıp gidene kadar elimi tutmuştu.

Ancak bu ameliyathanede ip atlayan zürafalar yoktu ve Liz'in eli kırıktı. Bu ameliyat ne o seferkine ne de ondan sonrakilere hiç benzemiyordu. Kızlar futbol maçında ön çapraz bağını kopardığında St. Nicks Hastanesi'nde ve yirmi yaş dişini çektirirken dişçide geçirdiklerine yani. O ameliyatlar sırasında doktorlar gayet rahattı. Taşınabilir hoparlörlere takılı iPod'larda Bethooven, U2 ya da Maroon 5 çalışıyordu ve doktorlar gayet... insana benziyordu.

Bu cerrahlarsa ellerden ve bıçaklardan ibaretti, sanki ruhunu teninin altına hapsedebilirlermiş gibi Liz'in orasını burasını durmadan kesip biçerek onu tek parça haline getirmeye çalışıyorlardı. İşleri bittiğinde ondan geriye ne kalacaktı acaba.

Benimle kal.

Ama istemiyordu. İstemiyordu.

En son ne zaman mutlu olduğunu, geçirdiği en son mutlu günü hatırlamaya çalıştım ve onca mutsuz ve boş ve paramparça anının arasından bu anları seçip çıkar-mak hiç de kolay değildi, işte bu yüzden neden gözlerini kapatıp direksiyonu uçuruma doğru kırdığını rahatlıkla anlıyordum.

Liz Emerson'ın içi öyle bir karanlıkla kaplıydı ki göz-lerini kapamak çok da bir şeyi değiştirmeyecekti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Liz Emerson Arabasını Çarpmadan Beş Ay Önce

Liz'in lise üçe geçtiği sene, ilk cuma gününün öğle arasında herkesin dilinde sadece üç konu vardı: Bayan Harrison'ın büyük beden mini etekleri ve fileli çorapları, üst sınıfların yaptığı eşek şakaları ve o gece Tyler Rainer'ın vereceği muhteşem plaj partisi. Liz, önündeki tepside (hükümet standartlarına göre) sağlıklı ama (herkesin standartlarına göre) pek de yenilebilecek bir tarafı olmayan öğle yemeği dururken partiye gitmeyi düşündüğünü beyan etmişti. Bu diğer herkesin de gideceği anlamına geliyordu elbette.

Herkes derken Meridian Lisesi'nin elitlerine ayrılan üç masada oturan öğrenciler kastediliyordu: kırtıpilller, kendini beğenmişler, spor meraklıları, budalalar, güzel-ler, zenginler, kabul görmüşler ve gıpta edilen sürtükler. Özellikle de hiç vakit kaybetmeden ileri seviye dersleri-

nin¹ çokluğu nedeniyle yaşanan bir çakışma sonucu öğle yemeğine farklı bir saatte çıkan Julia'ya bir kısa mesaj çekip planları anlatacak olan Kennie'yi.

Liz, Julia, Kennie. Bu aralar birlikte takılıyorlardı ve artık kimse bunun nedenini sorgulamıyordu.

Okuldan sonra Liz radyosunun sesini köklediği arabasıyla eve dönüyordu. Boş bir eve döneceğini bildiğinden normalden daha yavaş sürüyordu. Annesi bu hafta sonu Ohio'da ya da Bulgaristan'da olacaktı, hangisi olduğunu hatırlamıyordu. Bunun bir önemi de yoktu zaten. Gideceği bir iş seyahati hep olurdu, ardından bir tane daha.

Bir zamanlar, annesinin bu kadar sık seyahat etmesi Liz'in hoşuna gidiyordu. İnsanın okyanuslar aşan ve gökleri bilen bir annesinin olması sihirli bir şey gibiydi, bir peri masalını andırıyordu. Ayrıca annesi evde olmadığında babası kanepede yemek yemesine izin veriyordu. Üstelik yatağın üzerinde hoplayıp zıplamaya başladığımızda, dişlerimizi fırçalamak istemediğimizde ya da tavan arasında oynamak istediğimizde de bize hiç söylenmiyordu.

Ama babası öldü, Liz büyüdü ve annesi seyahatlere çıkmaya devam ettiği için Liz yalnız kalmayı öğrendi.

Liz'in canını sıkan *yalnız kalmak* değil sessizlikti. Sessizlik *yankılanıyordu*. Emerson'ların o koskoca evinin bir duvarından sekip ötekine çarpıyor, kenar köşelere, dolapların içine ve gölgelerin arasına gizleniyordu. Aslında

1 Amerika Birleşik Devletleri'nde üniversitelerin lisans derslerine eşdeğer sayılan, liselilere yönelik ders programları. (ed. n.)

annesi Liz'in düşündüğü kadar sık seyahat etmiyordu ancak sessizlik sanki her şeyi daha da büyütüyordu.

Bu sessizlik Liz'in en eski korkularından biriydi. Söylenecek bir şey olmamasından hep nefret etmişti. Arkadaşlarının evinde yatıya kaldığında herkesin yattığı ama daha uykuya dalmadığı o karanlık dakikalardan, kütüphanelerden, telefon konuşmaları sırasındaki anlık susuşlardan nefret ediyordu. Diğer küçük kızlar da karanlıktan korkardı ama sonra büyüyüp korkularını geride bırakırlardı. Fakat Liz sessizlikten korkuyordu ve korkusunu yumruk yaptığı avcunun içinde öyle sıkı sıkı tutuyordu ki sonunda bu korku büyüdü, büyüdü ve Liz'i tamamen yuttu.

Bir süre garajda, motoru çalışmaya devam eden Mercedes'inin içinde oturmaya devam edip sesi sonuna kadar açık radyoda çalan, birbiri ardına sıralanan sözlerini zor anladığı bir rap parçasını dinledi. Sessizlikle yüzleşeceği anı biraz daha olsun erteleyebilmek için Julia ya da Kennie'yi eve çağırması olmayı diledi. Ama bunu yapmamıştı, kendisine son pişmanlığın fayda etmediğini hatırlatıp kontak anahtarını çıkardı. Sessizlik elle tutulur bir şey gibi suratına çarptı; arka kapıyı açarken etrafını sarıp eve girdiğinde onu yuttu ve ayakkabılarını çıkarıp Pizzarito marka hazır pizzasını ("bir lezzet patlaması!") mikrodalga fırına atarken boğazına sarıldı. Bir an koşuya çıkmayı düşündü, spor salonu kısa bir süre sonra futbolcuların antrenmanlarına açılacaktı ve epey bir formdan düşmüştü. Ancak hava serin olmasına ve bir yanı hareket ederek zihnini boşaltmak istemesine rağmen daha güçlü bir yanı yukarı çıkıp koşu ayakkabılarını giymek, tekrar

onca yolu katedip aşığı inmek, bağıcıklarını bağılamak, çantasından anahtarlarını çıkarıp kapıyı kilitlemek istemiyordu...

Mikrodalga fırın bipleyince Liz, Pizzarito'sunu alıp sonunda sıkıntıdan patlayıncaya kadar kanallar arasında gezindi durdu.

Sonrasındaysa, sessizlik hem içten hem de dıştan sanki bir çekiç gibi bedenine inip dururken Liz tuvalete gitti, parmaklarını boğazına soktu ve o lezzet patlamasını midesinden klozete transfer etti.

Hayatı boyunca, Liz birkaç tehlikeli işe bulaşmıştı... Uyuşturucu kullanmış, bulimik olmuş, RadioShack'te çalışan o sapık otçuyla çıkmıştı. Bir tek bu bulimiadan kurtulamamıştı. Kan kusmaya başlayınca korkmuş ve bir süre bu alışkanlığına ara vermişti çünkü ölmek istemiyordu. En azından o zamanlar istemiyordu. Ama bu gece mayo giyecekti ve mutlu olmak istiyordu. Işıklar saçmak, gülmek ve ince olmak istiyordu.

Pizzarito'nun üzerine sifonu çektikten sonra dişlerini fırçaladı ama ağızında hâlâ kusmuğunun tadı vardı. Kilere inip annesinin devasa şarap mahzenine göz attı. İnce bir şişeyi eline aldı. İçeceğin etiketindeki yazı İngilizce olmadığı için bunun tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama alkol ve yemiş kokuyordu, çok da güzel bir etiketi vardı. Üst kata çıkarken şişenin tıpasını çıkarmıştı bile. Kafasına dikip birkaç yudum aldıktan sonra yatak odasına gidip mayolarına bakmaya başladı.

Fırfırlı sarı bikinisini giyince civcive benzedi, kırmızı olan onun için bile fazla hafifmeşrep kaçıyordu, ayrıca

beyaz alt parçası o kadar bollaşıp sünmüştü ki büyükanne donlarını andırıyordu. Liz sonunda vişneçürüğü rengindeki çizgili bikinide karar kıldı, birkaç ay önce Victoria's Secret'ın indiriminden almıştı. Aynada dikkatle kalçalarını incelerken şişman, kel, kıllı ve büyük ihtimalle pedofil olan komşularının evlerinin önündeki çimenlikte üzerinde bornozuyla dikildiğini ve pencereden içeri bakmakta olduğunu fark etti.

Liz adama ortaparmağını gösterdikten sonra tekrar koridora çıktı.

Bazen bu ev çok bunaltıcı oluyor, diye düşündü. Ama bu gece, o gecelerden biri olmayacaktı. Öyle başlamış olabilirdi ama şarap –sanırım bir tür şaraptı içtiği– her şeyi yoluna koymaya yeterdi.

Oturma odasına geri döndü ve kendini üzerine bırakmadan önce kanepenin minderlerinin tersini çevirdi. Şişedeki şarap çalkalandı ve sıçrayarak daha eski lekelerin yanında yeni eflatun benekler oluşturdu. Eskiden annesinin bu rezaleti fark etmesinden korkardı. Ama artık akıllanmıştı. Monica bir yığın para ödeyip aldığı kanepesinde yan gelip yatacak türden bir kadın değildi. Keşke öyle olsaydı diye düşünüyordu Liz... Annesinin kumandayı ararken minderlerin arkasındaki şarap lekelerini fark etmesini istiyordu çünkü nasıl bir tepki vereceğini hiç bilemiyordu. Kızarmıydı, sonunda şarap mahzenin kapısına bir kilit mi vururdu, bilmiyordu. Umurunda olur muydu?

Şişeyi savururken, önemi yok, diye düşündü. Önemi yok.

Sıvı çenesinden boynuna, oradan da omuzlarına doğru süzülünce bir an aklma liseye başlayacağı yılın yazında

gittiği ilk parti ve o günden bugüne hayatında değişen şeyler geldi. O gece ilk, sonra ikinci, sonra da üçüncü birasını içmişti. Hayatında ilk kez sarhoş olmuştu, bu yüzden fazla bir şey hatırlamıyordu, hatırlamak da istemiyordu zaten.

Işıkları, bedenleri, kulak zarını patlatırcasına çalan bangır bangır müziği düşündü. Ter, nem ve suçluluğun ağırlaştırdığı havayı hatırladı.

Önemi yok.

Saat sekiz olduğunda şişenin yarısını içmişti. Damarlarında dolaşan alkolü hissedebiliyordu, dünya garip bir şekilde kırılgan bir hal almıştı, her şey bir dokunuşta paramparça olacak kadar narindi sanki ve Liz Emerson dünyadaki tek sağlam şeydi.

Bu hoş bir histi, yenilmez olmak yani.

Julia yolcu koltuğuna geçerken, “Aman Tanrım,” dedi. “Şimdiden sarhoş musun?”

“Elbette,” dedi Liz. Julia’ların garaj yolundan hızla çıkarken bir posta kutusunu sıyrıp geçti. Sonrasında Mercedes’in çizildiğini fark edecekti ama şu anda umurunda değildi. İnsanın genç ve çakırkeyif olmasında ve cuma akşamı gidecek bir yerinin olmasında romantik bir yan vardı. Alkollü içeceği Julia’ya uzattı. Julia şişeyi alıp kafasına dikti ve Liz, Julia’nın aslında dudaklarını sıkı sıkıya kapadığını bildiği halde bir şey demedi. Fark etmemiş gibi davranmak daha kolaydı. Liz akşam yemeğinden sonra düzenli olarak banyoyu ziyaret ediyor ve Julia da odasında ağız kapalı poşetler içerisinde kullanımı

yasal olmayan maddeler bulunduruyordu. Her ikisinin de bunlar sanki hâlâ sır gibi davranma konusunda sözsüz bir anlaşmaları vardı.

Şişeyi Liz'e geri uzatan Julia, "Kennie'yi almana gerek yok, Kyle'in arabasına binecekmiş," dedi.

Liz homurdandı. Şişeyi tekrar kafasına diktiğinde araba hafif yana savruldu ve Julia çılgılığı basarken o güldü. "Yani şu sıralar Kyle'a biniyor diyorsun."

"O da var tabii." Julia bir an durup emniyet kemeri düzeltti sonra da fısıldar gibi, "Ondan ayrılmadığına inanamıyorum," diye ekledi.

Liz hiçbir şey demedi. Tabii Kennie konusu da anlaşmaya dahildi ve bu konu Liz'in bahsinin açılmasını istemediği mevzular arasında yer alıyordu, özellikle de bu gece konuşmak istemedikleri arasında. *Ne aptalca*, diye düşündü. Kyle'in onu ikna etmesi için şu dört kelimeyi söylemesi yetmişti: *Ama ben seni seviyorum*. Ve elbette işe yaramışlardı, ne de olsa Kennie aşk uğruna her şeyi yapardı.

Aptal Kennie.

Ancak aldatan erkek arkadaşlardan ayrılmama konusunda Liz'in de ahkâm kesecek durumda olmadığını anımsayan Julia konuşmayı kesti.

Liz gaz pedalına yüklendi, sonra da patinaj çekip dönerek Julia'nın çılgılık atmasına ve kapıya doğru savrulmasına neden oldu. Bu gece yenilmezlerdi.

Partiye yaklaşık bir saat geç gittiler, onlar vardığında kumsalda yakılan ateşin alevleri göğe yükselmişti ve kalabalığın uğultusu on blok öteden duyulabiliyordu. İnsanların bir kısmı çoktan gitmeye başlamıştı çünkü bu boyutlardaki

bir partinin, bunca biranın tüketildiği de hesaba katıldığında, polis memurlarını açık büfe gibi kendine çekeceği belliydi. Halka açık bir plajda böyle bir parti vermek, Tyler Rainier'in tam bir aptal olduğunu gösteriyordu ama Liz'in umurunda değildi. Ve bunu ispatlamak istercesine şişeyi bir kez daha kafasına diktikten sonra arabadan indi.

Duman her yeri sarmıştı; şenlik ateşinden yükselen duman içilen ottan yayılan dumana karışıyordu. Yanardöner ışıklar ve renkli spotları, puslu havada parlayan yıldızları andırıyordu. Müzik Liz'in beyninde yankılanıyordu. Herkesin sağa sola kaçışması an meselesiydi ama bunun da bir önemi yoktu. Bu gece yoktu.

Liz, etrafına küçümseyici denebilecek bakışlar atmakta olan Julia'ya baktı. Sessiz, zengin, şık ve bir balerin duruşuna sahip biri olduğundan insanlar Julia'nın burnunun havada olduğunu düşünüyordu. Julia'nın kaderinde yardım baloları ve inciler vardı. Bu kafası güzel kalabalık için fazlasıyla akıllı, zarif ve bilinçliydi.

Bu durum bazen Liz'in onu kıskanmasına neden oluyordu ama bu gece o gecelerden biri değildi. Bu gece Julia'ya bakıp onu kucaklamamak için kendini zor tutuyordu çünkü Julia huzursuzdu, güzeldi ve onundu.

"Gel bakalım, tat kaçırıcı," dedi Liz neşeyle. Julia bir an duraksadıktan sonra Liz'i takip etmeye başladı ve ışıklar ikisini birden yuttu.

"Liz!"

Kennie'yle burun buruna gelen Liz neredeyse onun üzerine kapaklanacaktı. Şişe elinden fırlayıp Julia'nın üstüne döküldü.

bu yüzden Liz ondan ayrılıp kalabalığın etrafını sarmasına izin verdi.

Liz'in bir dargın bir barışık bir ilişki yürüttüğü Jake Derrick, o hafta sonu bir futbol kampı için eyalet dışındaydı, muhtemelen koca göğüslü ponpon kızlardan biriyle işi pişirmekle meşguldü ama bu da Liz'in umurunda değildi. En yakınındaki çocuğu belindeki kemerden kavradığında çocuk da ellerini Liz'in kalçalarına koydu. Ortalık çok dumanlıydı ve çocuk da yüzünü seçemeyeceği kadar uzun boylu bir tipti, zaten yüzünü görmeye de çalışmadı. Buraya anılar edinmeye gelmemişti. Buraya bu yanıp sönen ışıkları, teri, dumanı ve tenine değen bir teni hissetmek için gelmişti. Bu çocukların kim olduğu önemli değildi. Önemli değillerdi. Hem de hiç önemli değillerdi.

Dört numaralı çocukla dans ederken Liz'in cebindeki telefon titreşti. Telefonunu çıkardığında Julia'dan mesaj geldiğini gördü. Muhtemelen eşcinsel olan erkek arkadaş Jem Hayden'la birlikte butik bir kitapçıya gitmek için partiden ayrılmakta olduğunu söylüyordu. Kennie'yi uzun zamandır görmemişti ama herhalde o da kalabalığın içinde bir yerlerde, kasıklarını Kyle'inkilere sürterek dans etmekle meşgul olmalıydı.

Önemi yok. Hava ot kokuyordu ve bu da Liz'in başını döndürüyordu. Hiçbir şeyin önemi yoktu, hatta dört numaralı çocuğun onu öpmeye çalışıp durmasının da. Neden önemi olsundu ki?

Yarın sabah uyandığında bu partinin anıları puslu havadaki yıldızlar kadar belli belirsiz olacaktı. Hiçbir şey hatırlamayacaktı. Bu yüzden de dönüp dört numaralı ço-

cuğun ot tadındaki dudaklarını dudaklarına yapıştırmasına izin verdi, fena öpüşmüyordu.

Siren sesleri müziği bastırıp partiye son verdiğinde plaja gelesi çok da uzun zaman olmamıştı, belki bir yarım saat geçmişti. Liz bundan emindi çünkü şimdiye dek yedi çocukla ve her biriyle bir şarkı boyunca dans etmişti... Kalabalık çil yavrusu gibi dağılırken birisi son parça otu da kuma gömmeye çalışıyordu. Aslında Liz içten içe partilerin basılmasından hoşlanıyordu. Gecenin şahikası buydu, bir doruk noktası yaşanmadan hiçbir şey tam olmuyordu. Sirenler, kırmızıdannın maviye dönen ışıklar, işte buna zirveye çıkmak denirdi.

Liz kanına karışan adrenalinin etkisiyle koşmaya, bir kalabalığa karışıp bir kalabaşığın dışına çıkarak ilerlemeye başladı. Belki de aklının bir köşesinde, küçükken oynadığımız ve her zaman tehlikelerden kaçıp kurtulmayı başaran yenilmez birer casus veya kahraman olduğumuzu hayal ettiğimiz oyunlar vardı. Arabasına atladığı gibi kontak anahtarını çevirdi, geriye doğru manevra yaparken az kalsın bir polis memurunu ezecekti. Memurun dur dediğini duydu ama onu dinlemedi ve adam da peşine düşmedi. Kalbi küt küt atıyor ve gülüyordu. Hızla ilerlerken gecenin karanlığı içeri dolup onu sarmalasın diye penceresini sonuna kadar açtı.

Liz bir an eve gitmeyi düşündü ama sapağı kaçırmıştı ve artık geri dönemezdi, bu yüzden de dümdüz gitmeye devam etti. Gaz pedalına basıp sonunda kendini otobanda buldu, yıllardır bu yola girmemişti. Sahil boyunca ilerledi ve ağaçların iyice uzayıp göğe yaklaştığı, etrafın iyice

karardığı noktada doğal parkın girişine saptı. Orman bekçilerinin kulübesinin önüne, PARK ETMEK YASAKTIR. MÜTECAVİZLER HAKKINDA ADLİ İŞLEM YAPILACAKTIR yazan tabelanın hemen yanına pek de düzgün olmayan bir şekilde park etti.

Yedinci sınıftayken Kennie ve Julia'yla birlikte okulun hizmetlilerinden birinin dolabına el koyduklarını ve üzerine MÜTECAVİZLERE ADLİ İŞLEM YAPILACAKTIR benzeri bir şeyler yazdıkları posterler yapıştırdıklarını hatırlayınca kendi kendine güldü. Daha doğrusu Julia'yle ikisinininde yazan buydu. Kennie ADLİ İŞLEMLERE TECAVÜZ EDİLECEKTİR yazmıştı.

Onunla sapma kadar dalga geçtikten sonra bu cümleyi sloganları ilan etmişlerdi.

Liz arabayı durdurduğunda sessizlik onu hazırlıksız yakaladı. Nasıl oluyorduydu onu şaşırtmayı hep başarıyordu. iPod'unu alıp sesini açmasıyla geceyi öfkeli bağrışlar ve bateri solosu doldurdu ama şarkıyı değiştirdi, ne de olsa yalnızdı, yalnızken de başka insanların sevdiği şeyleri dinlemesi gerekmiyordu.

Bazen kendi seçimlerini yapabileceğini unutuyordu.

Liz ağaçlara doğru yürüdü, aptallık yapmakta olduğunu, en azından iPod'unun el fenerini çalıştırabileceğini biliyordu ama umurunda değildi, hiçbir şeyi umursamıyordu. Taşındıklarından beri buraya hiç gelmemiş olsa da ayakları bir şekilde kendi yolunu buluyordu. Buraya neden geldiğini de tam olarak bilemiyordu ama bu da onu ilerlemekten alıkoymadı. Liz itiraf etmek istemeyeceği kadar sarhoş olduğunu fark etmeye başlamıştı, öyle ki

sallana sallana ve önüne bakmadan yürüyordu ve böyle sersem sepet bir halde olmaktan da mutluydu.

Liz, güzel olduğunu ve gittikçe güçlendiğini, güçlendiğini, güçlendiğini, söyleyen indie bir parça eşliğinde yürüyordu. Bunu duymak hoşuna gidiyordu. Hayatında en son kez böyle bir şeyi ne zaman duyduğunu anımsamaya çalıştı ama anımsayamadı. İnsanlar artık böyle şeyler söylemiyorlardı, değil mi?

Liz o kadar uzun zamandır yürüyordu ki yanlış bir yerden dönüp kaybolduğunu ve her an karşısına çıkabilecek bir ayının onu paramparça ettikten sonra sol elini yiyeceğini, onu patikadan uzak bir noktadaki çimenlerin üzerinde bırakacağını, kan kaybından öleceğini, onu ancak bir iskelete dönüştüğünde bulabileceklerini ve nihayetinde insan anatomisi ve fizyoloji derslerinde kullanılmak üzere fen laboratuvarında bir yere asacaklarını düşünmeye başlamıştı ki birden ağaçlık alanın sonuna geldi ve kuleyi gördü.

Hatırladığı kadar yüksek değildi.

Küçükken babası onu her ayın ilk çarşambası buraya getirirdi.

Babası çarşambaları çalışmıyordu, Liz'in de yuvaya gitmesi gerekmiyordu.

Çarşamba günleri onlar için önemliydi çünkü *onlara ait* bir gündü. Etrafta her ne varsa onun üzerinden dilekler dilerlerdi, yazın nergisler olurdu, sonbaharda yerlere savrulmuş kızılıyapraklar, kışın kar taneleri, bahar aylarında güneş ışıkları. Evet, dört yaşındayken kısa boylu bir çocuktuk ama şimdi bir zamanlar sanki göğeri eriyormuş gibi

görünen o kuleye bakınca ne kadar çok şeyin değiştiğini anlamaya başlamıştı.

Yine de kuleye tırmandı. Basamaklar dikti ve ayağının altında gıcırdayordu. Eskiden olduğu gibi yukarı koşarak çıkmadı çünkü yarışacağı kimse yoktu.

En tepeye vardığında hareketleri iyice sarsaklaşmıştı ama kendine bunun adrenalin ve yükseklikten olduğunu telkin etti. Başını geriye atıp baktığında yıldızların elini uzatsa dokunabileceği kadar yakın olduğunu gördü. İstese parmak ucunu bir yıldıza değdirebilirdi ama hiç kıpırdamadan öylece durdu.

Böyle kıpırdamadan durmak canını acıtırıyordu, bu yüzden demirleri ciğerlerine baskı yapan tırabzanlara yaslanıp gözlerini kapadı.

“Hey, selam, okyanus gözlüm,

Sırlar mı ayırıyor bizi?

Geçip o şiir deryasından, iç geçirmeler arasından

Dönebilir miyim en başa?”

Liz müziği kapadı. Derin bir nefes aldıktan sonra sessizlikle bir kez daha yüzleşmek için tekrar başını kaldırdı ama artık yoktu. Kaçtığı türden bir sessizlik değildi bu. Evet, etraf sessizdi, hem de çok derin bir sessizlik vardı ancak bu yaşayan, hareket eden ve *değişen* şeylerin sessizliğiydi, içi ağzına kadar çekirgelerle, kanat çırpımlarla, yazın son günlerinin sesleriyle doluydu.

Sonra sırtüstü uzanıp gökyüzüne ve yıldızlara baktı, karanlık tarafından yutulmuş şu haliyle kendini öyle küçük hissediyordu ki. Yıldızların arasında ne var acaba, diye düşündü. İçinde hiçbir şey olmayan bir uzay boşluğu

muydu yoksa başka bir şeyler mi vardı? *İşte bu yüzden bir sürü takımyıldız var*, diye düşündü, dördüncü sınıfta fen dersinde işlediklerini hatırladı... Aslan, Koltuk takımyıldızı, Orion. Belki de herkes bu parlak noktacıkları birleştirip aralarındaki gizemleri görmezlikten gelmek istiyordu.

Bir zamanlar Julia ve Kennie'yle birlikte şakasına bir evi tuvalet kâğıdıyla kaplamaktan, en iyi partilere davet edilmekten hoşlanıyordu. Bir zamanlar, sosyal piramidin tepesinden bakıp diğer herkesin aşağıda olduğunu görmekten mutlu oluyordu. Bir zamanlar burada böylece durup tüm gökyüzü gözlerinin önüne serildiğinde kendini mutlu hissediyordu. Bu gece, evet bu gece tek istediği buydu. Mutlu olmak, tüm âlem tepesinde, uykuya dalmak istiyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Azmederse

*A*cilin bekleme salonu asla boş kalmazdı ama o anda neredeyse bomboş olduğu söylenebilirdi. Koltuklardan birinde dirseklerini dizlerine dayamış, gözlerini yere dikmiş bir adam oturuyordu. Bir köşede bir araya toplanmış bir aile vardı, gözleri kapalı dua ediyorlardı. Dudakları tek bir ismi sayıklayıp durarak sessizce pencereden dışarı bakmakta olan genç bir adam vardı.

Ve işte şurada, odanın en ücra köşesinde de Liz'in annesi duruyordu. Sessizce oturmuş, elini uçakta verilen fıstık paketine daldırarak fıstıklarını yiyor ve bir dergiyi karıştırıyordu.

Liz daha küçükken, insanlar yüzünün annesine, diğer her yanının babasına benzediğini söylerlerdi. Ancak Liz'in de annesinin de asla itiraf etmeyecekleri bir ortak yanları daha vardı... İkisi de rol yapmayı çok severdi. Bu

nedenle, kızı ameliyathanede ölümle cebelleşirken Monica Emerson bacak bacak üstüne atıp bu hafta hangi ünlü çiftin ayrıldığını çok önemsiyor gibi görünmekle meşgul olmuştu. Ama aslında içi parçalanıyordu.

Sayfayı çevirirken Liz'in yürümeye başladığı günü düşündü. Monica atıştırma bir kutu pirinç patlağı almak için mutfaka gitmişti, arkasını döndüğünde Liz ayaklanmış, kendinden pek de emin olmayan şekilde sarsak adımlar atmaya çalışıyordu. Monica kocasına seslenip kamerayı getirmesini isterken Liz'i kucağına almıştı. *Henüz değil,* diye düşünmüştü.

Bugün değil.

Yarın büyüsün.

Bir sayfa daha çevirdi. Geldiğinde doktor ona ameliyat başarılı geçse ve Liz *bir şekilde* hayatta kalsa bile bir daha asla yürüyemeyebileceğini söylemişti. Kimse bu konuda söz veremezdi.

Monica Emerson her durumda da canının yanacağını biliyordu, bu yüzden bu konuya kafa yormamaya çalışıyordu. Aslında hiçbir şey düşünmüyordu.

Monica Emerson böyle biriydi işte. İyi bir insandı ama berbat bir anneydi.

Ameliyathanede gergin fısıldaşmalar ve metalin kemiğe çarpma sesleri ile uzaktan uzağa duyulan ve Liz'in hâlâ hayatta olduğunu gösteren o hafif bip sesi vardı.

Ameliyat bittiğinde cihazdan hâlâ bip sesi geliyordu. Doktorlar yüzlerindeki maskelerden ve her yerlerini kap-

layan kan lekelerinden ibaretti artık ve aklımdan tek bir düşünce geçiyordu. *Bu bir mucize değil.*

İçlerinden biri, ön cebine mavi renkle işlenmiş isme göre Dr. Henderson, ameliyathane masasından uzaklaşıp yavaş yavaş bekleme salonuna ilerledi; bu genelde iyiye işaret olmazdı. Doktorlar genelde iyi haberleri vermeye en az bekleme salonunda bu iyi haberi duymayı bekleyen hasta yakınları kadar hevesli olurlardı. Yalnızca kötü haber verecek doktorlar ağır adımlarla yürürlerdi.

Monica doktoru görünce ayağa kalktı, dergiyi kapatırken ellerinin nasıl titrediğini ondan başka kimse göremezdi, gayet sakin bir şekilde dergiyi oradaki bir sehpaye bırakırken titremesinin bir deprem meydana getireceğini ve tüm dünyanın başına yıkılacağını düşünüyordu.

Ancak doktorun kendisine doğru yaklaşırken attığı her ağır adımla yer ayağının altından kayıyor gibi oluyordu.

Dr. Henderson, Liz'in annesine, "İyi görünmüyor," dedi. Bunu üçüncü kez söylemişti... Saymıştım. *İyi görünmüyor, iyi görünmüyor, iyi görünmüyor.* "Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca sıkı bir şekilde takip edip yarın durumunu tekrar değerlendireceğiz."

Aslında söylediklerine inanmıyordu çünkü Liz'in yarına çıkacağını düşünmüyordu.

Doktor, sanki unutmaması mümkünmüş gibi Liz'in vücudunda meydana gelen hasarları sayarken boğuluyormuş gibi hissetti. "Sol femürü parçalanmış, sağ elinde parçalı bir kırık var. İç organları büyük hasar almış. Dalağını çıkarıp kemiklerini yerleştirdik ama diğer organları da her

an işlevini yitirebilir. Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz ama şu noktada artık her şey ona kalmış.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

Monica’nın bu kadar sakin görünmesi beni bir yandan etkilerken bir yandan da öfkeliendiriyordu. Liz’e o kadar benziyordu ki.

“Liz güçlü bir kız,” dedi doktor sanki bu konuda en ufak bir fikri olabilir miş gibi. “Daha çok genç ve kendine iyi bakmış. Bunu atlatacaktır. Azmederse başarabilir.”

İlk önceliklerinin iç kanamayı durdurmak ve iç organları onarmak olduğunu ve eğer hayatta kalabilirse birkaç gün sonra bir ameliyat daha yapacaklarını anlatıyordu. Hiçbiri pencerenin kenarında duran çocuğu fark etmemişti. Oturduğu koltuğun koluna yapışmış bir şekilde konuşulanlara kulak kabartıyordu. Hep en kötü kısımları duyuyordu: “Çok fazla iç kanaması var”, “ciğeri delinmiş”, “durumu belirsiz”, “ama”, “hayatta kalsa bile”. Geri kalanıysa göğüs kafesine çarpa çarpa kendini dışarı atmaya çalışan kalbinin çıkardığı uğultunun arasına karışıp gidiyordu.

Adı Liam Oliver’dı. Costco’ya giderken tepenin eteklerindeki kaza yapmış ve üzerinden dumanlar çıkan Mercedes’i görmüş ve polisi çağırmıştı. Şimdiye bekleme salonunun bir köşesinde oturmuş Liz’in ismini yineleyerek pencereden dışarı bakıyordu.

Aslında Liz Emerson’a deliler gibi âşıktı ama görünüşe göre Liz bunu artık asla öğrenemeyecekti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Habersiz Sınav

Julia'da insanların başlarını çevirip ona bakmasını sağlayan bir şeyler vardı.

Acilde bile. Üzerinde bir eşofman altı ve koltuk altında delik olan bir tişört varken bile. Rimeli akıp gözlerinin altında kara lekeler bıraktığında bile. Kaza mahalli hâlâ gözlerinin önünde olduğundan her göz kırpışında bu görüntü tekrar zihnine gelirken bile.

O anda bile.

Kendine kendine, *gözlerini kırpmayarak*, diyerek hemşirelerin masasına doğru ilerlediği sırada neredeyse bir sehpayı yere deviriyordu.

Hiçbir şeyin farkında değildi; ne Dr. Henderson'ı, ne yoğun bakım ünitesinin köşesinden dönmekte olan Monica'yı ne de pencerenin kenarında oturan sınıf arkadaşını fark etmemişti.

Kaza mahalline o kadar uzun süre bakmıştı ki. Öyle çok trafik vardı ki... Liz'in arabasından geri kalan hurdanın yanından geçerek uzun bir kuyruk halinde devam ediyordu.

Julia, "Merhaba," dedi. Bunu çekinerek söylemişti, Julia çekingen bir insandı. İnsanlar başlarını çevirip ona bakarlardı ama o aslında kendisine bakılmasından nefret ederdi. Bir zamanlar bu hiç de umurunda değildi. Ama bu çok uzun zaman önceydi. "Ben... şey... Arkadaşım Liz... sanırım birkaç saat önce hastanenize getirilmiş. Elizabeth Emerson?"

Hemşire başını kaldırdı. "Aileden misiniz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Julia artık bir şansı kalmadığını bilse de, "en yakın dostum," diye eklemekten edemedi.

Oysa eskiden hiç de yakın değillerdi.

Yedinci sınıfın ortalarında, Julia'nın ebeveynleri birbirlerine yeterince tahammül ettiklerine karar vermişlerdi.

Annesi, kendisini aldatan o aşağılık piç kurusu kocasından evi, tüm eşyaları ve bir milyon dolar almayı başarmış ancak fahiş ücretler karşılığında insanların kızlarını çalan aşırı pahalı avukatları yüzünden Julia elbette babasında kalmıştı.

Yedinci sınıf korkunç bir yıl olmuştu. Yedinci sınıftayken ergenliğe girmişlerdi. Yedinci sınıfta hayat bilgisi dersinde öğrendikleri beceriler egzersiz ve beslenme yerine seks ve uyuşturucular olmuştu. Yedinci sınıf kendilerini ve hayatta kalma yollarını keşfetme, benliklerini inşa etme yılları olmuştu. Liz şirretliği keşfetmiş, bencilliğin hayatta

kalmak için elzem olduğuna karar vermiş ve sonrasında nefret etmeye başlayacağı bir insana dönüşmüştü. Ama sorun yoktu, ne de olsa herkes böyle davranıyordu.

Yani Julia dışında herkes.

Julia... farklıydı.

Julia Crocs giymiyordu. Herkesin giydiği o tiril tiril capri şortları da giymiyordu, kotların üzerine etek de... Sporcu bantlarını bandana yerine takmıyor, kat kat giyinmiyordu. Telefonuna da öyle sık bakmıyordu. Julia diğerlerinin ancak beş sene sonra duymaya başlayacağı markaların kıyafetlerini giyiyordu. Herkesin izlediği televizyon şovlarını seyretmiyor ve onların dinlediği müzikleri de dinlemiyordu.

Cesurdu ve ortaokulda kimsenin cesur olmasına izin verilmezdi.

Liz ondan nefret ediyordu. Ondan nefret ediyordu çünkü Julia'nın güzel olmak için saçını boyaması ya da makyaj yapması gerekmiyordu çünkü zaten güzeldi. Bunların hiçbirisi umurunda olmadığı için ondan nefret ediyordu. Julia insanların ne düşündüğünü ya da ona bakmalarını umursamıyordu, yani en azından o zamanlar. Liz herkesten farklı olduğu için Julia'dan nefret ediyordu ve bu yeterliydi. Liz ondan nefret ettiği için diğer herkes de ondan nefret ediyordu.

Julia bir garipti. Julia bunu hak ediyordu. Julia kaşınıyordu.

Bardağı taşıran son damlaysa matematik dersinde ödevlerini yapan tek kişi olması olmuştu; bu olay onların sınıfından alınıp ileri matematik sınıfına geçirilmesinden

önceydi. Bir gün öğretmenleri, daha önce hiç yapmadığı bir şey yapıp herhangi bir uyarıda bulunmadığı halde ev ödevlerini toplamaya karar verdiğinde ödevini teslim eden tek kişi Julia olmuştu. Bunun üzerine öğretmenleri de onlara habersiz bir sınav yapmıştı.

Cevapların hiçbirini bilmeyen Liz defterinden bir sayfa yırtıp sınıfta elden ele dolaşmasını ve tüm öğrencilerin bu kâğıda Julia hakkında ne düşündüklerini yazmalarını sağlamıştı.

Kâğıtta “Aslında hiç de güzel değilsin” ve “Geldiğin yere geri dön” gibi şeyler yazıyordu.

Bazıları kâğıda resimler ya da kümeler çizmişti, bazıları da *acayip*, *burnu büyük* ve *sinir bozucu* gibi kelimeleri yana sıralamıştı. Bu defter yaprağı Liz’e geri döndüğünde onu katlayıp sıranın üzerinden Julia’ya doğru itmişti.

Yazılanları okuduğunda Julia’nın yüzündeki ifadede en ufak bir değişiklik olmamıştı. Ağlamamış, tek bir damla gözyaşı bile dökmemişti. Bu durum şaşkın bakışlar, karışmış akıllar ve gördüklerine inanamayan gözlerle karşılanmıştı ama en çok Liz’i şoke etmişti. Ağzının bir karış açık kalmasına güç bela engel olabilmmişti.

Öğretmenleri onlara on dakikaları kaldığını söylediğinde birden herkes yine sınav kâğıtlarına dikkat kesilmişti. Julia hariç herkes tabii. Julia sınavını çoktan yapmıştı, bu yüzden de Liz’in kendisine uzattığı kâğıdı çevirip arkasına tek bir kelime yazmıştı. Sonra da düzgün bir kare şeklinde katlayıp tekrar Liz’e uzatmıştı.

Bu Liz’e birisinin ilk kez sürtük deyişiydi.

İşte o gün, matematik dersinde, önünde boş bir sınav kâğıdı, kucağında kırış buruş bir defter yaprağı ve yüzleştiği çirkin gerçekle oturmakta olan Liz, Julia'yla arkadaş olacaklarını anlamıştı.

Olmuşlardı da.

Elbette Julia bu fırsatı kaçırmamıştı. Üzülmeye devam etmek ile popüler olmak arasında tercih yapmak zor değildi. O da herkesin yapacağı gibi Liz'i kullanmıştı. İlk birkaç ay arkadaş olmamışlardı ama bütün o melodrama rağmen sonunda müttefik olmuşlardı.

Ancak o senenin ilerleyen günlerinde, Julia, Liz ve Kennie internet güvenliği konusunda insanın beynini durduracak kadar sıkıcı bir konuşma dinlerlerken, Liz eğilip Julia'nın kulağına konuşma yapan kadınların yüzde 34,42'sinin çantalarında silikon memeler taşıdığını fısıldamıştı. Liz konuşmacının çantasını işaret ettiğinde Julia öyle bir kahkaha atmıştı ki genzinden domuz gibi sesler çıkarmaya başlamıştı. Yaklaşık altı öğretmen sessiz olmalarını söylemek için arkalarını dönüp onlara baktığında kontrol edemedikleri bir gülme krizine kapılmışlardı. Gülmekten iki büklüm olmuş, karınları ve yanaklarına ağrılar girmiş haldeyken Julia, Liz'e bakmış ve aradan geçen sürede Liz'in en yakın dostu haline geldiğini fark etmişti.

Sonra tekrar gülmüştü çünkü Liz Emerson'la sıkı dost olmanın gerçekten de harika bir yanı vardı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Henüz Değil

*M*onica Emerson, yoğun bakıma ilerlerken attığı her adımla metanetini kaybediyordu. Bakışlarımı üzerinden ayırmazken metaneti sanki üzerinden pul pul dökülerek ardında bir iz bırakıyordu. İlk koridoru, ardından ikincisi ve üçüncüsünü geçerken hâlâ sakindi. Ancak hastanenin derinliklerine doğru ilerlemeye başladıklarında, Monica artık kendini tutamamaya başladı.

Kocasının cenazesinden beri insanların önünde ağlamamıştı. Şimdiyse kısa bir süre sonra kızının cenazesini planlaması gerekebileceğini bildiğinden ağlıyordu.

Bunlar başta sessizce süzülen minik damlalardı... Sonra doktor yoğun bakım servisinin kapısını açtığında içerideki sıra sıra yatakları ve üzerlerindeki bedenleri gördü. Her yanına takılı oksijen maskeleri ve tüpler yüzünden insan

demeye bin şahit ister haldeki bu şeylerin içinde hayat olduğunu söylemek zordu.

Liz de aralarındaydı.

Monica hemen bir kat yukarıdaki kadın doğum bölümünü düşününce gözyaşlarını zor zapt etti. Liz'in doğduğunda sanki onu çok uzun zaman bekletmişler gibi nasıl da kızgın çılgınlık attığını hatırladı. Bir anne olarak ilk anlarını düşündü. Son anlarına nasıl hazırlanacağınıysa bilemiyordu. Yatağına ilerlerken Liz'in üzerine incecik bir battaniye örtüldüğünü ve omuzlarında o iğrenç hastane önlüklerinden biri olduğunu gördü. Ayak parmakları dışarıda kalmıştı. Tırnak cilası yer yer kalkmıştı. Mavi olsa gereklerdi. Galiba simlilerdi. Monica oturup Liz'in hiç de doğal olmayan ten rengine bakarken metanetini tamamen yitirdi. Liz burada, doğduğu bu hastanede, annesinin karnından çıktığı yerin iki kat altında hayata gözlerini yumabilirdi. Mezuniyet törenine gidemeyecek, üniversite giriş sınavına giremeyecek, üniversitelere başvuramayacak ve mezun olamayacaktı; bütün bunlar korkunçtu çünkü zaten Liz çoktan ölmüş gibi görünüyordu. Bir tabuta yatırılmış ve toprağa verilmeye hazırlanmış gibi duruyordu.

Monica'nın yapmak istediği tek şey, kızından geriye kalan bu yığını bağrına basmaktı, hem bunu öyle uzun zamandır yapmamıştı ki. Ancak Liz'in orasından burasından kanüller ve tüpler çıkıyordu, okyanusta yüzen bir buz kütlesi kadar kırılgan görünüyordu.

Bu yüzden de annesi orada öylece oturdu.

Monica'nın kısa süren ve her an sona erebilecek olan anneliği aslında en büyük korkularından biri olmuştu.

Nasıl ebeveyn olunacağını, ne yapacağını bilmiyordu, hele de Liz'in babasını toprağa verdikten sonra. Çocukken çok ezilmişti ve mükemmel bir anne olmak için elinden geleni yapmıştı ve işte başarısız olduğunun kanıtı şu anda bu yatakta uzanıyordu.

Ellerimi neredeyse omzuna koyacaktım... Öyle ince ve kemikliydiler ki, tıpkı Liz'inkiler gibi. Ona, *Sorun değil, bu senin hatan değil, zaten parçalarına ayrılmak üzereydi*, demek istedim ama bunu yapmadım.

Gerçekler karşınızda ölmekteyken yalan söylemek zordu.

Monica parmaklarını Liz'in kemirdiği tırnaklarının üzerinde gezdiriyordu ama hâlâ göremiyordu. Yalanları bir kenara bırakıp kulağına gerçeği fısıldamak istedim ama devamlı bip sesleri çıkarıp duran bu makinelerin gürültüsü arasında beni duyamazdı.

Bir hemşire bizi izliyordu. Odanın ortasındaki monitörlerin yanından ilerleyip yanımıza gelmeden bize önce on, bilemedin on beş dakika tanıdı. Giydiği önlük pembe dinozorlarla kaplıydı ve bu gri ve mavi ağırlıklı odaya ait değilmiş gibi görünüyordu, aslında hemşirenin de oraya aitmiş gibi görüldüğü söylenemezdi, biraz fazla umutlandırıcı görünüyordu, biraz fazla cesur. Monica'nın koluna dokunup, "Üzgünüm. Burada daha fazla kalmanıza izin veremem, hanımefendi. Enfeksiyon kapma olasılığı hâlâ çok yüksek," derken fazlasıyla nazikti.

Nazikti ama konuyu dolandırmamıştı ve böyle saçmalıkların ardına saklanmamasını sevmiştim. Liz'in güçlü

olduğunu filan söylememişti çünkü o anda hiç de güçlü değildi.

Monica neredeyse itiraz edecekti. Ancak bir yabancıya dönüşen kızına uzun bir süre baktıktan sonra başıyla onayladı. Elini ona uzattı ama son anda parmakları titreyince elini geri çekti.

ANLIK GÖRÜNTÜ: YARA BANDI

Liz mutfak tezgâhında oturuyor, dizinde bir yara bandı var. Monica ona sarılmaya çalışıyor ama Liz onu itip kendinden uzaklaştırıyor.

Kısa bir süre önce, evlerinin önünde kendi kendine ip atlayarak Arthur çizgi filminin şarkısını mırıldanıyordu. O sıralarda dünyası netleşmişti; gökyüzü düzleşip uzaklaşmıştı ve ben de solmaya başlamıştım.

Ağzının içine bir böcek kaçana kadar üç yüz altmış sekiz kere ip atlamıştı. Çılgılık atmaya çalışırken ayağı iplere takılmış, bu nedenle de dengesini kaybetmişti. Yere düşüp dizini yarmıştı ve ona yardım etmeye çalıştığımda beni fark etmemişti bile.

İçeri girmişti, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Monica onu mutfak tezgâhına oturtarak yarasını temizleyip bantlamış ve bu zaman zarfında da ona ne kadar cesur olduğunu söyleyip durmuştu. Kendisiyle fazlasıyla gururlanan Liz, ona sarılmaya kalkıştığında annesini itip, “Ben iyiyim, anne! Bir şeyim yok. Sadece beni yalnız bırak,” demişti.

Monica'nın kalbi biraz kırılmıştı ve bir daha asla Liz'e sarılmaya çalışmamıştı.

Sonrasında onları hep bir araya getirmeye çabaladım ama ikisinin de buna niyeti yoktu.

Monica ondan sonra kızına hep ürkekçe dokundu; Noel'de hafifçe sırtını sıvazlamak, okulun ilk gününde omuzlarını sıkmakla yetindi. Monica kızını üstüne fazla düşüyormuş gibi görünmekten ölesiye korkuyordu ve Liz güçlü olmak için çok çabalıyordu.

Böylece Emerson'ların evinde kimse kucaklaşmaz olmuştu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Telesekreter Mesajı

*M*onica bekleme salonuna dönmedi. Bir sandalye bulup yoğun bakım ünitesinin dışındaki koridora sürüklemeye başladı ancak kolları öyle feci bir şekilde titriyordu ki sandalyeyi iki kere elinden düşürdü. Sandalyeyi kapıların hemen yanına yerleştirdikten sonra elini çantasına sokup telefonunu çıkardı.

Üç telefon görüşmesi yaptı. İlk olarak patronunu arayıp kızının hastanede olduğunu ve işe ya da gelecek haftaki Bangkok seyahatine gidemeyeceğini bildirdi. Sonra da havayolu şirketini arayıp uçuşunu iptal ettirdi. Üçüncü olarak da telesekreterine kayıtlı sesini duyabilmek için kızının numarasını çevirdi.

“Hey! Ben Liz. Görünüşe göre şu anda telefona yanıt veremiyorum, o yüzden mesaj bırakın.”

Monica tekrar tekrar aynı numarayı çevirdi, nedendir bilmiyordu ama her seferinde farklı bir son duymayı bekliyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Popülerlik: Bir Analiz

*K*ennie otobüsten inerken neredeyse yere kapaklanacaktı, otoparkta yürüyerek tutulmuş bacaklarını biraz olsun açmaya çalıştı.

Her zaman olduğu gibi, Kennie'in gözleri Liz'in Mercedes'ini ya da Julia'nın Ford Falcon'ını arıyordu (Liz'in bütün alaycı sözlerine ve babasının iki Porsche'unu da kullanabilecek olmasına rağmen Julia bu arabadan vazgeçmiyordu). Birbirlerinin yarışmalarına ve önemli günlerine hep giderlerdi, hatta Julia futbol maçlarına bile gelirdi, hem de her birine ama bir türlü nerede tezahürat yapması gerektiğini bilemezdi. İkisini de göremeyince Julia'nın ev ödevlerine gömüldüğünü ve Liz'in de muhtemelen yapacak başka bir şeyi olduğunu düşündü. Sonuç olarak dansını izlemeye kimse gelmemişti.

İnsanların onu izlemesi Kennie'nin hoşuna gidiyordu. Julia kendisine ilgi gösterilmesinden nefret eder ve Liz böyle bir şeyin farkında bile olmazken Kennie ilgiye bazı insanların kokaine duyduğu kadar çok ihtiyaç duyardı. O insanların ağızlarının bir karış açık kalmasını sağlayacak cinsten şeyler söyleyen biriydi. İnsanların ona bakması, arkasından konuşup onu yargılamaları hoşuna gidiyordu çünkü bu hep birilerinin aklında olduğu anlamına geliyordu. Popülerlik onun için böyle bir şeydi ve doğrusunu söylemek gerekirse Kennie her zaman popüler bir insan olmuştu.

Meridian, sakinleri futbola da en az dine olduğu kadar bağlı olan küçük bir şehirdi, insanları *biz* ve *onlar* diye ayırmaya yarayan bir dizi garip alışkanlığa ve hiç dile getirilmese de sınırları asla aşılamayan bir kast sistemine sahip olan bir şehir... Meridian da popülerlik ortaokul sınırları dışına taşan bir şeydi, tüm toplumu, kiliseleri, dükkânları ve iş yerlerini de kapsıyordu. Meridian kurulduğundan beri burada yaşayan on kadar aileyi kapsayan bir sınıf vardı ve şimdiye kadarki tüm popüler sporcu ve zenginler, mezuniyet balolarının prens ve prensesleri onlardan çıkmıştı. Şehrin nüfusunun büyük bir kısmıysa sosyal piramidin ortasında yer alan insanlardan oluşuyordu: Golf kulübün yakınlarında, güvenli sitelerde oturanlar (elitler, Meridian'ın en üst gelir grubunu temsil etmiyorlardı ve edenleri de içten içe kıskanıyorlardı) ve oturmayanlar olarak ikiye ayrılıyordu bu grup. Bir de insana utanç verecek kadar fakir insanlar, başka bir yerden gelenler ve

bir sürü başka garip özelliği olan insanlar vardı; genelde bu tür insanlarla ilişki kurmamak gerektiği fikri yaygındı.

Liz, Meridian'a taşındığında hangi grupta yer alacağını biliyordu. Ben bunun o kadar da iyi bir fikir olduğundan emin değildim ama o emindi, nasıl mutlu olacağını bildiğinden emindi.

Dans grubu sahnede yerini alırken, Kennie bakışlarıyla bir kez daha kalabalığı tarayarak Liz ya da Julia'nın yüzünü görmeye çalıştı, göremeyince sessizce iç geçirdi. *Ben ev ödevinden daha önemliyim.*

Onların burada olmasını neden beklediğini düşünmedi bile çünkü onun ailesi ilk sınıfa aitti.

Kennie'nin etrafında hep arkadaşları vardı, annesi ilkokul öğretmeniydi ve ortaokul atletizm takımının koçuydu; babası papaz yardımcısıydı ve bankada çalışıyordu, aynı zamanda okul komitesindeydi, büyük büyük büyük büyükbabasının portresi ise Meridian'ın kurucuları olan diğer dokuz kişiyle birlikte belediye binasında asılı duruyordu.

Şehre nisbeten kısa bir süre önce taşman Liz son gruba ait olmalıydı. Bu durumda Julia da o gruptan olmalıydı, Liz sayesinde çıkana kadar da öyleydi. Kennie, zaten her zaman sahip olduğu bir şey olduğu için popülerliği fazla önemsemiyordu ama sebebini tam olarak bilmesede Liz ile Julia'nın birden *kendi* grubuna, yani doğru gruba düşmesine çok sevinmişti.

Bu konu üzerine fazla kafa yormasa iyi olurdu çünkü o anda çok zor bir pozisyonda duruyordu ve müzik başlamak üzereydi ancak düşünmek o kadar da fazla çaba

sarf etmesini gerektirmiyordu. Liz, *Liz*'di işte. Kennie popülerliğinin insanın özgüveniyle gayet ilintili olduğuna karar vermişti. Ve Kennie'ye göre, Liz'in Meridian'da yaşayan herkesten çok kendine güveni vardı.

Şu dünyada, Liz Emerson'ın kimseye göstermemek için hayli çaba sarf ettiği bir yanını, yani ağlayan ya da umutsuzluğa kapılan halini gören birkaç kişiden biri olmasına rağmen Kennie'nin gözünde Liz hâlâ yenilmez biriydi. Dışarıdan nasıl görünürse görünsün Kennie'nin hayatının mevcut haliyle pek de istikrarlı olduğu söylenemezdi. Liz onun değişmeziydi. Ailesi tartışıp kavga ettiğinde, sınavlardan düşük not aldığında ve dünyası alt üst olmaya başladığında ayaklarını yere sağlam basmasını sağlayan kişi Liz'di.

Kennie son birkaç ritmi de saydıktan sonra defalarca prova ettiği dönüşlere ve sıçrayışlara başladığında artık bir şey düşünmüyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Lise Üçler

“Nereye gidiyordum demiştin, evlat?”

“Costco’ya,” dedi Liam. Polisin yüzüne bakıyordu ama bir yandan gözücuyla kapıyı takip ediyordu. Bir kez daha açıldığında, içeri Lily Maxime ve Andrea Carsten girdi, belli ki dedikoduların doğru olup olmadığını öğrenmek için buraya gelmişlerdi. Onları görmezden geldiği için Liz Emerson’dan nefret ediyorlardı. Kanlanmış gözleriyle alçak bir masada bir araya toplanmış olan Meridian öğrencilerinin yanına vardıklarında ağlamaya başladılar.

Liam’ın döneminde yüz kırk üç öğrenci vardı ve bunlardan en azından üçte biri bu gece buradaydı. Neden geldiklerine bir türlü anlam veremiyordu. Liz Emerson’ın arabası yoldan çıkmıştı... Bu gece karanlıkta araba sürmek çok da iyi bir fikir değildi.

“Annem için bazı şeyler almaya gidiyordum,” diye ekledi.

“Ve yanından geçerken Elizabeth’in arabasını mı gördün?”

Aklında hemen *Liz Emerson* diye düzeltti. Onun için o daima Liz Emerson olacaktı. Onu ilk adıyla çağırarak kadar yakından tanımıyordu. Onu bu kadar sık düşüncesine neden olacak kadar yakından tanımasa da buna engel olmamıştı.

“Evet.”

“Onun arabası olduğunu nereden bildin?”

“Onun arabasını her yerde tanırım.”

Bu sözler ağzından çıktığı anda söylediğine pişman olmuştu, üstüne üstlük polis memuru, “Yakın dost muydunuz?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Liam. “Öyle denemez.”

Hem de hiç.

Polis memuru ona garip garip baktı. Ama bu Liam’m umurunda değildi. Bakışları yine birbirlerine sokulmuş, fısıldaşıp birbirlerinin omuzlarında ağlamakta olan sınıf arkadaşlarına kaymıştı. Sadece ağlamıyor, feci şekilde sarsıla sarsıla hıçkırıyorlardı ve bu Liam’m onlara dönüp Liz’in henüz ölmediğini haykırmak istemesine sebep oluyordu. Şu anda koridorun ilerisinde bir yerlerde hayattaydı, vücudu tek bir parça halinde olmayabilirdi ama yaşıyordu oysa herkes o çoktan ölüp gitmiş gibi hıçkırıqlarla ağlıyordu.

Bu insanların yarısının burada olmak için hiçbir sebebi yoktu. Hatta neredeyse tümünün yoktu. Liam, sırtı dönükken Liz’e günde en az bir defa hareket çeken Jessie

Klayn'ın çoktan bir kutu mendili bitirdiğini görse Liz'in ne düşüneceğini merak etti? Bir de Lena Farr vardı tabii, bugün öğle teneffüsü boyunca Liz Emerson'ın nasıl bencil bir kaltak olduğu hakkında söylenip duran şu Lena Farr. Liam yandaki masada olmasına rağmen bütün konuşulanları duymuştu.

Herhalde gülerdi. Liz Emerson gülerdi ve Liam şu anda burada olup bu duruma şahit olmadığına seviniyordu çünkü Liz Emerson artık öyle içten gülemiyordu. İnsanın etine her an batacak bir bıçak gibi deliciydi gülüşü.

“Pekâlâ,” dedi polis memuru. “Şimdilik, bu kadarı yeter. Seninle daha sonra tekrar görüşmemiz gerekebilir, evlat.”

“Burada olacağım.”

Bu sözler ağzından çıkana kadar böyle yapacağını bile bilmiyordu oysa.

Liz bencil bir kaltak değildi.

Öyle olsaydı hiçbir şeyi ve her şeyi planlamazdı.

Ama planlamıştı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Liz Emerson Arabasını Çarpmadan Üç Hafta Önce

*O*cak ayının biriydi ve Liz, Yılbaşı partisinden sonra eve döndüğünde onu boş bulmuştu.

Hayatında hiç olmadığı kadar sarhoştı ve bunun hoş bir tecrübe olduğu söylenemezdi. Evlerinin önüne kadar sendeleye sendeleye gittikten sonra ayakta kalabilmek için sırtını kapıya yaslayıp kusmamak için birkaç kez yutkundu. Gözlerini kapadığında partinin yanıp sönen ışıklarının etkisini hâlâ hissedebiliyordu ve bu başının dönmesine neden oluyordu. Pes etti, yere çöktü, beyni zonk zonk zonkluyor her şey etrafında dönüp duruyordu. Birine ihtiyacı vardı, herhangi birine, ona dokunarak şu dünyada kalan son kişinin o olmadığını hatırlatacak birine.

Fakat gözlerini açınca avizeyi gördü. Işıkların parıltısı kör ediciydi; sanki gökten melekler inmişti de uçarak ona

doğru geliyorlardı ve bir anlığına devam etmek için bir neden aradı.

Bulamadı.

Oysa pes etmek için binlerce neden bulabilirdi. Babasının ölümü aklına geldi. Annesinin bir hafta daha eve dönmeyeceği... Kyle Jordan'nın kiyle buluşan dudakları ve bedeninde gezinen elleri geldi aklına, hepsi sadece bir saat önceydi. Gözlerini kapayıp Kennie'nin erkek arkadaşı olduğu halde öpücüklerine karşılık verdiğini anımsadı çünkü şimdiye dek hayatında kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti, sarhoş ve aptaldı ve bir yabancıнын doğum gününde ağlamamaya çalışıyordu.

Fakat Tanrım, bunu Kennie'ye nasıl açıklayacaktı?

Bunu asla yapamazdı. Gözlerini tekrar açtı. Işık hâlâ gözlerine batıyor, melekler hâlâ seyre devam ediyorlardı ve Liz intiharını planlamaya başladı.

Bir sürü hap yutmayı düşündü. Küveti doldurup içine yattıktan sonra kollarını boylamasına kesmeyi düşündü. Eşarplar ya da çoraplarla çatı katında bir süs eşyası gibi kendini tavana asmayı düşündü. Silahla kendini vurabilirdi, bu daha çabuk olurdu, parlak bir patlama meydana gelirdi. Ama silahları var mıydı ki? Var mıydı?

Liz anımsayamıyordu. Hiçbir şeyi anımsayamıyordu.

Evlerinin önünde cenin pozisyonunda yatıyordu ve sonunda hissizlik yitip yerini gözyaşlarına bırakmaya başladı. Yüzünü sert ahşap zemine dayayarak hıçkırmaya başladı. Yerleri gözyaşlarıyla yıkayıp sümükleriyle cilaladıktan sonra sonunda üç kural geliştirdi.

Birincisi, bu bir kaza olacak ya da öyle görünecekti. İntihar gibi görünmeyecekti, böylece kimse neyi yanlış yaptıklarını ve yaşamaktan vazgeçtiğini merak etmeyecekti. Ölecekti ve belki de bir süre sonra herkes bir zamanlar yaşadığını unutacaktı.

İkincisi, bunu bir ay içerisinde yapacaktı. Hatta üç hafta. Babasının çatıdan düşüp boynunu kırdığı o günün onuncu yılında yapacaktı. Böylece annesi senede iki yerine sadece bir gün üzülecekti.

Üçüncüsü, bunu uzak bir yerde yapacaktı. Bedenini bir yabancıнын bulmasını istiyordu, böylece sevdiği hiç kimse onu o halde görmeyecekti.

Kuralları işe yaramamıştı.

Onu Liam bulmuştu. Onu beşinci sınıfın ilk gününden beri seven Liam, eyaletlerarası otobanda ilerlerken virajı almış ve arabanın penceresinden geriye kalanların arasından onu, daha doğrusu parlak yeşil rengi süveterini görmüştü.

Annesi yoğun bakım ünitesinin koridorunda sessizce ağlayarak dua eder gibi tekrar tekrar kızının ve kocasının adını söylüyor; gözyaşları süzülerek titreyen ellerinin ardında birikiyordu.

Ve ben de onu unutmayacaktım. Ona başka kimse- nin veremeyeceği bir söz vermiştim. Onu sonsuza dek hatırlayacağım sözünü.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gece Yarısı

*E*traf çok sessizdi. Uzaktan bir vızıltı ve tekdüze bir bip sesi geliyordu. Bekleme salonu genel anlamda boştu. Liam uyuyakalmıştı. Kapüşonlu eşofman üstünün fermuarı yüzüyle pencere arasında kalmış ve yanaklarıyla, dudaklarında diş izleri bırakmıştı. Şarjı bitmek üzere olan cep telefonu nerede olduğunu merak etmekten çıldırmak üzere olan annesinin tekrar tekrar aramasıyla cebinde titreşiyor ama bu bile onu uyandırmaya yetmiyordu.

Koridorun bir ucundaki Monica Emerson da uyuyordu, başını duvara yaslamıştı. Önlüğünün üzerinde pembe dinozorlar olan hemşire yanından geçerken onu fark etti ve bir battaniye getirip üzerine örttü. Battaniyeyi Monica'nın omuzlarının etrafına örterken Monica ayılıp kızının adını sayıklamaya başladı.

Yukarıda, Julie elindeki üçüncü Red Bull'u sıkı sıkıya kavrayarak kafeteryada oturuyordu. Bu gece bunlardan ilk kez içmişti. Tadını hiç beğenmemiş, titreyip durmaktan da hiç hoşlanmamıştı ama en azından ayaktaaydı. Ayakta kalması gerekiyordu, bunu kendi kendine yüksek sesle söylemek, gözlerinin kapanmasına engel olabilirmiş gibi sözleri yineledi. Bu gece uyuyamazdı. Uyumayacaktı. Uyumamalıydı... Eğer... *Şayet olur da...* kötü haber gelirse uyanık olmak istiyordu çünkü uyanıp da bu haberi duymayı kaldıramayacağını biliyordu.

O sırada Kennie de eve dönüyordu. Yarışmanın sonuçları puanlamadaki bir karışıklık yüzünden biraz geç açıklanmıştı, bu yüzden de yarışmanın yapıldığı yerde olması gerekenden saatlerce daha uzun kalmışlardı. Bir önemi yoktu. Kazanmışlardı.

Yanakları acıyor, midesine ağırlar saplanıyordu.

Garaj kapısından içeri karanlık bir eve girdi. Ebeveynlerinin ikisi de ayrı yatak odalarında hâlâ ayaktaaydı, babası çalışıyor, annesi kitabını okuyordu ama ikisini de görmek istemiyordu. Telefonunu şarj etmesi gerekiyordu, telefonunu işe yaramaz bir halde cebinde taşıyıp durmuştu, zaten antrenörleri "yarışmada cep telefonu yok" kuralına sıkı sıkıya bağlıydı.

Odaklanmaları ve birbirleriyle sıcak bir iletişim kurmaları filan tarzı şeyler gerekiyordu ama zaten telefonları

çekiyor olsaydı da kimse telefonunu kullanmak istemezdi. Telefonunu şarja takıp banyoya girdi.

Duş aldı. Parıltılı vücuda yapışan kıyafetini çıkarıp üzerine pijamalarını geçirdi.

Annesi seslenip yarın okula gideceğini, yatmasını söylediği için geri döndüğünde ışıkları kapatıp telefonunu karanlıkta kontrol etmeye başladı ve Facebook hesabını açtı.

Islak saçlarını başının üzerinde topuz yapmıştı, insanların paylaştıklarına göz atıyordu.

Ah, aman Tanrım inanamıyorum Liz Emerson araba kazası yapmış hastanede ve durumu iyi değil sanıyorum ölecek ölmüş ölmemiş umarım yaşar Liz senin için dua ediyoruz dualarımızdasın dualarımızdasın dua ediyoruz.

Ebeveynlerine seslenerek koridora fırladığında cep telefonun ekranı parlıyordu. Tek başına arabayla hastaneye gitmesine izin vermediler.

Odasına döndüğünde hıçkırıklara boğuldu. Karanlıkta etrafında yastıklar ve dayanılmaz bir korkuyla öylece uzanıp kaldı.

ANLIK GÖRÜNTÜ: İKİ

Düz bir çatıdayız; korkuluk takılmamış bir balkonu andırıyor. Birkaç adım ötede, Liz'in babası su sızan bir yeri onarmaya çalışıyor.

Liz buz gibi soğuk yüzeye tebeşirle bir şeyler karalama derdinde. Nefesi havada buhara dönüşüyor. Her zamanki gibi iki küçük kız çiziyor. Birincisi ona benziyor, bugün saçları iki yandan toplanmış, ayağında botları, başında şapkası ve pofidik bir montu var. İkinci çocuksa asla bir önceki çizime benzemiyor.

Bugün üzerimde pembe payetli bir elbise var. Yüz olarak en sevdiği bebeğinkini çizmiş ve kendi tasarımı olan bir de ayakkabı giydirmiş.

Yerdeki tül gibi kar rüzgârıla birlikte valse başlarken güneş her yanı aydınlatıyor. Az sonra sıkılıp tebeşiri bir kenara bırakacağıız ama şu anda mutluyuz. Resim çiziyoruz. Şarkı söylüyoruz.

Ayakkabımın topuğunu bitiriyor. Parmakları tebeşirin tozundan kupkuru olmuş.

Bu benim içinde olduğum son resim olacak.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

**Liz Emerson Arabasını Çarpmadan
Elli Sekiz Dakika Önce**

*H*âlâ Meridian'daydı, eyaletlerarası otobana çıkmak üzereydi. Sırt çantası yanında yolcu koltuğunda duruyordu, gelecek hafta pazartesi sınavları başlayacağı için bütün ders kitapları çantasındaydı. Alışkanlıktan çantasını yine ağzına kadar doldurmuştu ama o anda keşke hepsini yanına almasaydım diye düşündü. Ders kitapları pahalıydı.

Notları genelde iyiydi, bunun nedeni de derslerinde başarısız olursa birinin bir şeyleri kesinlikle fark edecek olmasıydı. Genel not ortalamasının hâlâ yüksek olmasına seviniyordu. En azından hayatında yolunda giden bir şey vardı.

Ama sanırım artık bunların bir önemi yok diye düşünüyordu. Son fizik dersi ödevini bitirmemişti; tehlikeli bir şekilde C eksi civarlarında seyretmekte olan notu,

son aldığı sıfırla herhalde kalmasına neden olacak kadar düşecekti.

Newton'ı işleyene kadar hep A almayı başarmıştı. Bay Eliezer bu adamı, *Haydi fizikle kafayı bozduğu için ömrü boyunca seks bile yapmayı bile istememiş bu adamı inceleyelim, harika biri değil mi?* diye tanıtmıştı. Adam hız, durağanlık ve kuvvet kavramlarını üzerlerine boca ettiğinde Liz bir noktada sınıfın gerisinde kalmaya başlamıştı.

Fiziğe kafası basmıyordu. Evet, bir sürü teori ve yasa vardı ve haftalar boyunca bunları analiz edip durmuşlardı, sonunda da Bay Eliezer bunların yanı sıra hava direnci ve sürtünme gibi bir sürü başka saçmalığın da göz önüne alınması gerektiğini söylemişti. Hayatın belirsizliklerine bel bağlamak zorunda olan bir bilim ona kesin değilmiş gibi geliyordu.

Her neyse. Düşününce, hayatında bir daha asla ev ödevi yetiştirme, bir dersten kalma ya da şu kahrolası bakir Newton'ın kuramlarını öğrenme stresi yaşamayacak olması güzeldi.

Ancak rampayı dönerken gaza fazla yüklenmesiyle sırt çantası bir yana, araba diğer yana savruldu. Çantası arabanın zeminine düşerken Liz hareket halindeki nesneler ve Newton'ın ilk kanununu düşünüyordu.

Dengelenmemiş bir dış kuvvet etki etmediği sürece cisim durağanlığını veya sabit hızlı hareketini korur.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Liz Emerson'ın Arabasını Çarpmasından Bir Gün Sonra

*L*iz okula gitmemekten nefret ederdi. Kendine yapacak bir şeyler bulmaktan ve o yokken okulda neler olup bittiğini merak etmekten de nefret ederdi. İnsanlar onun hakkında konuşmuşlar mıydı? O yokken arkasından sürtük, alçak ya da başka şeyler demişler miydi? Kendisi insanların arkasından daima konuşurdu, bu yüzden de herkesin de onun gibi olduğunu sanıyordu. Liz okula akşamdan kalma, başı ağrıyarak, yara bere içinde ve bir yerleri incinmiş bir halde, hastayken ya da midesi bozukken bile giderdi, hatta bir keresinde boğazı ağrıdığı halde okula gidip bütün bölge halkının hasta olmasını bile sağlamışlığı vardı.

Ancak bugün, omurgalarından biri yerinden çıktığı; bacağı kırık, el kemikleri paramparça ve akciğeri delik olduğu ve kayıtlara geçirilemeyecek kadar çok iç kanaması

olduğu için Liz Emerson'ın okula gitmesi pek mümkün değildi.

Julia da titreyen ellerinde herhalde onuncu Red Bull'uyla hastanede kalmıştı.

Monica da oradaydı elbette ve hastanede sabahlamayı düşünmediği halde hâlâ başı pencereye dayalı bir şekilde uyumakta olan Liam da.

Diğer herkes okuldaydı. Meridian Lisesi'nin duvarları içindeyse sis gibi, hatta kara bir duman gibi bir sessizlik hâkimdi. Bu havayı solumak ocak ayında nefes almaya çalışmak gibiydi, içinize bir nefes çektiğinizde bu hava ciğerlerinizi yakıyor ve herkesin bağırını donduruyordu. Liz, yaklaşık bir saat uzaklıktaki Aziz Bartheolomew Hastanesi'nde ölümle pençeleşiyordu ama burada çoktan ölmüştü.

Dedikodulara bakıldığında Liz Emerson için pek bir umut olmadığı anlaşıyordu.

En kötü yer, okuldaki çoğu öğrencinin ders zili çalmadan önce toplanıp ödev kopya çekip dedikodu yaptıkları kafeteryaydı. Kapısından geçerken içeri şöyle bir baktığımda, çocukların yüzlerindeki şoke olmuş ifadeyi ve gözyaşlarını gördüm, sessizlik ve iç çekişler çok garipti.

Liz olsa bundan nefret ederdi.

Birçoğunun aslında onun için ağlamadığını bilirdi. Kendileri için ağlıyorlardı; ölümden korktuklarından, kendi yenilmezliklerine olan inançlarını kaybettiklerinden. Çünkü Liz Emerson ölümlüyse hepsi ölümlüydü.

Öğretmenler olağanüstü bir toplantı yapmışlardı ve burada kendilerine “Durumu Kabullenmekte Zorlanan Öğrenciler”e söyleyebilecekleri sözlerin yazılı olduğu bir kâğıt dağıtılmıştı. Liz’in şu anda hayatta olmasının nedeninin bir makinenin ciğerlerini hareket ettiriyor olması olduğunu söylerken Müdür ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Ancak sanırım öğretmenlerin en azından birkaçı Liz Emerson artık derslerine girmeyeceği için rahatlamış olmalıydı, yani bir nebze. Mesela İspanyolca öğretmeni, çünkü Liz bu derste devamlı cep telefonu ile mesaj gönderirdi ve derse hiç katılmazdı. İngilizce öğretmeni de onlardan biri olabilirdi çünkü Liz hep öğretmeninkiyle taban tabana zıt bir fikir savunurdu. Bir de etüd dersi vardı tabii çünkü Liz’in varlığı herkesi aptalca şeyler yapmaya teşvik ediyordu.

Aslında Liz’in otoriteyle kesinlikle bir sorunu yoktu. Yalnızca bir zamanlar Liz Emerson olmayı sevmişti ve bunu herkese göstermek hoşuna gidiyordu, bu da öğretmenlere meydan okuması gerektiği anlamına geliyordu. Böyle davranmaktan artık nefret ediyor olmasının da bir önemi yoktu çünkü bir şekilde kendine engel olamıyordu.

Ağlayan öğretmenler: Psikoloji dersine giren ve tam bir sulu göz olan Bayan Hamilton, Dünya Tarihi dersini veren ve çok evhamlı bir insan olan Bayan Haas ve Liz’in fizik öğretmeni, Bay Eliezer’di.

Bay Eliezer çenesini ovalarken hiç kimse gözlerine biriken yaşları fark etmemişti. Görünüşe göre, Liz’in fi-

zik dersinden aldığı notları yükseltmesi artık söz konusu olmayacaktı.

Liz Emerson fizik konusunda o kadar başarısızdı ki arabasını bile doğru düzgün çarpmayı becerememişti.

Kennie'nin hıçkırıkları yukarıdaki koridorlarda yankılanıyordu, belki olması gerekenden biraz daha şiddetli bir şekilde ağlıyordu.

Herkes onu izliyor ve Kennie'nin içinde utanmaz bir yan, insanların kendisiyle ilgilenmesinden zevk alıyordu. Bundan suçluluk duymaya niyeti yoktu. En yakın dostu ölüyordu ve diğer en yakın arkadaşı onu arayıp durumdan haberdar bile etmemişti.

Kennie avuntuyu yalnız kalmamakta arardı; Julia ise sessizlikte bulurdu. Bu yüzden de Julia okula gitmemişti, hâlâ hastanedeydi. Monica sonunda Julia'yı bulabilmişti ve Kennie'nin rimeli gözlerinden akıyordu.

Liz'i rahatlatansa hissizlik ve unutmaktı, bir şeyleri fırlatarak onların bin parçaya ayrılmasını izlemektir. Mercedes'inin sanrufu açık, hız sınırının otuz-kırk kilometre üzerinde giderken rüzgârda saçlarını savurmaktan hoşlanıyordu. Dikkatsiz, umursamaz ve aptalca davranmaktan da.

Bir zamanlar, Liz rahatlamak istediğinde bana sığırdı, huzuru elimi tutmakta ve rüyalarımız gerçek olana kadar hayal kurmakta bulurdu. Bir zamanlar huzuru sadece hayatta olmakta bulurdu. Sonunda o da unutulmuş bir sürü rüyayla dolu bir kıza dönüşmüştü, sonra da arabasını çarpmıştı ve artık o kız bile değildi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Boş Koltuk

Liz'in ilk dersi fotoğrafçılıktı ve o olmadan hiçbir şey yapılamıyordu. *Kennie* ve *Julia*'nın da bu dersi alması gerekiyordu ama derse girmemişlerdi. Sınıfın çoğunluğu, en azından kızlar, gözleri yaşlı bir şekilde oturlarken, Sanat Öğretmeni Bay Dempsey onları kendi hallerine bırakabildiğine seviniyordu. Öğretmenlere dağıtılan “Durumu Kabullenmekte Zorlanan Öğrencilere Sayılacak Sözler” listesinden bir şeyler söylemek zorunda kalmaktan ödü kopuyordu. Çalışma odasına gidip *Liz*'in portföyünü dosya dolabından çıkarmıştı, fotoğraflarına, siyah beyaz baskılarına, renkli ve üzerinde oynanmış kopyalarına bakarak kameranın ardındaki kızı hatırlamaya çalışıyordu. Fotoğrafların çoğunun arkasında çalاکalem yazılmış B harfleri vardı.

Bay Dempsey bir tuvale gömüldüğü için sınıfına hangi öğrencinin girip çıktığını fark etmeyen cinsten bir öğretmendi. Ders zillerine ve programlarına aldırış etmez, yangın tatbikatı yapılacağı duyurusunu duymaz (doğrusunu söylemek gerekirse bu yalnızca bir kere olmuştu) ve genelde notlarını yumurta kapıya dayandığında, fazla eleyip sıkı dokumadan çarçabuk verirdi. Her şeyi hep unuturdu. Liz onda hiçbir iz bırakmamıştı. Julia'yı daha iyi tanıyordu, bir öğretmen olarak hayatında gördüğü en yetenekli öğrenciydi ve diyafram açıklığı ile farklı ışıklandırma teknikleri ve en güzel bergamotlu çay markası hakkında uzun uzun sohbet ederlerdi. Tabii Kennie'yi de tanıyordu, nedeniyse ona devamlı susmasını, oturmasını ya da o yanıcı kimyasalı dökmemesini söyleyip durmak zorunda kalmasıydı. Liz'e gelince, bu sınıf belki de bütün ders boyunca sesini çıkarmadan öylece oturduğu tek dersti. Bu ders artık olmadığı o küçük kıza hitap ediyordu, deklanşöre her basışında bir anı yakalıyor olmasına hâlâ şaşan o yanına.

Fotoğraflarına gelince... Çektiği fotoğraflara bakmakta olan Bay Dempsey'nin gözleri buğulanmıştı. Bir garaj girişine dökülmüş çakıl taşlarına zum yapılmıştı. Araba parkındaki lastik izleri. Yola fazla yakın görünen çiçekler. Üzerine basılmış, kırağı tutmuş çimenler. Kuru dalların arasından görünen koyu renk bulutlarla yüklü bir gökyüzü.

Birden hislerine yenik düştü. Şimdiye dek Liz Emerson'ın fotoğraflarındaki o hamlığı hiç fark etmemişti ve

şu anda onlara ilk kez bakmakta olduğunu fark ederken suçlulukla kavruluyordu.

Fotoğraflar kucağından kayıp yere düştü. Onları gönülsüzce yakalamaya çalıştı ama sonra düşünler diye bıraktı, etrafına savrulmalarını izledi.

Sırtını yine iskemlesine yasladı ve etrafına saçılan fotoğraflara bir kez daha baktı, ölmekte olan bir kızın günlüğünün son sayfaları gibiydiler.

İkinci saatteki matematik sınıfı Liz'in arkadaştan ziyade tanıdık diyebileceği sporcu ve zenginlerle ve diğer sosyal elitlerle doluydu. Ancak onlar kendilerini Liz'e çok daha yakın sayıyorlardı, bu yüzden de Bayan Greenberg, "Dün verdiğim ödevleri çıkarın," dediğinde sınıftaki öğrenciler onun yüzüne öylece bakakaldılar.

Sonunda cesur ve biraz çaresiz haldeki öğrencilerden biri konuştu. "Haydi ama Bayan Greenberg. Böyle bir günde derse konsantre olabileceğimizi nasıl düşünürsünüz..."

Bayan Greenberg ona haddini herkesin çok iyi bildiği o delici bakışlarından biriyle bildirdi. "Dün siz de hastanede miydiniz, Bay Loven?"

"Hayır," diye mırıldandı.

"Bu durumda sizin fiziksel ya da duygusal olarak ödevinizi tamamlayamayacağınız bir zorluk çektiğinizi düşünmüyorum. Ödevinizi çıkarın lütfen."

Görünüşe göre bir sürü kişi ödevini yapmamıştı. Bayan Greenberg hepsinin notlarını kırdı.

Bayan Greenberg, ödevini yapmış olan üç kişi için ödevin üzerinden geçip soruları yanıtladıktan sonra sınıftakilerin gördüklerine inanamayan bakışları altında yeni ödev kâğıtlarını dağıttı. Bu kâğıtlardan birinin üzerine Liz'in adını yazdıktan sonra SINIFTA OLMAYANLAR dosyasına yerleştirdi.

“Bayan Greenberg...”

“Evet?”

Carly Blake duraksadı. Liz'le birlikte futbol takımındaydı ve genelde öğle yemeklerinde aynı masada otururlardı ama o da Liz için bir tanıdık kategorisindeydi ve sanıyorum Bayan Greenberg bunun farkındaydı. Carly'nin dudakları titrerken Bayan Greenberg'in ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı.

“Bence biz... Bence biz böyle... Yani Liz öyleyken... Hepimiz de çok endişeliyiz...”

Bayan Greenberg ona gözlerinden ateşler saçarak bakmaya başlayınca Carly'nin sesi yitip gitti. Bayan Greenberg elindeki kâğıtları bir kenara bırakıp sınıfa döndü. Kimse gözünün içine bakmaya cesaret edemiyordu.

“Pekâlâ,” dedi. “Bu kadarı yeter. Size diyeceğim tek bir şey var: Bayan Emerson ölmedi. Ölmüş gibi davranmaktan vazgeçin. Bana gerçekten de bir tabuta konması gerektiği söylenene kadar ölmüş gibi davranmayı reddediyorum. Evet, ona dağıtmam gereken kâğıtları saklayacak ve telafi sınavını alması için bir gün belirleyeceğim ama her ikisini de dikkate almayacağına eminim. Liz'in yaptığı kazayı işini gücünü aksatmak için kullananlarınıza da bir

çift lafım olacak; şundan emin olun, bu çok geçersiz ve acınası bir bahane.”

Bu konuşmayı bir başka öğretmen yapsaydı sınıfta isyan çıkardı. Meridian Lisesi öğrencileri hakkında bir sürü şey söylenebilirdi ama kimse onları sadakatsizlikle suçlayamazdı.

Liz *onlardan biriydi* ve ellerinden gelse onu ölümüne ya da okuldan uzaklaştırılma pahasına korurlardı, yani hangisi önce gelirse. Ancak Bayan Greenberg çok uzun yıllardır açık sözlülüğü yüzünden sevilen ve nefret edilen biriydi ve bakışlarında hepsinin feci şekilde utanç duymasına neden olan bir şeyler vardı.

İşte, dedikoduların yönü o derste değişti. Dersi bitiren zil çalınca herkes dışarı koştu. Kulaktan kulağa konuşulanlar değişti. Hepsi dedikoduymuş, dediler. Liz ölüm döşeginde değilmiş. Liz artık ölü değildi, iyileşiyordu. Ne de olsa o Liz Emerson’dı.

Tam da üçüncü dersten önce Julia okula döndü. Hayatında ilk kez darmaduman görünüyordu. Geceyi hastanede geçirdiği için üzerinde dunkü eşofman altı ve koltuk altında delik olan o tişörtü vardı. Gözlerinin altı çökmüştü ve rengi o kadar solgundu ki neredeyse yeşil gibi görünüyordu.

Binaya adımını attığı anda, olay yüzünden içi acıyan bir sürü kişi etrafını sarmaya başladı ama onları fark edecek halde değildi.

Julia da geçen yıllarda bazı trajedilere göğüs germek zorunda kalmıştı ama bu trajediler onun ailesiyle ilgili

şeylerdi, ebeveynlerinin boşanması, babasıyla pamuk ipliğine bağlı ilişkisi, evcil çöl faresinin ölümü gibi. Ancak Liz'in kazası korkunç büyüklükte bir şeydi ve her ne kadar çabalasa da Julia bunu bir türlü içinden atamıyordu.

Hastaneden ondan kaçmak için ayrılmıştı. Okula gelmişti ama hüzün yakasını burada da bırakmıyordu.

Sıradaki ders kimyaydı.

Liz'in bu dersi son sınıfta alması gerekiyordu ama program çakışması ve kendisine hiç de yardımcı olmayan danışman öğretmeni sayesinde üçüncü sınıfta hem kimya hem de fizik almak zorunda kalmıştı.

Bu durumda Liz'e gerçekten acınması gerekirdi çünkü Liz altıncı sınıftaki kısa süreli eğitimlerinden beri kimya dersini almayı iple çekiyordu. Başta onu çeken rengârenk şeyler olmuştu, Bunsen ocağının capcanlı mavisi ve bakırın tozlu kırmızısı ile hidratların capcanlı mor renkleri. Dengelenmiş eşitler mantığına göre, A maddesi B maddeyle karıştırıldığında C maddesi ortaya çıkacaktı. Gelecek hakkında kehanette bulunmak gibiydi; sihir gibi bir şeydi. Daha da önemlisi, bütün bunlar, yani hidroklorik asitle uğraşırken çok dikkatli olmak, bir kibrit çakarken kazara kendini yakabilecek olmak ve keşfetmek çok güzeldi. Ancak bu dersi alacağı gün gelip de çattığında okula ilgisini tamamen kaybetmişti. Bugün laboratuvar dersi yoktu. Ders de işlenmeyecekti. Öğrenciler karanlıkta sessizce televizyon ekranından *Efsane Yıkıcılar* programının bir bölümünü izliyorlardı.

Arada gözleri boş iskemleye takılıyordu. Liz'in okula ilk gelişini, beşinci sınıfı ve Meridian'ı sadece onun sürükleyebileceği cinsten bir karmaşaya sürükleyişini anımsıyorlardı. Onlara kalsa Liz Emerson her zaman göze çarpan bir tipti.

Oysa yanılıyorlardı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Eskiden

Anaokulunun ilk gününde, güneş gibi parıldayan neşeli öğretmeni onu yine capcanlı renklerle bezeli göz alıcı sınıfa sokmaya çalışırken, Liz babasının kot pantolonuna yapışmış sıkı sıkı tutuyordu.

Babası onun yanına eğilip bir dilek tutmasını söylemişti.

Gözlerinde yaşlarla Liz babasının onunla kalmasını istemişti.

Babası da hiçbir yere gitmeyeceğine söz vermişti.

Babasının cenazesinden sonra okulun ilk gününde, Monica, Liz'i ilk kez okula bırakmıştı.

Monica ona sarılmaya çalışmamıştı, Liz de yanında kalmasını istememişti.

Meridian İlkokulu'na gittiği beşinci sınıfın ilk gününde, Liz teneffüste salıncaktan aşağı atlayıp çim sahanın ortasına ilerlemişti. Jimmy Travis'in yüzüne attığı topa çocuğun burnunu kanatmış, takımına oyunu kazandırmış ve öğle teneffüsünde popüler çocukların oturduğu masaya kimseden davet beklemeden oturmuştu. Ondan sonra da hep o masaya oturdu.

Ortaokulun ilk gününde, Liz okula yanında Kennie'yle girmişti. O gün teneffüste, Jimmy Travis ona güzel olduğunu söylemiş ve salıncakların orada onu öpmüştü.

Artık resmen çıkıyorlardı.

İki hafta sonra Liz, Jimmy matematik ödevini kopyalamasına izin vermeyince ondan ayrılmıştı ve ondan sonra da Liz Emerson'ın erkek arkadaşı olmadan geçirdiği bir an neredeyse olmadı.

Aslında hiçbirinden hoşlanmamıştı.

Sekizinci sınıf mezuniyetinin ardından bir partiye gidip kendisinden yaşça daha büyük olan ve ona bira getiren Zack Hayes adında bir çocukla öpüşmüştü. Birayı denemiş ama tadından nefret etmişti ama yine de bardağı kafasına dikmişti ve çocuk da ona hemen yeni bir bira getirmişti. Dünya etrafında dönmeye, sonra da bir çiçeğin taçyaprakları gibi dağılmaya başlamıştı ama nahoş bir tecrübe değildi. Dengesini kaybedip yere yığıldığında çocuk onu kucağına aldığı gibi bir yatak odasına çıkarmış ama oradan ayrılmamıştı, Liz de ona gitmesini söyleyecek sözleri bulamamıştı.

Daha sonra Julia onu bulup çocuğun yanından almıştı ama Liz, Julia yanına gelene dek neler olduğunu hatırlayamıyordu.

Lise bire geçtiklerinde, daha üst sınıflardan Lori Andersen adlı bir kız Liz'i dirseğiyle itip dolaplardan birine yapıştırmış ve ona aptal birinci sınıf demişti.

Öğle teneffüsünde Liz yemek kuyruğunda beklemekte olan Lori'nin araba anahtarlarını fark ettirmeden çalmış, arabanın alarmını çalıştırmış ve anahtarları tuvalete atmıştı. Sonrasında, Lori öfkeden neredeyse köpürürken Liz ona geçmiş olsun demiş ve yüzündeki kılları ağdayla aldrabileceği bir güzellik salonu kuponu hediye etmişti. Birinci sınıfları küçümsemek gibi bahtsız bir alışkanlığı olan Lori de bu kuponu almıştı.

Bahsi geçen salonu Kennie'nin amcası işletiyordu. Bu salonu hapishaneden çıktığında, insanların tüylerini yolarak işkence etme karşılığında para kazanabileceğini anlayınca açmıştı.

Liz onu arayıp Lori'nin okuldan sonra oraya geleceğini söylemişti. Ona özel muameleyi bedava vermesini rica etmişti. Kennie'nin amcası da bunun kendisi için bir zevk olacağını söylemişti.

Ertesi gün, Lori okula geldiğinde kâkül kestirmişti. Ona çok yakışan bir model değildi, ama arkadaşları harika görüldüğü konusunda onu temin ettiler. Lori beden eğitimi dersi için dışarı çıkıp da rüzgâr kâküllerini savurana dek her şey yolundaydı.

İşte o zaman herkes Lori Andersen'in artık kaşları olmadığını gördü.

Liz, Lori'nin Kafeteryadaki Diğer Tüm Masalardan Hiçbir Farkı Olmayan Ama Sosyal Yönden İnanılmaz Bir Önem Taşıyan Orta Masada'ki yerini almıştı artık.

Sonrasında, Lori'nin dünyasının olması gerektiği gibi değişmesine izin verseydi neler olacağını düşündü durdu. Lori Anderson'ın kaşsız hali aklına geldikçe zaten şu ya da bu şekilde böyle bir şey olacaktı, dedi kendi kendine. Lori'nin notları yine de düşecekti. Üniversiteye gitmek yerine Subway'de çalışacaktı. Hem kaşları da tekrar uzamıştı zaten.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kilitli Poşetler

Liz'in bir sonraki dersi vatandaşlık bilgisiydi. İdam cezasını tartışmaları gerekiyordu ama bugün idamı savunması gereken taraf bile kimsenin ölmeyi hak etmediğini savunmak istiyordu.

Ayrıca ekiplerinden bir kişi eksikti.

Liz münazara söz konusu olduğunda çok da iyi değildi, yani en azından puan bazında. O sadece tartışmayı seviyordu ve başkalarını aptal durumuna düşürme konusunda inanılmaz yetenekliydi.

Julia da bu sınıftaydı ama tartışmaktan nefret ediyordu. Hitabeti kuvvetli olmadığından değil, sırf kelime bilgisine bile bakılsa her tür münazarayı büyük ihtimalle kazanırdı, ancak neden mutlak zıt tarafların olması gerektiğini bir türlü anlayamıyordu.

Neden bir tarafın tamamen haklı bir tarafınsa tamamen haksız olması gerektiğini anlayamıyordu.

Julia'nın Liz'den ahlaki olarak üstün olduğu da söylenemezdi. Julia'nın da bir sürü sorunu vardı, bunların en önemlilerinden biriyse, pazar günleri kilisede ayine katıldıktan sonra gidip RadioShack'deki o sapıktan kilitli poşetlerde bir şeyler almasıydı.

Julia orada oturmuş, Liz'le geçen gün ettikleri kavgayı düşünüyordu. Sadece iki gün önce... Julia hiçbir şeyi aldırış etmeden, tekdüze bir şekilde tik tak tik tak diye dakikaları sayan saatine bakmaktan da nefret ediyordu çünkü geçen her bir dakika onları dünden, yani Liz'in sağ ve salim olduğu, herhangi bir sorunlarının olmadığı o günden uzaklaştırıyordu.

Kavga eskiye dayanıyordu. Ya da en azından uzunca bir süredir içlerinde kabarıp duruyordu, üç gün önce ikisi de artık kendilerini daha fazla tutamamıştı ve bir patlama olmuştu.

Julia yine hastaneye gitmek istiyordu. Özür dilemek. Hayır, ona kendisinden istediği şeyi yapacağını, bu konuda yardım alacağını, hatta gerekirse Liz Emerson'ın hayatta kalması için dünyayı yerinden oynatabileceğini söylemek istiyordu.

Ama yapamazdı. Yardım isteyemez, dünyayı da yerinden oynatamazdı.

Onun yerine her şeyin nasıl başladığını ve geliştiğini düşündü, bunun ardından pişmanlık neredeyse çekip koparıp gömebileceği ve çözümleyebileceği bir şeye dönüştü.

Neredeyse.

Aslında her şey lise birdeki sezon açılış maçında başlamıştı. Liz'in bir yabancıнын cebinden sarktığını gördüğü, içi ne olduğu belli olmayan beyaz bir tozla dolu olan bir torbayla birlikte tribünlerin arkasında bir yere oturmuşlardı.

Doğal olarak Liz bunu çalmıştı, böylece deneyebileceklerdi. Her biri azıcık içine çekebilirdi. Kennie heyecanlıydı çünkü o Kennie'ydi ve yeni şeyler, ne kadar aptalca olursa olsun, onu hep heyecanlandırırdı. Liz hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Bunu sadece Liz Emerson olduğu için yapıyordu.

Ancak Julia, dışarıdan bakıldığında şüpheci görünürken içten içe ödü patlıyordu. Liz'in içine bir nefes çekmesini izlerken tir tir titriyordu, ne de olsa Kennie denemiş, boğulur gibi olmuş ve toz gözlerine kaçmıştı. Torbayı alıp açarken elleri titriyordu ve tereddüt ettiğinden zangır zangır sarsılıyordu.

Liz gülmüştü.

Julia bunu sırf Liz kendisine hayatında bir kez olsun risk alması için ona meydan okuyan o bakışı attığı için yapmıştı. Evet, denemişti.

Liz ve Kennie ortaokul sağlık öğretmenlerinin onlara anlattığı her şeyi unutturken, gerçi unutmak için dinlemiş olmaları gerekiyordu ya, Julia da risk almıştı. Uyuşturucular herkeste farklı etki gösteriyordu. İlk denemenizden sonra bağımlı olabilirdiniz. Julia bunu hatırlıyordu. Ama bir önemi yoktu.

Bir süre sonra Kennie yerinde duramamaya başladı, Liz gülüyordu ve Julia hâlâ tir tir titriyordu. Başta hoş bir şekilde titriyordu ama diğer ikisi sakinleşmeye başladığında Julia zangır zangır titremeye başlamıştı çünkü parmakları daha da, daha da çok içine çekmek için torbaya dalıp duruyordu, sonunda geriye bir şey kalmamıştı.

Liz'in araba kazasından iki gün önce, Julia artık buna son vermesi gerektiğine karar vermişti. Notları düşüyordu, bazen nefes bile alamıyordu. Babası kısa bir süre önce borsada büyük paralar kaybetmişti ve hâlâ gülünç denebilecek kadar yüksek bir rakamdaki nafakayı ödüyordu ancak "ödünç aldığı" bu uyuşturucu harçlığının kısa bir süre sonra fark edilmemesi imkânsız olacaktı.

Halbuki Liz için her şey yolundaydı, değil mi? Ne de olsa RadioShack'teki çocuğa paralarını kaptıran o değildi.

Julia'nın pazar günlerini, yani dünyanın Julia'nın gözlerini acıtacak kadar parlak bir hale geldiği ama yalnız ve karanlıklıklar içinde olduğu, zihninin bir daha asla hüküm geçiremeyeceği bir bedeninin içine tıklılıp kaldığını hissettiği o günleri bilmiyordu.

Hayatımı ben mahvetmedim, Liz. Sen mahvettin.

Ancak Liz şimdi neredeyse ölmek üzereydi ve Julia da pişmanlıktan ölüyordu. İşin asıl acıklı yanıysa kendini suçlu hissetmeye ancak şimdi başlamasıydı. Neden şimdi, Liz floresan ışıklarıyla aydınlatılan beyaz bir odada ölürlen suçluluk duygusuna kapılmıştı? Neden suçu üzerine yıktığında Liz'in yüzünde oluşan ifade gözlerinin önünden gitmiyordu?

Julia'nın yüzünde çok garip bir ifade vardı. Sanki içi bin parçaya bölünüyormuş gibiydi.

Julia saate baktı. Sırasının üzerine çıkıp saati yerinden alabilmeyi, akrep ile yelkovanı geriye sarıp zamanı geriye döndürebilmeyi hayal etmeye başladı. Bedenlerin bulanıklaşıp zamanın akışının tersine dönmesini, Liz'le koridorda oldukları ve Liz'in artık uyuşturucu kullanmayı bırakması ve yardım alması için ona yalvardığı o ana dönebilmeyi diliyordu.

Liz'i dinleseydi bir şey değişir miydi, merak ediyordu.

Dersi bitiren zil çaldığında Julia sınıftan ayrıldı. Bandonun çalışmalarını yaptığı odanın kapısının hemen yanındaki, kimsenin asla bakmadığı ve kameraların görmediği kapıdan dışarı çıktı. O, Liz ve Kennie bunu daha önce yüzlerce kez yapmışlardı.

Tekrar hastaneye döndü.

İnsanlar ne kadar da komikti. Çok kısıtlı kapasiteleri vardı.

İnsan gördüğüne inanırdı mesela. Sanki Liz'e bakarsa hayatta kalmasını sağlayacaklardı. Sanki onu hatırlarlarsa daha yakından tanıyabileceklerdi. Sanki bütün sırlarını saklar ve yanında kalırlarsa onu güvende tutabileceklerdi.

Bence bunun nedeni dünyanın sadece bir kısmını görebiliyor olmalarıydı. Bütün o sınırlamalar vardı çünkü. Odaklanacak göz bebekleri, kapanacak gözkapakları, aşılması gereken mesafeler ve yolu bulmak için zaman gerekliydi.

Farkında değiller miydi?

Düşünce her yerde var oluyordu.

Julia'nın bilmediğiye şuydu: Liz biliyordu. Liz uyuşturucunun Julia'nın hayatını mahvettiğinin farkındaydı. Bunun kendi suçu olduğunun da. Kilitli poşetlerin Julia'yı yalnızlaştırdığını biliyordu ama nasıl yardım edeceğini bilmiyordu.

Bazı geceler, Liz ardına bakıp leşlerini sayıyordu, sırf varlığıyla mahvettiği onca hayatı. Bu yüzden de var olmamaya karar vermişti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kahverengi Kanepe, Yılbaşı

Liz kustuktan sonra elinde bir tahta kalemle gidip kanepeye oturdu.

Eski püskü kahverengi kanepe, akşamdan kalma şarap lekeleri yerine, anılar ve portakal suyu lekeleriyle doluydu. Beyaz kanepeyi aldıktan sonra Monica onu buraya indirmişti ve *Liz* burnunu kumaşa dayadığında toz kokusu alıyordu. Kimse buraya pek inmiyordu. Bu kanepe eski evlerinden, *Liz*'in asla bir yere gitmeyeceğini söyleyen bir babasının olduğu ve annesinin acısını unutmak için kendini işine adanmadığı başka bir hayattan geriye kalan tek tük eşyadan biriydi.

Ben hayatına bu kanepede girmiştım.

Sıvıdığı koluna üç kuralını yazmaya başladı böylece bunları asla unutmayacaktı. Altılarını çizip şunu ekledi:

LIZ EMERSON BURADA YATIYOR.

ANLIK GÖRÜNTÜ: SAKLANMA

Beyaz evin mavi panjurları var ve inanılmaz davetkâr, huzurlu görünüyor. Yan tarafta Liz bir çalılığın arkasına saklanmış, elleriyle çalının yapraklarını aralıyor. Burada en azından belki bin kez saklambaç oynamıştık. Liz yüze kadar saydıktan sonra her yeri aramaya koyuluyor, sanki kıkırdadığımı duymuyor, sanki bu kahverengi kanepenin arkasında olduğumu bilmiyor.

Liz kısa bir süre sonra büyümeye başlayacaktı. Büyüdükçe aramaktan usanacak, televizyon, atıştırmalıklar ve hikâyeler dikkatini daha çabuk dağıtmaya başlayacaktı, benim bulunup bulunmamam artık o kadar da umurunda olmamaya başlayacaktı.

Bir gün, yine o sayarken kahverengi kanepenin arkasına saklanacaktım.

Ama o aramayı unutacaktı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Liz Emerson Arabasını Çarpmadan Elli Beş Dakika Önce

Zamanın parmaklarının arasından akıp gittiğinin gayet farkındaydı ve eskiden de böyle çabuk mu geçiyordu acaba diye düşündü. Daha dün, ilkokuldan mezun olmadan önceki gün ilk sutyenini almıştı. Bir hafta önce, bisikletinin yanındaki destek tekerleklerini kendi başına sökmüştü ve daha üç metre gitmemişti ki bir vida fazla söktüğü için neredeyse bisikleti darmaduman olacaktı.

Keşke zaman fizik dersinde olduğu gibi hızla geçip gidebilseydi.

Dışarıda kar yine yağmaya başlamıştı. Minik saç kepeği parçalarını andırıyorlardı. *Yerçekimi*, diye düşündü Liz.

Lanet olası yerçekimi, diye düşündü ve birden o minik hüznün taneleri altında kalabileceği koskoca bir şeye dönüşmeye başladı. Asla anlayamayacaktı, değil mi? Yerçekimini,

durağanlığı, kuvvet ve kütle ve ivmeyi asla anlayamayacaktı ve tüm bunların *neden* olduğunu asla bilemeyecekti.

Saatine bakıp *hâlâ vaktim var* diye düşündü.

Durağan nesneler.

Ancak bu insanın zamana karşı yarış verdiği şu sınavlardan biri gibiydi ve zihni süreye tabii sınavlarda ne yapıyorduyorsa onu yapmaya başlamıştı. Bir şeylere dalıp gidiyordu ve işte şimdi de Liz annesi terfi ettirilmeden önce dördüncü sınıfa geçtiği ve Meridian'a taşındıkları o yılı düşünüyordu. O zamanlar hepsi durağan nesnelerdi.

Dördüncü sınıfı hayal meyal hatırlıyordu, en silik ve en klişe olayları, teneffüste önümüze gelene bir tekme oynamalarını, öğle yemeği sırasında birilerinin önüne geçtiğini, yakalanıp duvarın dibinde beş dakika boyunca tek ayak üstünde durma cezası aldığını. Kesirleri.

Liz'in o zaman gerçek dostları yoktu. Arkadaş olduğu birileri vardı, öğle yemeğinde kalabalık bir grup arasında oturuyor ve oldukça da eğleniyordu. Ama arkadaşları değişiyordu. Niyeyse hepsi de gelip geçiciymiş gibi hissediyordu.

Ayrıca kesinlikle Target mağazasından alınmış bir örnek etek ve spor ayakkabılar giren kızlar grubuna da dahil değildi. Liz Emerson bulunduğu yerde sahne ışıklarının altında olmamaktan gayet memnundu. Neredeyse anonim olmak hoşuna bile gidiyordu.

O sıralarda, dördüncü sınıf ölçütlerine göre çok popüler olan tek bir kız vardı, Mackenzie Bates. Bunun nedeniyse en güzel öğle yemeklerini çok güzel beslenme çantalarıyla okula getirmesi ve sınıfın en uzun boylu kızı olmasıydı.

Mackenzie konuştuğunda dördüncü sınıflar dinlerdi. Birkaç ay sonra, okula Melody Lace Blair adında bir kız gelmişti. Ailesi Kaliforniyalı hippilerdendi ve Melody okula bahçıvan pantolonuyla geliyordu, bahçıvan pantolonları en ölümcül ve en çirkin günahtı. Sırf bu bile dışlanmasına neden olabilirdi, tabii Mackenzie onu ilk gördüğü anda kızdan nefret etmeye başlamasıydı.

Sadece baş harfleri aynı değildi, Melody ayrıca Mackenzie'den sadece bir santim daha uzundu.

Aslında ufak tefek şeylerle başlamıştı. Başını yana çevirip arkasından konuşmalar. Odanın öteki ucundan atılan pis pis bakışlar. Ama kısa bir süre sonra Mackenzie arkadaşlarını da bu işe dahil etmeye başlamış ve işte olaylar o zaman tırmanışa geçmişti.

Şu ya da bu noktada, dördüncü sınıf öğrencilerinin hemen hepsi zorbalık etmenin yanlış olduğuna ilişkin seminerlere katıldıklarını hatırlıyorlardı. Birine zorbalık yapıldığında bunu yüksek sesle dile getirmeye ne kadar hevesli olduklarını da.

Ancak dördüncü sınıflar önce yavaş yavaş, fakat sonrasında şiddetle, Mackenzie'yle hemfikir olmuşlardı. Melody farklıydı, farklı olan acayıptı, acayıplık kötüydü. Bu kadar basitti. Belki Melody Blair'e böyle davranılırken yapılanlara dahil olmadılar ancak Mackenzie'nin güç bulmasını sağlayan onların sessizliği ve başlarını öbür yana çevirmeye gönüllü olmalarıydı.

Bu yüzden de Melody'ye ilişkin konularda insanlar körmüş gibi davranırlarken Liz onları izledi. Birilerinin farklı olmaktan neden bu kadar korktuklarını ve kendi-

sinin neden farklı olduğunu anlamaya çalışıyordu. Belki yüzlerce kez Melody'nin hakkını savunmak için ağzını açacak oldu ama sonra kapadı. Bu çatışma alanına giden tek yönlü bir bilet almak gibi bir şey olacaktı.

Ona *birilerine anlat* dedim, devamlı birilerine anlatmasını söyledim. *Susma. Söz verdin.*

Ama dinleliyordu.

Son olay bahar aylarının başında, teneffüsleri dışarıda geçirmelerine izin verilen ilk günlerden birinde patlak verdi. Belki de Mackenzie'nin canı sıkılmıştı ya da belki hava değişikliği okul bahçesindeki düzende de bir değişikliğe neden olmuştu ya da erkenden ergenliğe girmişti; nedeni ne olursa olsun Melody'yi bir köşeye sıkıştırıp ona ağzına geleni söylemeye başlamıştı.

Diğer dördüncü sınıf öğrencilerinin de ne olduğunu fark edip o tarafa seğırtmesi fazla sürmedi. Liz birkaç kızla birlikte oyun parkındaki tırmanma demirinin üzerinde oturmuş olan biteni izliyordu ama onlar da birer ikişer kalabalığa doğru yöneldi. Sonunda Liz de oraya gitti. Dayanamamıştı. Yıkıcı olmanın garip, karanlık bir çekiciliği vardı, Liz kim oluyordu da buna karşı koyacaktı?

Sessiz çoğunluğun bir parçası olarak orada öylece durup dikilirken, kendini suçlu hisseden bir tek Liz değildi. Ancak suçluluk, kazanan taraftan uzaklaşmalarını sağlayacak kadar güçlü bir kuvvet değildi. Bu yüzden Liz ve diğer herkes orada durup Mackenzie ve arkadaşlarının daha da hunharlaşmasını izledi.

“O kadar çirkinsin ki herhalde sen yanından geçerken bütün aynalar çatlıyordur.”

“Kıyafetlerin kesinlikle iğrenç.”

“Çok garip kokuyorsun. Git de duş al, ezik.”

Bu minyatür elitler grubunun tüm bu aşağılamaları sürerken Mack Jennings, Melody’nin şişman olmasına ilişkin bir şeyler haykırmıştı ve birkaç dakika içerisinde herkes, bir halka halini almıştı. Tek tek bu dairenin içindeki herkes Melody’den neden hoşlanmadıklarına dair bir şey söylemeye başladı.

Liz kendisini de o dairenin içinde bulduğunda oradan uzaklaşmadı.

Onu itmeye çalıştım ama benim de o kadar gücüm yoktu.

Daha daireyi oluşturanların çeyreği bile konuşmamıştı ki Melody ağlamaya başladı. Etrafı çepeçevre sarılmıştı, gözlerinde çılgın bir bakışla kaybolmuş gibi görünüyordu, titremeye başlamıştı, korkmuştu ve gözlerini ondan kaçırarak bakışlarda bir cevap arıyordu sanki.

“Neden hep öyle burnun yukarıda konuşuyorsun? Kendini bizden üstün filan mı sanıyorsun?”

“Ayaklarınla ilgili bir sorun mu var yoksa hep böyle kötürüm gibi mi yürüyorsun?”

Sonra da sıra Liz’e geldi. Tereddüt edince, herkes dönüp ona bakarken Liz de Melody’ye baktı. Gözyaşları içerisindeki yüzüne ve kan çanağına dönmüş gözlerine baktığında onun da içinden ağlamak geldi.

“Liz,” dedi Mackenzie sabırsızlıkla.

Liz ağzını açtı ve neredeyse fısıldar gibi, “Doğum günün ne zaman?” diye sordu.

Kısa, herkesin aklının karıştığı bir sessizlik oldu. Bu sırada Liz, Melody'nin gözlerinde bir anlık bir umut kırıntısı gördü, bu yüzden de onu lime lime ederken gözlerini ondan kaçırdı.

“Sanırım sana bir sözlük alacağım,” dedi. Kabına sığmıyor gibi konuşuyor, sözcükler ağzından bir tükürük yağmuruymuşçasına çıkıyordu. “Böylece ‘normal’ kelimesinin anlamına bakabilirsin. Belli ki ne demek olduğunu bilmiyorsun.”

Mackenzie güldü. Herkes güldü.

Liz gözlerini yere indirdi.

Elini tutmaya çalıştım ama kayıp gidiyordu.

Sonra birden, Melody kalabalığı yarararak binaya doğru koşmaya başladı. Anaokulu öğrencilerini duvarlara tırmanmaktan alıkoymaya çalışan nöbetçi öğretmenler hiçbir şeyi fark etmemişlerdi.

Mackenzie bir an yerinden kıpırdamadı, sirk gösterisindeki hayvan ortadan kaybolduğu için bir an ne yapacağını bilememişti. Sonra birkaç kez gözlerini kırptırdı, ardından da arkadaşlarıyla birlikte oradan uzaklaştı. Yavaş yavaş diğer herkes de ayrı bir yere dağıldı.

Liz dışında herkes. Kimsenin kendisini izlemediğinden emin olana dek bekledikten sonra içeri girdi.

Önce sınıfa, sonra da vestiyer odasına baktı ve Melody'yi bulamayınca kızlar tuvaletine yöneldi. Tam da tahmin ettiği gibi kapıyı açtığında hıçkırıklar duydu. Temkinli adımlarla içeri girdi, lastik ayakkabıları neredeyse taş karoların üzerinde hiç ses çıkarmadan ilerledi ve sonra kapalı tuvalet bölmelerinden birinin altından klozetin

üzerine oturmuş ağlamakta olan Melody'nin ayaklarının sarkmakta olduğunu gördü.

Ama sonuçta hiçbir şey yapmadı. Bir süre daha onu izledikten sonra tekrar dışarı çıktı ve oyun parkı tırmanma demirinin üzerinde oturan arkadaşlarına katıldı.

Liz matematik dersinde öğretmenlerinin haber vermeden sınav yaptığı o gün, önünde bomboş duran sınav kâğıdına bakarken dördüncü sınıftaki bu günü anımsayacaktı.

Herkesten bu acayip giyinen yeni kızdan neden hoşlanmadıklarına dair bir cümle yazmalarını isteyerek sınıfta elden ele bir kâğıt dolaştırmasına Mackenzie ilham olmuştu ve Julia'yla arkadaş olmasını sağlayan da aşağı sarkmış olan o ayakları hatırlamaktı.

Seneler sonra bir gün, Liz, Kennie ve Julia'yla plaja gitmişti. Kennie denizdeydi, Julia güneşin altında uyuyor ve Liz de telefonuna yapışan kum tanelerini temizlemeye çalışıyordu; işte o sırada Melody Lace Blair adında bir kızın ölüm ilanı gözüne çarptı, polis intihardan şüpheleniyordu.

Habere göre eski okulunda bir anma töreni düzenlenmişti. Öğrenciler Melody'yi anmak için bir araya toplandıklarında, kızlardan biri Melody'nin ne kadar güzel, güçlü ve harika bir insan olduğuna ve asla unutulmayacağına dair insanı derinden etkileyen bir konuşma yapmıştı. Ne gariptir ki konuşmacının adının baş harfleri Melody'ninkiyle aynıydı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Liz Emerson Arabasını Çarpmadan Elli Dakika Önce

*D*ireksiyonu sıkı sıkıya tutarken Melody'nin bunu bilip bilmediğini düşündü.

Yani Liz'in o gün tuvalete gelip ona baktığını.

Ayaklarının klozetten öyle sallanışını izlediğini.

Biliyor olamazdı. Bilseydi bir şey derdi. Ne de olsa yalnızlardı. Melody de Liz'e istediği hakareti savurabilirdi, Liz'in orada olduğunu bilse belki de bunu yapardı, muhakkak yapardı. Dünyadaki en iğrenç özellikleri onun için sayıp dökerdi; Liz keşke öyle yapmış olsaydı diye düşünüyordu. Çünkü böylece insanların gerçekten de doğuştan iğrenç yaratıklar olduğuna inanarak ölebilirdi, belki de şu anda vicdanı biraz olsun daha rahat olurdu.

Ancak Liz'in bir yanı, kendisinin on altı yılını alan şeyi Melody'nin daha o zamanlar çözüp çözmediğini merak

ediyordu (ki on altı yıl sonra da bunu tarih ders kitabında gördüğü Gandhi'nin bir sözü sayesinde çözmüştü): göze göz ilkesi uygulansa tüm dünya kör olurdu.

Durağan nesneler. Öylece durup izleyen, izleyen ve duran.

Bir nesneyi harekete geçirecek kuvveti nereden bulurdunuz?

Bu bir bilmece miydi? Yoksa bir sınav sorusu muydu? Bir önemi yoktu. Cevabı biliyordu.

Gaz pedalına iyice yüklendi.

ANLIK GÖRÜNTÜ: SÖZ

Liz elimi tutuyor. Ekranda bitmiş bir çocuk programının jeneriği akıyor. Bu film iyi ve kötü insanlarla ilgiliydi; zorbalığı ve başkalarına kötü davranmayı gayet basit bir dilde anlatıyordu. Liz elime uzanmış ve ikimizin birlikte sonsuza dek iyi insanlar olmaya söz vermemizi istemişti. Hiç kimsenin duygularını incitmeyecektik. Doğru olanı savunacaktık, daima.

Gözlerindeki samimiyeti görüyorum, kahraman olabileceğimize dair o inancı... Bu yüzden ona tamam diyorum.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Asla ve Daimalar

Julia arabasıyla hastaneye giderken gözü benzin göstergesindeydi. Göstergenin ibresi deponun boşalmakta olduğunu gösteren E harfine doğru inmekteydi ve kredi kartı da yanında değildi. Cüzdanı hâlâ yatağının üzerinde duruyordu. Dün akşamüzeri hastaneye giderken onu almayı unutmuştu ve onun için eve dönmek istememişti. Babası onu arayarak geceyi hastanede geçirmesi konusunda tam olarak ne düşündüğünü gayet açıkça dile getirdiği bir sesli mesaj bırakmıştı, bunun üzerine bir de okulu kırdığını bilmesini istemiyordu.

Julia'nın babasıyla gayet soğuk ve mesafeli bir ilişkisi vardı. Yaşadığı gönül ilişkisi ve ardından gelen boşanma için babasını suçluyordu, babasıysa her zaman Julia'nın yaptığı bir şeyden hayal kırıklığına uğramayı başarıyordu. Julia nadiren de olsa çocukluğunu anımsadığında, sadece

yetersizliklerini görüyordu çünkü nedense herkesin tek odaklandığı şey bunlardı. Hiçbir zaman bir konuda en iyi olamamıştı, sadece iyiydi ve en büyük korkusu hep insanları hayal kırıklığına uğratmaktı.

Liz sessizlikten korkuyordu ama Julia uzun bir süre önce buna alışmıştı. Sessizlik onların evinde Liz'lerin evinde olduğundan daha kesifti, çoğu gece babasının yüzünü görmekten imtina ediyordu, babası da bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmıyordu. Julia babasının bu konuda bir şey yapmasını istediğinden de emin değildi. Çok fazla sırrı vardı ve babası onunla ilgilenmediği sürece onun banka hesabını kullanmaya devam edebilirdi.

Julia arabasını sürerken bunu düşünmemeye çalışıyordu. Dikiz aynasına baktı. Aynaya iki zıplayan top asılıydı, silikonla birbirlerine yapıştırılmışları ve yün iplikle bağlanmışlardı, Julia onlara uzandı.

Bir keresinde, Meridian'a iki saat uzaklıkta olan bir yerden beklenebileceği üzere oldukça dandik olan küçük bir kayak merkezine gitmişlerdi. Aşağıdan bakıldığında pek de o kadar yüksek görünmeyen ama yukarıdan bakıldığında Everest'i andıran bir kayak parkuru vardı ve Julia her ne kadar denese de öne doğru eğilip kendini aşağı bırakacak cesareti bir türlü kendinde bulamamıştı. Liz yüzüne bakıyordu ama bir kez olsun ağzını açmamıştı. İkisi birlikte teleferikle tekrar aşağı inip oradan uzaklaşırlarken Liz gülmeye başlamak için park yerinden çıkmalarını beklemişti.

Julia Ford Falcon'ını eyaletler arası otobana doğru sürerken Liz ona, "Biraz taşaklı olsana," demişti.

Julia arabasını seviyordu ve ona Mattie (Matilda'nın kısaltması) adını takmıştı; oysa diğer herkes, onun kadar şefkatli olmadıklarından, arabasına Boktanlık Abidesi diyorlardı. Julia arabasının kokusunu seviyordu, hafif bir puro esansının hissedildiği eski kitap gibi kokuyordu. Her ne kadar araba satıcısı ona arabanın hikâyesinden bahsetmeyi reddettiye de bir hikâyesi olmasını istiyordu. Buna kafasını takmamış ve kendisi bir hikâye uydurmuştu, bu hikâyede Güneyli zengin bir hayırsever, kısa sürmüş fırtınalı bir aşk hikâyesi ve terk edilmiş sarman bir kedi vardı.

"Üç dileğimin ilki," dedi Julia muzip bir şekilde, "bana bir lamba getirmen."

Liz hemen, "Jem Hayden," diye atıldı. "Onu ovabilirsin..."

"Liz!"

"Hem taşaklarını ödünç almana da izin verir. Gerçi," dedi Liz, sonra durup, "belki de eşcinseldir. Bilemiyorum, Jules. Sana eşcinselmış gibi geliyor mu? Yani biraz olsun öyle mi sence? Hâlâ üzerindikileri çıkarmaya çalışmadı mı?"

"Ah, Tanr..."

"Çıkarmadı mı? O zaman eşcinsel. Jules, *ben* bile sana baktığımda seni yatağa atmak istiyorum."

İşin doğrusu Jem buna *kalkışmıştı* ancak Julia bunu yapmak istediğinden emin olmadığı için onu durdurmuştu.

Herkes Jem'le işi pişirmeleri için üzerlerinde baskı kuruyordu çünkü tatlı, akıllı, popüler bir çocuktuk ve *çok sevimli* bir çift olacaktı. Ama Julia kendisini onunla

birlikte hayal edemiyordu. Sıkıcı bir insandı ve Julia'yla konuşurken hep göğüslerine bakıp duruyordu.

“Tanrım, Liz. Kapa çeneni.”

Bir sonraki hafta, Julia yolcu koltuğunun üzerinde kendisini bekleyen iki zıplayan top ve SANA BİR ÇİFT TOP ALDIM yazılı bir not bulmuştu.

Julia gülümsemişti.

Bazen insnalar Liz Emerson'dan pek hazzetmiyorlardı ama ama onu sevmemek insanın elinde değildi.

Julia kazanın gerçekleştiği yerden bir kez daha geçemeyeceğini hissettiği için kazanın olduğu yerin yirmi beş kilometre gerisinde farklı bir yola sapmıştı. Gözlerini kapadığında hâlâ Mercedes'i görebiliyordu, etrafa dağılmış tüm o enkaz şimdiye dek kaldırılmış olsa bile orayı, o tepeyi, ağacı ve patinaj izlerini görmek istemiyordu.

Julia, Kennie'nin de okulda olduğunu ve büyük ihtimalle birinin onu arabayla hastaneye götürmesini isteyebileceğini unutmuştu. Liz'in konu denk geldiğinde ona söylediği, cenazelerin aptalca olduğu, öldüğünde insanların ağlamasını istemediği gibi o önemsiz görünen şeyleri de hatırlamıyordu. Tek düşünebildiği Liz'in geçen gece bu yoldan geçtiği ve Mercedes'inin *bu yolda* tek parça ilerlediğiydi. Yanından geçip giden arabalar, mavi olanlar, o Mercedes olabilirlerdi. İçlerinden bir tanesinde sağ ve salim, kahkahalar atan Liz olabilirdi. Ancak Julia kazanın olduğu yerden geçerse, orayı görürse artık Liz'in hayatta olduğunu düşünmeye devam edemeyecekti. Liz o yol üzerindeki ağacın ve tepenin ilerisine geçememişti.

Julia, nereye gidiyordu acaba, diye düşündü. Alışveriş merkezine gidiyordu belki de. Ama Liz oraya daha birkaç gün önce gitmemiş miydi?

İbrenin deponun boşaldığını göstermesine ramak kala tekrar farklı bir yola saparak arabasını McCraps'ın otoparkına çekti (sekizinci sınıftalarken dürüm sandviçlerini denedikleri bu restorana Liz önce McWraps demiş, dürümün tadına baktıktan sonra adını McCraps'e² çevirmişti ve bu restoran zincirinin adı onlar için böyle kalmıştı). Julia arabasını park edip içeri girer girmez her yanını yağ ve et kokusu ile gürültü sardı. Birden midesi bulandı, Julia dördüncü sınıftan beri vejeteriyandı, yani sınıfça organik ürünler yetiştirilen bir çiftliğe gittiklerinden beri. Bir buzağı onu sulu bir şekilde öpünce ona âşık olmuştu ve otobüsle eve dönerken o buzağının bir gün bir hamburgere dönüşeceğini öğrenince bir daha asla et yememeye yemin etmişti.

Ancak yüzüne tokat gibi inen şey cızırdayan yağ ve bağırış çağrışı. Pencere kenarında kahvelerini yudumlayan yaşlı çift el ele tutuşmuş birbirlerine gülümsüyorlardı. Yorgun bir baba bir poşet ketçap için birbirine girmiş olan üçüzlerini ayırmaya çalışıyordu. Oturma gruplarının birinde ortaokul öğrencileri vardı, belki de hayatlarında ilk kez okulu kırmışlardı, gülüyorlardı.

Hepsinden nefret ediyordu.

2 İngilizce "wrap" sözcüğü dürüm, "crap" sözcüğüse çöp, bok anlamlarına gelmektedir. (ed. n.)

Gülümsedikleri için. Kahkaha attıkları için. Liz ciğerlerinde bir yırtık, kırık bir bacak, tuz buz olmuş bir el ve içorganlarında sayısız yaralanmayla hastanede yatmaktayken sağlıkları yerinde, dertleri tasaları yokmuş gibi mutlu göründükleri için onlardan nefret ediyordu. Kimse mutlu olmamalıydı. Güneşin parlamasına izin verilmemeliydi. Liz Emerson için tüm dünya durmalıydı.

Julia'yı böyle yıkan kaza mahallini görmek olmamıştı. Onu yıkan bir parça gürültü, bir miktar ışık ve mutluluk olmuştu.

Kendini yerde buldu, dizleri göğsüne çekiliydi ve kollarını sıkıca gövdesine sarmıştı. Gözlerini kapamış ve o karanlığın içinde etrafta kimse yokmuş gibi yapmaya çalışıyordu. Liz'in adını söyledi; sonra tekrar tekrar yineledi, sonunda sesler birbirine karışıp dudaklarından dökülen manasız seslere, zamanı tersine döndüremeyecek kadar güçsüz bir büyüye dönüşmeye başladı.

Liz.

Liz Liz Liz Liz Liz Liz Liz.

Kısa bir süre sonra McCrap çalışanları, yaşlı çift, üçüzleri olan baba ve ortaokul öğrencileri etrafını sardı. Endişeli sesler, dirseklerine konan eller. Bir anlığına korkmuştu... Bütün bu insanlar ona bakıyordu, birileri muhakkak teninin gözeneklerinden dışarı taşan hatalarını, sararmakta olan dişlerini, gözlerinin altındaki morlukları ve titreyen parmaklarını fark edecekti.

Ancak kendini gittikçe daha da derine gömdü ve birden anılar seline kapıldı: Liz ve Kennie'yle birlikte herkesin gitmeye can attığı partilere gitmek için evden kaçışları,

birlikte yaptıkları bütün o çılgınlıklar, bazı sessiz akşamüstlerinde Liz'in yatak odasında, arka fonda televizyon açıkken tırnaklarına oje sürüşleri...

Bir daha Liz ve Kennie'yle birlikte böyle şeyleri çok, çok büyük bir ihtimalle asla yapamayacaklarını düşündü.

Aslalar ve daimalar. Bunlar Julia'nın en büyük korkularıydı.

Julia'yı hastaneye bırakmakta olan şişman restoran müdiresi neşe içinde, "Ben bir keresinde böyle bir restoranda âşık olmuştum, tatlım," dedi. Çalışanlarından birinin Mattie'nin deposunu doldurmasını ve hemen arkalarından arabayla onları takip etmesini sağlamıştı. Daha da önemlisi, Julia eyaletler arası otobana sapmamasını rica ettiğinde ondan bir açıklama da istememişti.

"Benim kasiyerimdi. Bir hamburger sipariş etmiş ama ödemeyi kalbimle yapmıştım. Bu hayatında şimdiye dek duyduğun en acıklı hikâyeye değil mi? Bak sana bir şey söyleyeyim, tatlım... Erkekler korkak bebeklerden başka bir şey değiller. Tamam, itiraf edeyim ki ben de bağlanmaktan ölesiye korkuyorum. Bu yüzden de hiç de kolay olmadı ama yine de o kadar kötü gitmediğimizi söyleyebilirim. Başımızı dik tutuyoruz..."

Julia onu dinlemek için elinden geleni yapıyordu. En azından bunu yapabiliirdi ama kalbi yavaş yavaş paramparça olmaya devam ederken vücudunun geri kalanı da gayet huzursuzdu. Sırt çantasının sağ ön cebinde içi neredeyse boşalmış bir kilitli poşet vardı ve elini oraya atıp kendini

rahatlatacak şeye, kaçışa uzanmamak için sıkı sıkıya kapının kolunu tutuyordu.

İşte o anda, Julia seve seve Liz'in yerini alabilirdi ve bu halde olduğu için kendinden nefret ediyordu.

Julia hastaneye girdi.

Az da olsa bir umudu vardı.

Korkunç bir hayal kırıklığına uğradı.

Liz tekrar ameliyata alınmıştı. Bu sabah aniden kalbi teklemeye başlamıştı. On dakika önce kalp atışları durmuştu. Şimdiyse beyaz ışıklar ve neşterler arasında balmuna dönmüştü. Dr. Henderson onun üzerinde çalışırken tıbbi kayıtlarında yazan notu düşünüyordu: ORGAN BAĞIŞÇISI. Üzerinde operasyon yaparken bunun ne kadar komik olduğunu düşünüyordu. Liz Emerson organlarını asla bağışlayamayacaktı çünkü mahvolmuşlardı ve kısa bir süre içinde yenilerini bulabilirler miydi, bilmiyordu.

Julia hastaneye girdiğinde korktuğu her şeyin başına gelmek üzere olduğunu hissetti.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Planlar, Yılbaşı

*K*olunu gözlerinin üzerine kapatmış kahverengi kanepede uzanıyordu, yanağında intihal planının ve alnında LIZ EMERSON BURADA YATİYOR cümlesinin tersten yazılmış haliyle uyandıktan sonra plan yapmaya devam etti.

Bu işin suçlusu parti değildi. Aptallığı da değildi. Kennie'yi hamile bırakan çocuğun sıcak göğsüne koyduğu elleri de değildi. Karar vermesini sağlayan, içten içe köpürerek onu parça parça etmekte olan bu yakıcı öfke değildi; bütün bu aptallığa duyduğu, dünyaya duyduğu, dudakları dudaklarına değerken tırnaklarını Kyle'ın tenine geçirmesine neden olan öfke değildi.

Hayır, bu parti sadece bardağı taşıran son damla olmuştur.

Bir şeyler hissetmek için umutsuzca çırpınıyordu, her ne olursa olsun fark etmiyordu. Dünyaya bakacak

bir pencereye ihtiyacı vardı çünkü kalbini kırmış ve onu kapalı kapılar ardına kilitlemişti.

Liz kahverengi kanepeden kalktı. Aşağı bakınca doğal bir afetle karşılaştı. Etrafındaki her şeyi paramparça etmeden var olamıyordu.

Sonraki iki hafta boyunca, Liz Emerson planlar yapıp onları gözden geçirdi. Gerekli araştırmayı yaptı, benzin alacak parası olduğundan emin olduktan sonra bir tarih de belirledi.

Ama kendine bir çıkış yolu da bıraktı.

Bir hafta, kendine bu kadar zaman tanıdı. İntihar etmeden önce tam bir hafta. Julia'nın içini doldurduğunu ve Kennie'nin boşalttığını düşündü ve anladı. Hayat değeri vardı. Bunu biliyordu, içinde derinlerde bir yerde biliyordu bu yüzden tekrar deneyecekti. Parti gecesinde yapmaya çalıştığı şeyi tekrar deneyecekti ama bu sefer bunu başaracaktı. Yedi gün, yedi deneme fırsatı. Yedi kez daha uyanacak ve devam etmek için bir neden arayacaktı. Tüm dünyaya fikrini değiştirmesi için bir hafta tanıyacaktı.

Ama hayatın aynı zamanda kırılğan olduğunu da biliyordu ve bir haftada bir şey değişmezse her şeyi nasıl tuz buz edebileceğini de biliyordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Liz Emerson Arabasını Çarpmadan Yedi Gün Önce

Yıldız takımdaki kızların çoğu kış futbol liginde oynuyorlardı çünkü Julia'nın babası, senelik kızıyla arasını düzeltme çabasının bir parçası olarak bu yıl herkesin ücretini ödemeyi teklif etmişti. Hepsi de matematik sınavına çalışmaktan tükenmişti ve soyunma odasındaki atmosfer her zamankinden daha sessizdi. Bugün karşılaşacakları takım, Birinci Bölge okullarında oynayan kızlardan oluşuyordu. Bugünkü maçta hezimete uğrayacaklarını biliyorlardı.

Herkes dizliklerini takmak ve son dakika ısınma hareketlerini tamamlamakla meşgulken Liz sıralardan birinde oturup tek tek kızlara baktı ve o anda hayatının son yedi senesini bu kızlarla geçirdiği halde, onlar hakkında sadece bir iki yüzeysel şey bildiğini fark etti. Jenna Haverick kafa vuruşlarında çok iyiydi ve Napolyon isminde bir köpeği

vardı. Skyler Matthews sağlaktı ama sol ayağıyla oynuyordu, ayrıca sadece cevizli dondurma yiyordu. Faulleri sanki kazayla olmuş gibi göstermekte Allison Chevero'nun üzerine yoktu ve ailesinin hâlâ fark etmediği bir dövmesi vardı. Julia dışında bu kızlar ona neredeyse yabancıydı. Bu insanlarla yıllarını geçirmiş ama onlar hakkında daha fazla bir şeyler öğrenmeye hiç çalışmamıştı. Onlara ne korkularını ve hayattaki başarısızlıklarını ne de başarıları ile utançlarını sormuştu. Bunları *önemsememişti* ve etrafında takım arkadaşları olduğu halde sırada oturmayı sürdürürken bu gerçeğin hüznünde boğulmak üzereydi. Çok fazla insan tanıyordu ama bunun hiçbir önemi yoktu. Aslında kaçınılmazdaydı? Peki kaçınılmaz onu umursuyordu?

“Liz?”

Başını kaldırıp yukarı baktı. Julia hemen yanında durmuş, saçlarını tepesinde atkuyruğu yaparken somurtuyordu. O sırada Liz, Julia olduğu için hiç olmadığı kadar minnettardı ve Julia'nın gözlerinin altındaki mor halkalara bakarken şimdiye dek hiç olmadığı kadar kendini suçlu hissediyordu.

Julia bunu fark etmişti. Yanına oturup bir şey demeden sadece bekledi. Liz'e bir şans tanıdı.

Ne yazık ki Liz yanlış olanı tercih etti.

Julia'ya söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Binlerce şey için ondan özür dilemek istiyordu. Kennie ve onun varlığına nasıl da şükrettiğini söylemek istiyordu. Onlardan daha iyi dostlar bulamayacağını söylemek istiyordu ama tüm bunları aklından geçirirken çok aptalca

olduklarını düşündü ve bunların yerine ayağa fırlayıp, “Haydi, gidip onlara günlerini gösterelim,” dedi.

Buna cevaben takımın geri kalanından tezahürat ve bağırış çağırış yükseldi, sonrasında hep birlikte soyunma odasından dışarı çıktılar. Ama sonra bazı kızların geri dönüp mataralarını, diğerlerinin de firketelerini ve saç bantlarını almaları gerektiği için Liz sahaya çıktığında yanında takımdan sadece birkaç kişi kalmıştı.

Koç Gilson somurtarak onlara bakıp, “Herkes nerede?” diye sordu.

“Geliyorlar,” dedi Liz ama boğazı düğümlendi. Bunu söylerken garip bir hüzüne gark olmuştu çünkü bir kez daha tutmaya gücü olmayan sözler veriyordu.

Ancak sonunda takım tekrar toplandı. Hakem elindeki bozuk parayı havaya fırlatırken kızlar yerlerini aldılar ve Liz maça odaklanmaya çalıştı.

Fakat aklından korkunç şeyler geçiyordu ve bunları bir türlü zihninden uzaklaştıramıyordu. Bu gezegeni paylaştığı yedi milyar insan vardı ama hiçbiri aklından neler geçtiğini bilmiyordu. Bir tanesi bile aslında kaybolduğunun farkında değildi. Hiçbiri de neyin var diye sormuyordu.

Düdük çaldı.

Normalde futbol unutmasını sağlardı. Bu spora âşık olmasının sebebi kendini böyle kaptırabilmesiydi. Aklı tamamen başından gidiyordu, tüm dikkati peşinden koşup tekmeledikleri ve sanki bir sırmış gibi birbirlerine gönderdikleri bu küreye odaklanıyordu.

Bu sporun adrenalinine tamamen bağımlı hale gelmişti.

Bir keresinde, yıllık için yapılan bir röportajda biri Liz'e futbolun en sevdiği yanının ne olduğunu sormuştu. Aklına gelen şeydu: Ayağının topa mükemmel bir açıyla, tam olarak gereken kuvveti uygulayarak, tam da vaktinde değdiği an. Bu hakikaten de nadir gerçekleşen bir durumdu ve işte bu nadir anlar nedeniyle futbola bu kadar gönülden bağlanmıştı ve bu bağ, kök salıp bambaşka kocaman bir şeye dönüşmüştü. Her güzel pastan sonra, gökyüzüne yükselen her topla birlikte *her şeyin olması gerektiği gibi olduğu* hissine kapılıyordu. Bunu tam olarak tarif etmesi imkânsızdı ama bu ona bir yapbozun son parçasını yerine yerleştirmeyi, bir kilide anahtar sokmayı, bir şekilde bir şeylerden tam olarak emin olmayı ifade ediyordu. İşte o anlarda tüm dünya nefesini tutuyor, her şey yerli yerine oturuyor ve Liz tüm bunların farkında olarak her şeyin tam ortasında yer alıyordu.

Röportaj sırasında, “Kazanmak,” demişti.

Ancak bu maçta ikisi de olmamıştı.

Hak ettikleri gibi hezimete uğramışlardı. İlk yarı tam bir rezaletti. Devre arasında soyunma odasına gittiklerinde hemen arkalarındaki skor tahtasında 4-0 yazıyordu.

İkinci yarının ilk beş dakikası içinde bir gol daha yedikten sonra iyice moralleri bozulmaya başlamıştı, özellikle de Liz'inki. Bugün fikrini değiştiren kişi olmak istemişti. İnsanın bağ kurduğu o anlardan birini yaşamayı, etrafına bakınıp dünyada olmanın bir manası olduğunu hissetmeyi ve her şeyin böyle parçalara ayrılmasının nedeninin sonunda daha iyi şeyler meydana getirebilmek için tekrar birleşmek olduğunu hatırlamayı umut etmişti.

Ancak verdiği paslar yerine asla ulaşmıyor ve vuruşları hep uzağa düşüyordu.

İkinci yarının ilk on dakikasında takımları altı sarı kart görmüştü. Ellen Baseny hakeme sövdüğü için kırmızı kart görmüş ve iki taraftarları da donlarını indirip arka popolarını gösterdikleri için stattan çıkarılmıştı.

Liz gol pozisyonuna girmişti. Skor 5-1'di ve maçın bitmesine iki dakika kalmıştı, boşuna çabaladığının farkındaydı. Kimin umurundaydı ki? Kendisi de boşuna bir çabaydı ama yine de çabalıyordu, değil mi?

Diğer takımın savunma oyuncularından biri, "Yine kaçırma, sürtük," diye mırıldandı.

Sonra da güldü.

Ve Liz onu hedef aldı.

Savunma oyuncusu, Liz Emerson'nın namından haberdar olsaydı çenesini kapalı tutardı. Hem nasıl bir insan olduğunu hem de eyaletteki en sert vuruşları yaptığını bilmiyordu.

Savunma oyuncusu acil servise kaldırıldı.

Liz sarı kart gördü. Hakem Liz'in bunu kasten yapmadığına kanaat getirmişti, aslında gol atmaya çalışıyordu ancak hedefi şaşmış ve top, kaleyle arasındaki savunma oyuncusunu bulmuştu.

Liz Emerson bir kez daha yakayı kurtarmıştı.

Hakem maçı bitiren düdüğü çaldığında bir süre daha sahada kaldı. Floresanlarla aydınlatılmış kubbe tavana, faul yapıldığı sırada yeşil çimlerde oluşan kayma izlerine baktı ve bir an kılını bile kıpırdatmak istemedi. O ka-

dar yorgundu ki... Hayat boyu bir daha hiç kımıldamak istemiyordu.

Ancak nihayetinde üzerindeki terli üniformayı çıkarmak ve eve gitmeye hazırlanmak, eve vardığında annesinin şarap mahzeninden bir şişe alıp beyaz kanepenin üzerinde birkaç yudum içmek için soyunma odasına yöneldi. Ama oraya gittiğinde herkes gülüyordu.

“Kahretsin, Liz, kızı resmen *mıhladın*. Bu *inanılmazdı*.”

“*Ameliyat*. O sürtüğün *ameliyat* olması gerekiyor.”

“Canı cehenneme! Bunu hak etti.”

Midesi bulanmıştı. Liz eşyalarını çantasına doldururken bir an gözlerini kapadı. Aman Tanrım. Aklından neler geçiyordu? Hatırlamıyordu bile. Bu çok aptalcaydı, sadece aptalca değil, aynı zamanda zalimceydi. Kız ameliyat, fizik tedavi için bir sürü para ödemek zorunda kalacak ve bu sezonu kapatmış olacaktı.

Liz durumun tam tersi olsa neler olacağını düşündü. Bütün sezonu kaçırmanın, kafasını sakinleştirmek için futbol bile oynayamamasının nasıl olacağını hayal etti... Liz spor salonundan çıkıp dışarıdaki buz gibi havada öylece dikildi. Sırtından inen soğuk ter damlalarından birinin donduğunu hissetti, başını yukarı kaldırıp şunu sordu: *Neden?*

Sonra arabasına binip evine dönerken aklına organ bağışçısı formunu imzalamadığı geldi. Ehliyetini aldığı anda bunu yapmak istememişti... Bedeni *ona* aitti. Birden frene asılıp keskin dönüş yaptı, ona korna çalan adama hareket çekti ve yerel sağlık merkezine yöneldi.

Beş dakika sonra kucağında imzalanması gereken bir tomar form vardı. Elleri tükenmezkalemi sıkı sıkıya tutuyordu ve gözleri kapalıydı. Kafasında bir liste yapmıştı. Başlığı *Doğru Yaptığım Şeyler*'di ve listenin ilk maddesi bu olmuştu.

Bir hafta sonra o listede iki şey olacak, diye düşündü.

Ve kalbim hak eden birinin içinde atacak.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Sürüş Alışkanlıkları

“*T*anrım, anne,” diye çıkıştı Kennie. “Neden daha yavaş sürmüyorsun?”

“Zaten hız sınırını aşmış durumdayım, Kennie.”

Kennie şu hayatta annesinin bir tek *çok yavaş* araba sürdüğü için ceza almış olabileceğinden neredeyse emindi. . . Aslında lise bire başladığında böyle bir şey olmuştu; okula geç kalmış ve okuldaki görevliler bile ona gülmüşlerdi, sürtükler. . . Julia’nın onu tam anlamıyla ekmiş olmasına, annesinin de Carly Blake’le hastaneye gitmesine izin vermemiş olmasına da fena halde siniri bozulmuştu.

Liz.

“Arabayı ben kullanabilirdim,” dedi Kennie.

“Son olaylar düşünüldüğünde bence bu hiç de iyi bir fikir değil.”

Ve yine vaaz vermeye başladı, en çok bu konu başlığını severdi, araba kazaları ve sigortalarla ilgili tüm istatistikleri sayıp dökerken Kennie her zamanki gibi annesinin ağzından çıkanlara hiç de kulak asmiyordu. Pencereden dışarı bakıp kaza mahallini görmeye çalışıyordu.

Tam olarak neresi olduğunu bilemiyordu... Facebook'da yeteri kadar açık yazılmamıştı ama bakınıyor ve yol üzerinde orayı göreceğini tahmin ediyordu. Görmesi gerekiyordu. Liz Emerson'ı yenen o noktayı görmesi gerekiyordu çünkü bir yanı hâlâ böyle bir şeyin olabileceğine inanmayı reddediyordu.

İşte tam o sırada gördü.

Kırık bir bariyer ve karın üzerindeki izler. İkinci kez bakmak istemedi, bakamadı çünkü gözleri doldu ve dünyası bulanıklaşmaya başladı. Hıçkırmak üzereydi ve iki eliyle oturduğu koltuğun kenarlarını sıkı sıkıya kavradı.

"... ve Liz çok tatlı bir kızdı tabii ama araba kullanış tarzı beni hep endişelendirmişti. Çok şaşırdığımı söyleyemeyeceğim, tatlım..."

Kennie'nin birden nevri döndü. "Anne!" diye haykırdı. "*Kes şunu!*"

"Kendra Ann! Sana nasıl doğru düzgün araba kullanılacağını öğretmeye çalışıyorum. Sorumluluk nedir öğrenmen lazım, hele şu öfken yok mu? Rahip Phil ile bu konuda..."

"Umurumda değil," dedi Kennie. "Umurumda değil."

Annesi de ona çıkıştı ama Kennie ağlamaya başlamıştı. Gerçekten de umurunda değildi, hem de hiç. O anda bariyerin kırılmış, karın bozulmuş ve dün akşam o

noktada en iyi dostunun neredeyse ölmüş olması dışında hiçbir şey umurunda değildi.

Ağlamakla o kadar meşguldü ki kazanın gerçekleştiği asıl noktadan geçtiklerinde orayı fark etmedi bile.

Bu da iyi olmuştu. Kennie'nin bunu kaldırabileceğini sanmıyordum. Kendini bilmez bir öküzün kırdığı ve üzerinde gezinip dağıttığı bir yeri görmek annesine böyle çıkışmasına neden olabildiyse, daha doğrusu onu annesine öyle haykırdıktan sonra ağzını açacak takati kalmayacak kadar korkuttuysa belki de o geriye yatmış ağacı, mavi Mercedes'ten geriye kalan parçaları, hâlâ pembe renkteki karı fark etmediği için şanslıydı.

“Tatlı bir kızdı,” diye fısıldadı Kennie kendi kendine.

Liz tatlı bir kız.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Liz Emerson Arabasını Çarpmadan Kırk Dokuz Dakika Önce

Yapması gereken kırıp geçmektir.

Çocukluğu Melody'nin aşağı sarkıttığı ayaklarına baktığı gün bitmişti, belki o zaman bunun farkına varmamıştı ama o gün şuna karar vermişti: Artık durağan bir nesne olmayacaktı. Tek seçeneği Mackenzie gibi olmaktı. Hareket halinde bir nesne –bir dış kuvvet etki etmediği sürece– hareket halinde kalırdı, önüne çıkan her şeyi dümdüz etmesi gerekse bile.

Ve ondan sonra verdiği tüm sözleri çiğnedi. Paramparça ettiği bunca şeyin enerjisiyle de kendini harekete geçirdi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM
Cevapsız Yirmi Üç Çağrıdan Sonra

“Anne? Evet, ben... Tamam, hey, özür dilerim. Uyu-yakalmışım...”

“Hayır, sarhoş değilim, anne. Kafam da iyi değil... Evet, tabii, eğer yerlere dökülmesini dert etmeyeceksen seve seve eve bir kahve bardağında idrarımı getirebilirim, sorun değil. Senin arabanı kullanıyorum. Cidden, ben...”

“Anne. Anne. *Anne.*”

“Evet, beni yirmi üç kere aradığını biliyorum... Telefonumda aramaları görebiliyorum... Hayır, ben uyurken şarjı bitmiş, şarj cihazım yanımda... Şey, ama o zaman göremezdim, değil mi? Gözlerim açık uyumuyorum... Tamam, evet, özür dilerim, anne. Ben... Hayır, saldırganlığın uyuşturucunun bir yan etkisi olduğunu düşünmüyorum. Steroidlerin olabilir... ama *steroid kullanmıyorum.*”

“Ben... Hayır, seni huzursuz etmek istemedim... Buna cevap vermemi ister misin? Hastanedeyim...”

“İYİYİM.”

“Hayır, aşırı doz filan almadım.”

“Hayır, alkol komasına da girmedim.”

“Anne, sadece dinle... Buraya bir sınıf arkadaşım için geldim... Hayır, onu tanımıyorsun... Hamile değil! Benim kız arkadaşım yok. Hayır, dün gece seks yapmadım... *Keşke...* Neyse dalga geçiyorum, *şakaydı*.”

“Rahatla. Ben iyiyim.”

“Trafik kazası geçirdi. Costco’ya giderken arabasını gördüm... Şey, aldıklarım mı? Hâlâ arabadadırlar herhalde, yani tabii biri pencereyi kırıp her şeyi çalmadıysa... Hayır, kimse camı kırmadı, anne. Evet, sonra kontrol ederim. Tamam, gitmem lazım... Hayır, çünkü insanlar bana sanki deliymişim gibi bakıyor. Evet, burada okuldan başka çocuklar da var... Onlar da yeni geliyor, okul dağılmış olmalı... Hayır, yapmadım, sana söyledim ya, uyuyakalmışım. Hayır, *dersi kırmadım*, anne, ben... Biraz uyuyakalmışım. Evet, öyle hem de bayağı. Sanırım bir buçuğa kadar filan. Günlerdir doğru düzgün uyku uyu-
madım, anne. Bir önceki gece zaten saat üçe kadar fizik projesi üstünde çalışmıştım... Tamam. Evet, bu gece eve geleceğim... Evet, biliyorum. Biliyorum. Üzgünüm. *Özür dilerim*. Evet, tamam. Ben de seni seviyorum.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir Dargın Bir Barışık Erkek Arkadaş

Jake Derrick, Liz Emerson'ı görmeye gelmemişti.

Liam bunu, annesiyle konuştuktan sonra etrafına bakınmaya başlayınca fark etti. Bekleme salonu okul kafeteryasının öğle teneffüsündeki halini andırıyordu. Kafeteryada belli bir oturma düzeni vardı: En ortadaki masalarda en popüler çocuklar otururken daha dış taraftaki masalarda inekler ile dışlanmışlar, ahmaklar ve lise birler otururdu. Burada, bekleme odasında da en popüler ve gözde öğrenciler ve Liz'i en yakından tanıyanlar, bu onların doğal hakkıymış gibi yine ortadaki kısımda toplanmışlardı.

Liam hâlâ pencere kenarındaydı, hiç şüphe yoktu ki oradaki öğrencilerin en az popüler olanıydı.

Ancak bulunduğu yerden içeri girip çıkanları görmesi kolaydı ve Liam, Liz'in erkek arkadaşının henüz gelmediğinden emindi. Hâlâ birlikte olup olmadıklarını

anımsamak için bir an düşünmesi gerekti. Jake ve Liz'in fırtınalı birlikteliği Liz lise biri bitirirken başlamıştı ve Liam istemeden de olsa aralarında neler geçtiğini takip etmişti. Elinde değildi. Liz Emerson'a beşinci sınıfın ilk gününde vurulmuştu ve ondan sapma kadar nefret ettiği aşağı yukarı bir yıl hariç hayatında olup bitenleri hep takip etmişti.

Hayır. O zaman bile takip etmişti.

Ama işin doğrusu onun yapıp ettiklerini *herkes* takip ediyordu. İşte bu yüzden dün hepsi buradaydı; zaten şimdi de buradalardı. O Liz Emerson'dı. Önemliydi.

Görünüşe göre erkek arkadaşı dışında herkes için öyleydi.

Her şey, Jake onu açık hava sinemasında yıldızların altında öptüğünde başlamıştı. Ondan bir yaş büyüktü ve lise birdeyken Amerikan futbolu takımına seçilmişti, dolayısıyla kızların hepsi ona hayrandı. O gece, Liz'in ayağını gerçekten de yerden kesmişti. Genel kanıya göre, tüm sene boyunca gerçekleşen en romantik hadise buydu. Liz'e göreyse bu klişenin sözlük tanımıydı ve Jake'in dudakları nacho peyniri tadındaydı.

En meşhur ayrılıklarını lise ikide yaşamışlardı. Final maçının olduğu gündü ve Liz tam da takımına maçı kazandıran sayıyı yaptıktan sonra Jake'i terk etmişti.

Bir partiye gidiyorlardı, Liz partiyi kimin verdiğini bile bilmiyordu ancak partide alkol, ot ve insanlar olacaktı ve bu yüzden de partiyi kimin verdiğinin bir önemi yoktu. Julia ve Kennie'ye, "Tanrım, adam tam bir klişe," demişti.

Gerçekten de öyleydi. Jake Derrick çekiciydi ama sandığı kadar da değildi ve sandığının ancak yarısı kadar komikti. Herkesin sandığı kadar aptal değildi, aşırı küstahlığının hiç mi hiç farkında değildi ve bu halinden hoşnuttu ve asla ama asla Liz'i hak etmiyordu.

Liam elbette onu kıskanıyordu ama Jake'den hoşlanmayışının sebebi bu ikiliyi Liz'in ondan hoşlanmadığını fark edecek kadar yakından inceleyen az sayıdaki insandan biri olmasıydı.

Liz ve Jake'in bir arada olduklarında yapmayı en sevdikleri şey kavga etmektir. Jake kendini her zaman haklı görürdü ve Liz'inse hayattaki en önemli amacı böyle insanları yerle bir etmektir... Kavgaları sonucunda Jake, Liz'e ağza alınmayacak sözler söylüyor, Liz ise sadece onu inciteceğini çok iyi bildiği sözlerle ona karşılık veriyordu.

Liz arabasını çarpmadan üç gün önce, Liz'in yerçekimi hakkındaki fizik projesi hakkında tartışmaya başlamışlardı. Liz projesini neredeyse bitirmişti ve Jake ona ivmenin, pozisyonun üçüncü türevi olduğunu ve tüm projesini baştan yapması gerektiğini söyleyerek aptal gibi hissetmesine neden oluyordu. İşler hızla çığırından çıkmıştı.

Sonunda Jake, Liz'e sürtük diyerek basıp gitmesini, cehenneme kadar yolu olduğunu söylemiş, Liz onun suratına gülmüş ve kapıyı arkasından çarparak çıkıp gitmişti.

Liam bu tartışmadan haberdar değildi. En iyi dedikodular kulağına hiç ulaşmıyordu ve haberlerin dönüp dolaşıp ona erişmesi inekler ve dışlananlar hiyerarşisinde düşük bir pozisyonda yer aldığı için oldukça vakit alıyordu.

Ancak bu kavgalara rağmen Liz ile Jake'in aslında hiçbir zaman tam olarak ayrılmadıkları doğrudur. Yani teknik açıdan... Liz bir süre sonra Jake'e daha fazla vakit harcamamaya karar vermişti, hatta bunu ondan ayrılmak için bile yapmayacaktı. Yaşamak için bir neden arıyordu ve Jake buna hiç de yardımcı olmuyordu.

Liam, Jake Derrick'den ne kadar hoşlanmasa da burada bulunmaması yine de midelerini bulandırıyor. Jake ve Liz neredeyse üç yıldır çıkıyorlardı. Burada olmalı, en azından kalbi kırılmış gibi davranmalıydı.

Ya da belki Jake'in kalbi gerçekten de kırılmıştı. Liam bilemiyordu. Jake'i fazla tanımıyordu ve duruma bir çözüm bulmak için de özel bir çaba harcamaya niyeti yoktu, bu yüzden gönülsüz de olsa Jake'i bu konuda yargılamamaya çalıştı.

Ancak aslında Jake Derrick'in gönlü hercai ve melodramatik bir şeydi. Ölmüş köpekler ve muhteşem maçlar söz konusu olduğunda gözyaşlarına boğulurdu, şüphesiz Liz için de ağlayacaktı. Ancak bir iki ay sonra başka bir kızla, daha iri göğüslü bir kızla takılmaya başlayacaktı ve bu kız da onun yalanlarına kanacaktı. Liz de onun kız tavlama taktiklerinden biri haline dönüşecekti.

"Ortaokuldayken âşık olmuştum. Bunun klişe olduğunun farkındayım ama bu doğru... Liz ve benim aramızda başka bir şey vardı. O öldüğünde ben... Bilemiyorum. Dağıldım, kendimi toparlayamadım. Belki hâlâ da toparlayamamıştır. Belki de hâlâ kayıbımdır."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Define Avı

Liz'in Jake'le çıkmaya devam etmesinin nedeni Jack'in içindeki bir şeyleri, aşka inanan ve romantizm yaşamak isteyen yanını hayatta tutmasıydı. Ve bazen o kadar tatlı ve şeker bir insan olabiliyordu ki... Taçyapraklarına notlar yazılmış çiçekler göndermek, koridorda arkasından yaklaşıp onu kucaklayıp yüzünü saçlarına gömmek, ona devamlı güzel olduğunu ve nefesini kestiğini söylemek gibi şeyler yapıyordu.

Ardından, sadece birkaç ay önce lise üçlerin sene sonu balosu olmuştu. Liz ondan temelli ayrılmayı planlamış ama sonra aşkın gerçekten de var olabileceğini düşünmesini sağlayan bir şey yapmıştı.

Dersten sonra dolabını açtığında içinden bir çiçek düşmüştü. Çiçeğin dalına bağlanmış bir kurdele vardı ve üzerine Jake'in o kargacık burgacık yazısıyla bir Shakespeare alıntısı yazılmış bir not kâğıdı ilâştirilmişti. Bu işin arkasında aslında kimin olduğunu anlamıştı hemen. Julia, Shakespeare'e bayılırdı. Liz ise kinikleri, Orwell, Twain, Swift ve Hemingway'i severdi. Ancak final maçından önceki eğlenceden yeni dönmüşlerdi; koridorlar tezahüratlarla yıkılıyordu, saçları rüzgârda dağılmıştı ve çiçekle kurdele o kadar güzellerdi ki Liz de kendini o anda güzel hissetmişti.

Kurdelede, EVET, ORASI DOĞU, LIZ DE GÜNEŞİ, yazıyordu (ve işin aslı, Jake'in ne kadar klişe biri olduğunu bildiği için Liz'in bir parçasının tüyleri diken diken olmuştu). DOĞUYA GİT GÜNİŞİĞİ, İLK KARŞILAŞTIĞIMIZ YERE.

Liz söyleneni yaptı. Lisenin yaklaşık üç yüz metre ilerisindeki ortaokul kısmına yöneldi. Jake'le ilk kez altıncı sınıftayken konuşmuşlardı. Spor salonun yanındaki su çeşmesine aynı anda varmışlardı ve Jake tam bir centilmen gibi geri çekilerek ilk önce onun içmesine izin vermişti. Bir anlığına, bunun, yani o anı hatırlamasının inanılmaz derecede tatlı bir davranış olduğunu düşünmüştü ancak ortaokula doğru ilerlerken içine bir kurt düşmeye başlamıştı. Jake böyle duygusal bir tip değildi... Geçen hafta ne olduğunu bile hatırlamakta zorlanırken beş sene önce ne olduğunu nasıl hatırlayacaktı.

Binaya girip spor salonunun önündeki su çeşmesine gelince durdu ve orada kendisini bekleyen kartı okudu.

DUDAKLARIN DUDAKLARIMDA, YILDIZLARIN ALTINDA. Açık hava sinemasının otoparkına gidince, orada kendisini bekleyen oyuncak ayıyı alıp patisine iliştilmiş notu okumuştı: İLK RANDEVUMUZUN OLDUĞU YERDE, OYUNCAK AYILARLA BİR ÇAY PARTİSİ. Futbol maçında köprücük kemiğini kırdığında Jake'i hastanede ziyaret etmişti. Ona bir kupa çay ve (Jake hastaneden verilen sosslu sandviçi yemeyi tercih etmiş, Liz'in getirdiği çayın yüzüne bile bakmamıştı) espri olsun diye aldığı geçmiş olsun ayıcığını götürmüştü. Sonunda bir hemşire çıkagelip Liz'den hiç de nazik olmayan bir şekilde gitmesini isteyene dek hastane yatağında oynamışlardı.

Bu define avı nedeniyle Meridian'ı neredeyse karış karış gezip bir depo benzin harcadıktan sonra Liz en sonunda kendini ilkokulun yanındaki ayrık otları bürümüş sahanın yanına park etmiş halde bulmuştu. Jake sahanın ortasında durmuş, elinde siyah ispirotolu kalemle ve kocaman harflerle yazılmış bir pankart tutuyordu.

Pankartta BALOYA BENİMLE GELİR MİSİN? yazıyordu.

Liz evet demişti.

Liz genelde aşka inanmakta zorlanırdı ve Jake Derrick'e âşık değildi. Yaptığı şeylere âşıktı. Ancak sonrasında şüphelerinde haklı olduğu ortaya çıktı, bu define avı fikri tabii ki kendisinden başka bir şeyi düşünecek kadar hayal gücü olmayan erkek arkadaşından çıkmamıştı. Jake, işin çoğunu Liz'in arkadaşlarının halledeceğini biliyordu. Gerçekten de tek yapması gereken orada öylece durmak olmuştu.

Ancak o akşamüzeri, ilkokulun yanındaki o kendi haline terk edilmiş sahada, Liz sanki birbirlerine âşık-larmış gibi davranmayı tercih etmişti. Kendisine yalan söylemişti. Dünyası neredeyse güzeldi. Her şeyin bir yalan olması kimin umurundaydı ki?

OTUZUNCU BÖLÜM

Ameliyattan Sonra

Ameliyatın başarılı geçtiği ilan edildikten sonra insanlar tepkilerine göre üçe ayrılabilirdi.

İlk grup, nefesi kesilmiş bir halde, titreyerek, bir anda üzerlerinden dünyanın yükü kalkmış gibi insanın kalbini parçalayacak şekilde ağlayanlar; yani Liz'in annesi ve Julia. Doktor, Monica'ya kızının ameliyat masasında kalmadığını ilk söylediğinde, Liz'e sarılamayacağı için Julia'nın yanma koşup kızının yerine onu bağrına basmıştı.

O gün yapılacak antrenmanların hepsi iptal edildiği için bekleme salonu ikinci gruptan insanlarla doluydu, hiç de şaşırmamış olanlar. Omuz silkip zaten hiç kötü bir şey olacağını düşünmediklerini söylerdi bunlar, sözde endişeleri yüzünden ev ödevlerini yapmayı bir kenara bırakmış olmalarına rağmen hem de. Alçak masalarda oturup Liz'in

bunu da atlatabilecek kadar güçlü olduğunu bildiklerini söylemişlerdi.

Tabii bir de, çok az da olsa hayal kırıklığına uğramış gibi görünen Matthew Derringer vardı; ne de olsa cenaze için çoktan çiçek sipariş etmişti.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Yaşama Sanatı

*J*ulia hep iyi bir kız olmuştu, tabii pazar akşamüzerleri yaptığı şeyi saymazsanız. Bu yüzden de yanından geçen bir malzeme arabasından bir doktor önlüğü alıp kotunun üzerine geçirirken ve elinden geldiğince soğukkanlı görünmeye çalışarak yoğun bakım ünitesine ilerlerken kalbi neredeyse yerinden fırlamak üzereydi.

Temiz kokuyordu, çarşafklar ve antiseptikler gibi, organize ve yakından takip edilen bir ölüm gibi. Beyaz çarşafkların altına gömülmüş, neredeyse ceset denebilecek bir sürü insan yan yana dizilmiş yataklarda yatıyordu. Julia kan ve hastalıktan korkmazdı ama bu oda arkasını dönüp ardına hiç bakmadan koşarak oradan uzaklaşmayı istemesine neden oluyordu. Liz'i burada görmek istemiyordu.

Ama gördü. Her zamanki gibi, Liz Emerson'ı fark etmemek imkânsızdı. Bu kez nedeni diğer hastalarla kıyaslandığında hayata dönmesi en zor görünen kişi olmasıydı. Onun için hiç umut yokmuş gibi görünüyordu.

Liz'in yatağına ilerlerken Julia'nın bacakları titriyordu. Yaklaşık beş adım kala durdu, daha fazla yaklaşımdan, onu hayatta tutan makinelerden birine yanlışlıkla çarpıp kablolarından birini çıkarmaktan ve Liz'in ölümüne neden olmaktan, her şeyin onun suçu olmasından korkuyordu.

Liz'in başucunda bir iskemle vardı ve Julia o sandalyeye uzunca bir süre baktıktan sonra nihayet oturmaya karar verdi. Sırt çantasını omzundan indirip matematik ders kitabını çıkardı ve son derste işledikleri konunun olduğu sayfayı açtı. Okumaya başladı. Dudaklarının hareket edişini izledim. Titriyorlardı.

“Bir elips üzerindeki iki noktanın odaklara olan uzaklıkları toplamı sabit ve verilen uzunluğa eşittir.’ Bu bölümü hatırlıyorum. Endişe etme. Sınav ev ödevinden daha kolay olacaktır, hem ayrıca öğretmeniniz muhtemelen notları çan eğrisi yapacaktır. Çok fazla bir şey kaçırmayacaksınız. Neyse. “Ancak hiperbol söz konusu olduğunda, mesafeler arasındaki fark...”

Julia, Liz'in yüzüne bakıp ağlamaya başladı. Gözlerini kaçırıp bakmamaya çalışmıştı ancak neredeyse cesede dönmüş kişi en yakın dostunuzsa bakmamak çok zordu.

Liz'in benzi kirli hava gibi kül rengindeydi. Saçları darmadağınaktı ve doktorlar kafa derisine dikiş atabilsinler diye bazı noktalarda saçları tıraş edilmişti. Gözlerinin

altında morluklar vardı, bir yanağı yara bere içindeydi ve en kötüsü de gözleri kapalıydı.

Liz uyumaktan hep nefret ederdi. Bir keresinde ikimiz birlikte Uyuyan Güzel'in hikâyesini okumuştuk, pek bir şey anlamamıştık çünkü basitleştirilmemiş olanıydı ve mutlu sonla bitmiyordu. Prenses uyandığında herkes ölmüş oluyordu ve belki de Liz uyurken bir şeyleri kaçırmakta olduğu hissine o zaman kapılmaya başlamıştı.

Makyajı neredeyse silinmiş, yüzü Julia'nın şimdiye kadar hiç görmediği kadar doğal halindeydi. Tükenmişliği, hüznü, yüzeyin altındaki fay hatlarını görebiliyordu ve Julia birden öfkeye kapıldı. Liz daha fazla uyusaydı belki daha dikkatli bir şoför olabilirdi. Belki bu kadar dikkatsiz, acımasız ve kayıp da olmazdı.

Julia'nın burnundan bir damla yaş süzülüp Liz'in eline düştü. Julia bir hayat belirtisi görebilmek için Liz'in yüzüne bakıyordu.

En ufak bir şey bile olurdu.

Ama Liz kıpırdamıyordu, gölgeler içinde alçılarla kaplı bir kız.

“Lanet olsun,” diye fısıldadı Julia en alçak sesiyle. “Bu akşam birlikte koşuya çıkacaktık. Gelecek hafta futbol antrenmanlarımız başlıyor.”

Çıkarlardı gerçekten, Liz karda koşmayı severdi. Şimdi de kalkıp giderdi, tabii bacağı üç yerinden kırık olmasaydı.

Şey, belki de gitmezdi.

Liz neredeyse planını futbol takımı için ertelemeye karar verecekti. Meridian kızlar futbol takımının eyalet

turnuvasını kazanması artık neredeyse imkânsızdı. Yardımcı kaptanları ve yıldız forvetleri olmadan elemeleri geçebilmeleri bile bir mucize olurdu ve Liz bu başarısızlığın da sorumluluğunu üstlenmek istememişti.

Ancak yollarda buz olmalıydı. Kazasının mümkün olduğunca kaza gibi görünmesi gerekiyordu.

Hem üç ay daha bekleyebileceğini sanmıyordu.

Ancak Julia'nın bunlardan haberi yoktu. En iyi dostundan geriye kalanlara bakıp Liz'in suskun ve sanki başka bir âlemdeymiş gibi olduğu anları düşündü. Herkesin bildiği o tamamen çılgın ve insanlara ayar veren Liz olmadığı, boşluktaki bir noktaya öylece bakakaldığı anları ve uzun zamandır gerçekten içten bir şekilde gülümsemediğini fark etti.

"Tanrım, Liz," dedi Julia ve gözlerini kapayıp göz yaşlarına hâkim olmaya çalıştı. Yine de onu dinlemeden akmaya ve içinde, derinlerde bir yerlerde birikmeye devam ettiler. "Yağmurda tek başıma koşamam ki."

Lise üçte, kroş koşu müsabakalarının olduğu dönemdi. Dışarıda sağanak boşanıyordu ve Julia elinde bir kitap ve bir fincan çorbayla pencere kenarındaki sedirde otururken kapının zili ısrarla çalmaya başladı. Ön kapıyı açtığı anda karşısında, üzerinde yağmurdan sıırıslıklam olmuş bir şort ve yeşilin iğrenç bir tonunda bir spor sutyeni dışında bir şey olmadan verandada dikilen Liz'i bulmuştu.

"Haydi," demişti Liz. "Koşmaya gidelim."

Julia ağzı beş karış açık ona bakakalmıştı. "Sen ne diyorsun... Yağmur yağıyor!"

“Farkındayım,” demişti Liz sabırsızlıkla. “Git üzerini değiştir.” Julia’nın göğsüne gayet eleştirel bir şekilde bakmıştı. “O şeylerin hoplayıp zıplamasına izin verirsen bir depresyon olabilir.”

“Liz, yerler ıslak.”

“Deme ya, Sherlock. *Haydi çabuk.*”

Julia kapıyı Liz’in suratına kapatmış ve Liz’in çekip gitmesini ummuştu.

Ama elbette gitmemişti, bu yüzden Julia yukarı çıkıp spor sütyenini ve Nike ayakkabılarını üzerine geçirmişti.

Sonra da koşuya çıkmışlardı.

Yağmur ılıktı ve sanki yeni başlangıçlar müjdelere gibi kokuyordu. Liz ve Julia aksak ritimle koşuyorlardı, adımları saliselerle birbirini takip ediyordu: sağ sağ, sol sol. Birkaç dakika sonra, Julia biraz geride kalmaya başladı, adımlarının arası Liz’inkilerden daha genişti ve onun yanında koşmaya çalışınca bir garip oluyordu çünkü normal bir adım attıktan sonra Liz’le aynı hızda koşabilmesi için bir kısa adım atması gerekiyordu ve nefesi hırıltılı çıkmaya başlamıştı. Kilitli poşetlerin içindeki şeyler ciğerlerinin kapasitesini artırmaya yaramıyordu elbette. Ama Liz bir şey dememiş, hırıltılı nefesine de aldırmış etmemişti ve Julia buna şükrediyordu.

Gözlerini kapayıp başını geriye attı. Yağmur yüzüne çarpıp omuzlarından aşağı dökülüyordu.

Bacakları çamur içinde kalmıştı ve ayakkabılarının içi suyla öyle dolmuştu ki adımını her attığında neredeyse

ufak bir dalga oluşuyordu. Sadece koştu, yağmurun ve ayak seslerinin dokunaklı bir yanı vardı.

“Önüne baksana, kızım,” dedi Liz, Julia ona çarp-
tığında. Julia gözlerini açıp baktığında Liz’in kafasını
arkaya çevirmiş, yüzünde muzip bir sırıtişla gcrisin geri
ona doğru koşmakta olduğunu gördüğünde güldü çünkü
bacaklarındaki ağrıyı, kaslarının gerilmesini, kalbinin küt
küt atmasını ve her yerini kaplayan yağmuru seviyordu.

Liz’in yüzündeki ıslaklığın sadece yağmur olmadı-
ğını fark edemedi. Liz’in aslında boğulmakta olduğunu
ya da yaptıklarından koşarak kaçamayacağını bildiği için
ağladığını fark edememişti.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Julia ama Liz ona cevap
vermedi. Bu Julia için sorun değildi. Liz aynı rotayı iki
kez üst üste koşmuyordu ve Julia’nın onu takip etmekle
ilgili bir sorunu yoktu.

Böylece koştular, sonunda bir köşeyi döndüler ve
Julia, Barry Göleti’ne geldiklerini gördü. Bu araziyi kısa
bir süre önce Floridalı yaşlı ve insanın midesini bulandı-
racak derecede zengin bir çift satın almıştı. Bu ihtilafli
bir satış olmuştu, Meridian’da yabancılar genellikle kabul
görmezlerdi. Zemin çimenden kuma dönerken Julia ya-
vaşladı ama Liz daha da hızlandı. Julia tam ağzını açmış,
“Hey ne yapıyorsun?” diyecekken buna fırsat kalmadan Liz
ahşap iskeleye doğru ilerleyip kendini suyun içine bıraktı
ve kabarcıklar arasında gözden kayboldu.

“Kahretsin,” dedi Julia nefes nefese, sonra da, “Liz?”
diye bağırdı.

Ama Liz yüzeye çıkmadı ve bir dakika sonra Julia paniklemeye başladı. Yağmur artık bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve etrafını seçmekte zorlanıyordu. İskeleye doğru koştu, ucunda durup Liz'in çıkmasını bekledi ama Liz çıkmadı.

“Liz!” diye haykırdı Julia suya doğru eğilerek. “Liz!”

Sonra da bir çığlık attı, bu tiz ve yüksek perdeden bir çığlıktı çünkü Liz önce ona su sıçratmış, sonra da bacağından yakalayarak aşağı çekmişti. Julia dışarı çıktığında neredeyse boğulacaktı. Liz de boğulacak gibiydi çünkü Julia'yı suya çekerken gülüyordu. Julia öksürerek ciğerlerindeki suyu boşaltmaya çalışırken Liz'e ağzına geleni sayıp sövmek istemişti ancak döndüğünde nefes nefese ve kahkahalar içinde ve o pırıl pırıl ve güzel ve onun Liz'yle karşılaştı.

Bu yüzden o da su sıçratmakla yetindi.

Liz de ona su sıçratınca yağmurun altında göl içinde birbirlerini kovalamış, sonra da başlarını geriye atıp gökten inen suyu içmeye çalışmışlardı; parmak uçları büzüşmüş, saçları kafa derilerine yapışmıştı.

Sonunda yalpalayarak da olsa sağınağın altında neredeyse görünmez hale gelmiş, iskeleye çıkmayı başarmışlardı. Yağmur insanın içini gıdıklıyor ve tüm dünyayı kenarları buğulu görmelerini sağlayan bir sis tabakası bırakıyordu, sadece onlar için.

Orada gözleri kapalı, ahşap iskelenin kıymıkları birçok noktadan sırtına batır halde öylece uzanmışken Julia, Liz'in usulca şöyle dediğini işitti. “Benimle geldiğin için sağ ol.”

Julia gülüp iç geçirerek ne olduğu tam anlaşılmayan bir yanıt vermişti. Kollarını kocaman açmıştı, her nefes alıp verişinde spor sutyeninin göğsünü sıktığını hissediyordu ve bir anlığına kendisinin nerede bitip dünyanın nerede başladığından emin olamamıştı.

“Sizleri seviyorum,” demişti Liz birden hararetle. “Seni ve Kennie’yi. Tanrım, siz ikiniz olmasanız ne yapardım, bilemiyorum.”

Julia gözlerini açmıştı. Liz yanında uzanıyordu, çıplak karnı hafifçe bir inip bir kalkıyordu.

Atkuyruğu şeklinde toplayıp ördüğü saçları dağılmıştı ve bir kuş yuvası gibi yüzünü çevreliyordu ve Julia birden korkmuştu çünkü Liz kalbini kolay kolay kimselere açmaz, hep kilitli tutardı.

“Sen sarhoş musun?” diye sormuştu pek de emin olmayarak.

Liz, “Hayır,” deyip gülümsemişti.

Julia, Liz’i üzerinde balo elbiseleriyle, pijamalarla, Ralph Lauren marka ceketlerle, Tartget’tan alınmış şıpidik terliklerle de görmüştü ama şimdiye dek gözleri, kapalı dudakları çok ama çok hafif bir şekilde büzülmüş ve yarı aralık uzanırken gördüğü kadar güzel görmemişti, Julia hayatı boyunca *huzurlu* kelimesini daha önce Liz Emerson’la hiç bağdaştırmamıştı.

Liz iç çekerken fazla bir ses çıkmamış, sadece dudakları aralanmıştı. “Bazen,” derken bunu öyle usulca söylemişti ki, Julia bunu duyup duymaması gerektiğinden emin değildi, “bazen hayatta olduğumu unutuyorum.”

Bu yüzden de hastanede tamamen farklı bir Liz'e, huzurlu dışında her şey denilebilecek Liz'e bakarken Julia öne doğru eğilip birden ona tüm hiddetiyle, aniden şu tek kelimeyi söyledi.

“Hayattasın.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Liz Emerson Arabasını Çarpmadan Altı Gün Önce

O sessiz ve gürültüsüz günlerden biriydi, tüy gibi bulutların arkasından ışıklarını saçan donuk bir güneş vardı. Liz ev ödevlerinin hepsini kütüphanede bitirmişti ve okul öğle yemeğini Jimmy Johns'dan sipariş etmeye karar vermişti. Tüm bunlardan memnun olamayacak kadar uyuşmuş olsa da Liz, arabasını çarpmadan altı gün önce normalde olduğundan daha mutsuz değildi.

Ta ki eve gidip her şey kötüleşmeye başlayana dek.

Kennie aradığında Liz anahtarını kapının kilidinde çeviriyordu.

Liz telefonu cevapladığında Kennie'nin çığlığını duydu, "Ah Tanrım, beni rahat bırak, anne!"

Bir kapı çarpıldıktan sonra Kennie telefona, "Merhaba. Alışverişe gelemiyorum. Annem hır çıkardı. Sürpriz."

“Bu sefer ne yaptın?” Liz’in sesi duvardan duvara yankılanıyordu. *Kahrolası ev*, diye düşündü ve kendi kendine büyük bir ev almamaya yemin etti. Sonra da güldü çünkü bu tutabileceği bir sözdü.

“Hiç de komik değil,” diye çıkıştı Kennie. “Ben ona hiçbir şey yapmadım. Sadece şu aptal fizik projesini bitirmedim ve gelecek hafta çarşamba teslim edeceğimi söyleyip durmama rağmen aylak aylak dolaşmayı bırakmam ve tavrımı değiştirmem gerektiğini söyleyip duruyor. Hem benim suçum da değil, Carly Blake denen o şıllık projeye elini sürmüyorsa ben ne yapayım... *Ne var, anne?*”

Kapı tekrardan çarpıldı. “Neyse. İşte. Üzgünüm.” Liz bir şey demeyince Kennie atıldı. “Julia’ya sorsana. Nasılsa babası nerede olduğunu umursamıyor, değil mi?”

Böyle bir şey söylenmesi hiç de hoş değildi, hele ki söyleyenin Kennie olduğu düşünülürken. Julia’nın babası hakkında konuşmuyorlardı, tıpkı Kennie’nin annesi ve Liz’in Meridian’a gelmeden önceki hayatından konuşmadıkları gibi. Liz bir şey demedi ancak nedeni Kennie’nin annesinin böyle dırdır etmesinden ve işine burnunu sokmasından ne kadar nefret ettiğini bilmesiydi. Bebek aldırıldığından beri böyleydi, aniden parlıyordu, sözleri acı bir alaycılıkla dolu olmuştu ve bu yeni kişilik ona ancak çamaşır makinesinde yıkandıktan sonra çekmiş bir süveter kadar uyuyordu. Sonra Liz kendisinin de öyle birine dönüşeceğini düşündü ve ardından da içinden, *Bugün bunu düşünme, bugün olmaz, bunu düşünme*, dedi.

“Julia hâlâ Sıfır’da,” diye yanıtladı.

O’Hare Üniversitesi’ne, yani eyalet üniversitesine bu ismi vermişlerdi. Mezun olduktan sonra çoğu soluğu O Üniversitesi’nde yani Sıfır’da alacaktı. Julia orada analitik geometri dersi (bu ders transkriptinde Anal. Geo. olarak geçiyordu ve Kennie buna her seferinde gülüyordu) ve sağlık fiziği dersi alıyordu çünkü bu dersler Meridian Lisesi’nde verilmiyordu ve Julia gerçekten de kendini zorlamayı seviyordu.

“Ah. Tamam,” diye iç geçirdi Kennie. “Gitmeliyim. Belki bu planı gelecek hafta yapabiliriz.”

Ya da yapamayız.

Liz tek bir kelime daha etmeden telefonu kapatınca bir an ev yine sessizliğe gömüldü. Sessizlik bir şekilde büyüyordu... Telefonu kapamak Liz’in canını sıkıyordu ama birkaç dakika içinde Kennie’ye ve Kennie’nin annesine ve dünyanın geri kalanını inanılmaz sinir olmuştu.

Günün geri kalanını evde geçiremeyeceğini anlaması üç saniyesini aldı, bu yüzden de ayağına koşu ayakkabılarını geçirip garaj kapısından dışarı çıktı. Kış dışarı çıkar çıkmaz tosladığı bir duvardı, hava sanki eşofman altının içinden girip kumaşın katları arasında ilerleyerek tenine yapışan canlı bir şeydi.

Liz soğuğu hep sevmişti. Daha küçükken soğuk havayı ciğerlerine çekmekten, sümüğünün donmasından hep hoşlanmış ve bundan hiç bıkmamıştı. iPod’unu şarkı listesini karışık çalmaya ayarlayıp cebine attıktan sonra koşmaya başladı.

Bazen sırf yanlış yerlerden dönmek ve farklı rotaları takip etmek için koşuyordu çünkü kaybolmayı seviyordu. İşin aslı Liz koştuktan nefret ediyordu. Bunu futbol oynarken yeterince formda kalabilmek ya da evden dışarı çıkabilmek için yapıyordu ama bir daha asla futbol maçı yapmayacaktı ve geri döndüğünde ev hâlâ yerli yerinde duruyor olacaktı.

Ancak koşarken hep bir şeyi kovalıyormuş gibi hissediyordu, asla yakalayamadığı, görünmez bir şeyi. Sanki kendi kendisiyle ebelemece oynuyordu ve Liz ebelemece oyunundan nefret ederdi.

Evin etrafında iki kilometre koştuktan sonra bir tur daha attı, sonra üçüncü tura başladı ama zar zor nefes alıyordu ve tüm vücuduna ağırlar saplanmaya başlamıştı. Aynı şeyleri tekrar tekrar görmekten sıkılmıştı. Artık kovalamak istemiyordu.

Bu aptalca.

Durmalıyım.

Durdu da.

Koşmanın canı cehenneme, diye düşündü. Ebelemecenin de.

İçeri girip kapıyı arkasından güm diye kapattı. Kapıyı bir daha açıp bir kez daha vurdu, sonra bir kez daha ve daha da sert bir şekilde bir daha vurdu. Bütün ağırlığını verip abandığında kapıyı öyle güçlü çarptı ki holdeki aynanın altındaki sehpa da duran bir vazoya düşüp kırıldı, tuz buz olmuş kristal parçaları ahşap zemine saçılırken parkenin cilasını çizdi. Hiç umursamadan yukarı çıkıp kendi kapısını da çarparak kapattı.

İçinden, *aşırı tepki veriyorsun*, diye geçirirken öfkesinden kendisi bile korkmuştu ama bu onu sakinleştirmeye yetmiyordu.

Ancak denedi... Gerçekten denedi. Blu-ray oynatıcısına bir süperkahraman filmi koyup kahramanın veda ettiği sahneye geldi, bu sahnenin arka fonundaki müzik o kadar dramatik ve o kadar uhreviydi ki onu hep ağlatıyordu. Ama bugün her şey mukavvadan yapılma gibiydi ve bir saniye sonra filmi makinenin içinden koparır gibi çıkardıktan sonra eline aldığı disk önce ikiye sonra dörde kırıp parçalarını odaya savurdu.

Kamerasını eline alıp onu da duvara fırlattı. Makine duvarda bir oyuk yarattıktan sonra parçalara ayrıldı. Bütün o çatlaklarının çatırdayarak daha da açılmakta olduğunu, bedenindeki tüm fay hatlarının açılıp uçurumlar oluşturmaya başladığını hissediyordu. Kütüphanesinin raflarında duran eskimiş, yıpranmış kitapları eline alıp tek tek ortadan ikiye ayırdı; elindeki diğer filmlere, bütün o aptal kahramanlara doğru yöneldiğinde etrafında sayfalar uçuşuyordu, o filmlerin hepsini de kırdı.

Çalışma masasındaki gece lambasını devirip ev ödevini yırtarak parçalarına ayırdı. Hesap makinesini yere atıp parfüm şişelerinden birini aynaya savurdu. Ayna sağlam kalmıştı ancak şişe tuz buz olurken içindeki parfüm aynaya sıçrayıp makyaj masasının üzerini kaplamıştı.

Bir an nefessiz kaldı. Geriye doğru bir adım atıp odasına bakınca birden içinde garip bir his uyandı. Paramparça olmuş şeylere bakarken hep böyle oluyordu, elleriyle diz-

lerinin üzerine çöküp onları toplaması gerektiği hissine kapılıyordu. Hepsinin parçalarını tekrardan birleştirip onları sağlam bir hale getirmek istiyordu ama bunu yapamazdı bu yüzden de etrafı kırık parçalarla çevriliyken odasının ortasına çöküp bir dilek diledi.

Umarım ikinci şanslar gerçekten de vardır.

ANLIK GÖRÜNTÜ: DİLEKLER

Liz kulenin kenarından aşağı sarkıyor. Ben elini tutuyorum ve babası hemen arkasında, ikimiz birlikte düşmemesini sağlıyoruz. Aşağı bakıp kuleye çıkarken o terli, minik elinde sıkı sıkı tuttuğu karahindiba çiçeğinin tüylerine üfleyerek bir dilek tutmaya hazırlanıyor. Her zaman dilediği şeyi diliyor yine.

Liz Emerson uçmayı istiyor.

Sonra da bana bakıp benim de bir dilek tutmamı isteyecek.

Yıllar sonra, o dileklerin hepsini hatırlayacak. Dileklerinden herhangi birinin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini görmek için o kuleden aşağı atlamayı düşünecek.

Sonra bu fikrinden vazgeçecek. Bir manzara kulesinden atlamaya nasıl olup da kaza süsü verebileceğini bilemeyecek.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dünya Başlarına Yıkılırken

Kennie hastaneye geldiğinde kargaşa neredeyse yatışmıştı. Arabadan annesine, “Tanrım, anne, başka hiç kimsenin ebeveyni burada değil,” diye çıkışarak indi. Çünkü bütün bu olup bitenlere rağmen annesinin orada bulunmasının insanların onun hakkındaki düşüncelerini etkileyeceğinden korkuyordu.

Bu yaptığının çok çirkin olduğunu bilse de kendine mani olamıyordu.

Bir yandan da kürtaşı buraya oldukça yakın bir yerde olduğundan içten içe korkuyordu, doktorların hepsi birbirlerini tanırırdı, değil mi?

“Belki de sen arabada kalmalısın, anne,” dedi. Ancak annesi onunla gelmekte ısrar edince, Kennie önden koşturmaya başladı.

Girişte durup gözyaşlarından bulanık gördüğü o devasa yapıya baktı. Liz'in, *Liz'in*, bu pencerelerden birinin ardında, hayatı pamuk ipliğine bağlı yatıyor olması Kennie'ye hiç de gerçekmiş gibi gelmiyordu.

Annesi hemen arkasından gelip Kennie'nin saçları başı ve makyajı hakkında yorum yaparak dırdır ediyordu.

Belki de bu yüzden insanların kendisi hakkında ne düşündüğünü bu kadar önemsiyordu, ne de olsa ebeveynleri bu konuda hep endişeliydi. Onun yaşadığı evde dış görünüşe çok önem veriliyordu ve Kennie insanların onun hakkındaki düşüncelerinin onun kim olduğunu belirlediğini düşünerek büyümüştü.

Kennie annesini ve diğer her şeyi geride bırakarak Liz'e doğru koşmaya başladı.

Bekleme odasına daldığında herkes etrafını sardı, mendiller uzatıldı, kucaklaşıldı. Bu sırada annesi de Liz'in annesiyle konuşmaya gitti sonra şu kelimeleri seçmeye başladı:

"Kalbi."

"Durdu."

"Az kalsın ölüyordu."

"Neredeydin?"

Kennie'nin annesi Monica'dan ayrılıp yanına gelip onu avutmaya çalıştığında Kennie ona, "Hayır," dedi. Anneleri birbirlerini sevmezlerdi, bunda bir sakınca yoktu. Zaten şu anda Kennie de annesini sevmiyordu. "Hayır, rahat bırak beni. *Bırak beni.*"

Annesinin yerini bir başkası almaya çalıştı. Oysa o kim olduğuna bakmadan, "*Hayır!*" diye bağırdı, gözleri kimseyi görmüyordu.

“Çekil git, beni yalnız bırak... *Beni kendi halime bırak!*”
Yere çöküp ağlamaya başladı.

Julia üzerindeki hastane önlüğünü çıkarıp nihayet bekleme odasına yöneldiğinde ilk gördüğü kişi Kennie olmuştu.

Bir köşeye oturmuş ciğerleri sökülürcesine hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak, yok olmak istercesine dizlerini karnına çekmişti, kabaran saçları omuzlarından aşağı dağınık tutamlar halinde dökülüyordu. Daha da garip olanı yalnızdı. Julia bir an ona baktı ve işte o anda ne korkunç bir arkadaş olduğunu anladı. Ağır adımlarla yanına yaklaşırken ayak sesleri Kennie’nin gürültülü iç çekmeleri arasında duyulmuyordu, gidip yanına çömeldi.

“Kennie...”

Kennie başını hafifçe kaldırınca, Julia dağılmış rimelini ve kanlanmış gözlerini gördü.

“B... Bana söylemedin,” dedi Kennie ağlayarak. “Ba... ba... bana haber bile vermedin.”

Julia dudağını ısıırıp zar zor yutkundu. “Özür dilerim. Kennie, ben sadece... çok üzgündüm... Aklıma gelmedi. Özür dilerim.”

“Sonra da beni okulda bıraktın,” derken Kennie ağzını koluna bastırmasa bunu çılglık çılgılığa söylemiş olacaktı.

Julia sadece başını sallayarak onu onaylayabildi çünkü şimdiye dek hayatında kendini hiç bu kadar suçlu hissettiğini hatırlamıyordu.

Sonra Kennie yüzünü Julia’nın svetsörtüne gömdü. Julia, Kennie’nin dar omuzlarına kollarını dolayıp yanağını Kennie’nin koluna dayadı. Sonsuzluk gibi gelen bir süre

boyunca orada öylece oturdular. Bu onların acısı, onların trajedisiydi çünkü Liz onlarınındı.

“Onu gö... gördün mü?” diye fısıldadı Kennie sonunda Julia’nın omzuna. Julia başıyla onayladı.

“O... O... Nasıl?”

Paramparça. Ölüyor. Tamiri İmkânsız. Ölü.

Julia, “Uyuyor,” dedi.

Kennie yüzünü Julia’nın svetsörtüne iyice gömerken Julia da ona daha sıkı sıkı sarıldı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
**Liz Emerson Arabasını Çarpmadan
Kırk Dört Dakika Önce**

*L*iz, Kennie'yi düşündü.

Kennie genelde öyle sığ bir insanmış gibi davranıyordu ki öyle biri olmadığını hatırlamak zordu.

Yedinci sınıfın sonunda, üçüne de iç tarafında SDSD (Sonsuza Dek Sıkı Dost) kazınmış üç tane yüzük almıştı. Yüzükler o kadar pespaye ve ucuzdu ki parmaklarını yeşile boyamıştı. Yüzükleri parmaklarına takarlarken en az onlar kadar pespaye, klişe ve ucuz sözler vermişlerdi. Her zaman birbirlerinin yardımına koşacaklardı. Eksikliklerinin farkında olup o eksiklikleri dolduracaklardı. Sonsuza dek “birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için” mottosuyla hareket edeceklerdi.

Kennie'nin en büyük eksikliği hayır diyememesiydi ve Liz bunu biliyordu. Bunu herkes biliyordu.

Bu yüzden de Liz, arabasını çarpmadan kırk dört dakika önce Kennie'nin nasıl olup da her söylediğini yaptığını ya da en azından yapmaya çalıştığını ve bir kez olsun ondan doğru bir şey yapmasını istemediğini düşündü. Kennie'yi neredeyse hiç tanımadığı insanların kollarında sarhoş bir halde kıkır kıkır gülerken gördüğü, farklı çocukların Kennie'yi farklı yatak odalarına sürüklediğini onca partiyi düşündü. Kaç kez Kennie gözlerinde yardım isteyen bakışlarla dönüp kendisine baktığında ona gülümsediğini ve tatlı bir alaycılıkla sürtük dedikten sonra içki içip dans etmeye ve unutmaya devam etmek istediği için arkasını dönüp gittiğini düşündü.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

**Liz Emerson Arabasını Çarpmadan
Beş Gün Önce**

*B*ir defasında bir daha asla kusmamaya yemin etmişti.

Her şey yedinci sınıfa geçmeden önceki yaz başlamış, Kennie'yle birlikte aynaya bakıp mayolarını denerlerken kendilerini şişman bulmuşlardı. Liz daha az yemek yemeye karar vermişti, gittikçe daha az yiyecek ve sonra da hiçbir şey yememeye başlayacaktı. Kennie'ye bunu beraber yapmalarını söylemişti ama her ne kadar denediyse de Kennie bu konuda pek başarılı olamamıştı. Kennie yemek yemeyi zayıf olmaktan daha çok seviyordu. Az yemeye çalışıyor ama çoğu zaman bundan vazgeçiyor, yemediğini söylediği kimi zamanlardaysa gizlice yemek kaçırıp odasında zulalıyordu. Liz bu küçük diyet denemelerinin Kennie'nin normalden daha fazla yemek yemesine neden olduğunu

düşünüyordu ama bir önemi yoktu çünkü Kennie bir gram bile almamıştı. Şanslı Kennie.

Elbette Liz de buna çok fazla devam edemedi. Çünkü o da yemek yemeyi seviyordu. Buna çözümü bulemik olmakta bulmuştu ve bu nasıl da harika bir şeydi. Ne istersen ye ama asla kilo alma. Her şey yedinci sınıfın bahar aylarında tekrar futbol oynamaya başlayana ve sahanın sonuna kadar bile koşmadığımı fark edene kadar mükemmeldi. Her şey devamlı başı dönmeye ve soğuktan sanki donacakmış gibi hissetmeye başlamasına kadar her şey mükemmeldi. Sonra sağlık dersinde öğrendiklerini düşünmeye başlayınca Liz genel anlamda kusmayı bırakmıştı.

Yani çoğunlukla.

Şükran Gün'nde elbette bir istisna yapıyordu. O kadar çok yiyecek şey oluyordu ki kendini tutamıyordu ve sonra da şiş bir mideyle gezmeyi kaldıramıyordu. Noel ve tabii Paskalya da istisnalar arasındaydı. Açık büfeler de. Ancak onun dışında yemeğini yiyor ve kusmuyordu.

Bütün bunlar mükemmeldi, tabii bir gün kusup da hazmedilmemiş yiyeceklerin arasında kan izleri olduğunu fark edinceye dek.

Peynirli makarnaydı, hatırlıyordu. Minik minik parçaların üzerindeki kan sos gibi görüyordu.

Öyle korkmuştu ki tamamen dağılmış bir vaziyette duvara sırtını yaslayıp orada öylece bir yarım saat kadar ağlayarak oturmuştu çünkü dünyada her gün üç yüz insan açlıktan ölüyordu ve işte o da burada onlardan biri olmaya çalışıyordu.

Gözyaşları dindiğinde aynada kendine bakıp bir daha asla kusmamaya yemin etti.

Ancak kısa bir süre sonra bir plaj partisine gidecek ve dilekler kulesinin tepesinden gökyüzüne bakacaktı. Çok yakında sene sonu balosu balosu için kıyafetler alacak, saçlarını yaptıırıp baloya gideceklerdi ve Kennie onlara hamile olduğunu söyleyecekti. Yine çok yakında Julia o kilitli poşetlerden çektiği miktarı iki katma çıkaracaktı. Kısa bir süre sonra Liz, Kennie'nin erkek arkadaşıyla öpüşecek, eve gidecek ve planlar yapacaktı.

Çok yakında aynada gördüğü kişiden nefret etmeye başlayacak ve onu tek bildiği yoldan değiştirmeye çalışacaktı: Boğazına iki parmağını sokup akşam yemeğini tuvalete çıkararak.

İşte arabasını çarpmadan beş gün önce de tam olarak bunu yaptı.

Mutfağın altını üstüne getirdi. Televizyonun sesini sonuna kadar açıp beyaz kanepeye oturup cips yedi. Neredeyse bir litrelik portakallı gazoz şişesini sonuna kadar içti. Mutfaktaki cevizli turtanın üzerine vanilyalı dondurma ve krem şanti sürüp çatalını sapladı. Oturdıkları cadde-nin sonundaki bir restorandan alınmış bir tabak kaburga ile şehir merkezindeki İtalyan restoranından alınmış bir kâse raviolisi vardı.

Yedi, yedi ve kusmamaya çalıştı.

İçimde ne kadar boktan şey tutabilirim?

Bunun cevabını gerçekten merak ediyordu.

Cevap ortadaydı: *Bu kadarını değil.*

Strafordan yapılma yemek kabını, turtanın içinde durduğu teneke kabı, krem şanti kutusunu, boş dondurma kartonunu, gazozu ve cips paketini bir kenara bırakıp ayağa kalktı. Zemin ağırlığıyla gıcırdadı.

On dakika sonra kafası klozetin içinde, soğuk taş karoların üzerinde oturuyordu. Kılını kıpırdatacak hali yoktu, bir daha asla kılını kıpırdatamayacakmış gibi halsiz hissediyordu. Yedinci sınıftayken —ne kadar da uzun bir zaman önceymiş gibi geliyordu— aynada kendine bakıp tutabileceğini düşündüğü bir söz verdiği o günü düşündü. Mesele de buydu. O zamanlar her şey bambaşkaydı, o zamanlar sözlerini tutuyordu. O zamanlar sözlerin tutulmaları gerektiğine inanıyordu.

Ama artık neyin ne olduğunu biliyordu.

Yerden zorla kalkıp aynaya yöneldi. Orada durup aynadaki kızın gözlerinin içine baktı ama hiçbir şey yoktu ve kendi kendine, “Hâlâ güzel olamadım mı?” diye sordu.

Farklı olacak kadar cesur olan —ya da en azından bir zamanlar öyle olan— Julia gibi mesela. Dünyanın ne kadar çirkinleşebileceğini gördüğü halde yine de onu seven Kennie gibi mesela. Herhangi biri gibi, diğer herkes gibi güzel olmak istiyordu... Ama güzel değildi, bu yüzden de o kadar ince olmak istemişti ki böylece herkes nasıl biri olduğunu, o darmadağın, tuz buz olmuş kalbini görebilecekti.

Hayır, Liz Emerson güzel değildi ama yakında ölmüş olacaktı ve artık bunun bir önemi kalmayacaktı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

**“Meridian Lisesi Öğrencisi
Araba Kazasında Yaralandı”**

*L*iam akıllı telefonunda açmış olduğu *Meridian Daily* gazetesinin web sitesinde aşağı doğru kaydı. Liz ve araba kazasıyla ilgili yeni haberi incelerken ona da atıfta bulunduğunu gördü. “Kaza kurbanının sınıf arkadaşlarından biri olayı görerek polise bildirmiştir.” Haberde kaza sebebi buzlanmış yol olarak gösteriliyordu. Liz’in futbol takımının kaptanı olduğundan ve geçen seneki eyalet şampiyonasında takımına maçı kazandıran gölü attığından bahsediyordu. Liz’i tanıyanlarla konuşmuş ve ne kadar harika, güzel ve güler yüzlü bir insan olduğuna dair söylediklerine de yer vermişlerdi.

Liam bıyık altından gülüp o sayfayı kapattı. *Yüzeysel bir kız hakkında yapılmış yüzeysel bir haberdi* ama o buna inanmıyordu. Gerçeği böyle örtbas etmeye çalışıp ona

harika demelerinden rahatsız olmuştu çünkü Liz güzeldi. Bu haberi görse o da nefret ederdi.

Ne yazık ki bekleme salonundaki herkes haberi okumuş olmalıydı çünkü birkaç dakika sonra Liam şöyle konuşmalara kulak misafiri oldu:

“Sınıf arkadaşı mı? Kim ki?”

“Ya Kennie ya da Julia’dır, tabii ki.”

“Hayır, onlar çok sonra öğrendiler.”

“Belki de o...”

“Ya da...”

Liam kapüşonunu kafasına geçirdikten sonra yüzünü öteki yana çevirirken sınıfın genel zekâ ortalamasının önlerindeki birkaç dakika içinde birden yükselmemesi için dua etti.

“Hey, polis dün Liam’ı sorgulamıyor muydu?”

Kahretsin.

“Liam mı? Şu flüt çalan... Ah, hey! Liam. Liam!”

Etrafına doluştular ve Liam insanları her ne kadar sevmese de bu dürtüsünü kontrol altında tutması gerektiğini kendine hatırlatarak arkasını dönüp kapüşonunu indirdi.

“Evet?”

“Liz’i bulan sendin, değil mi? Nasıl oldu?”

Soran Marcus Hills’di. Habere göre Marcus, Liz’in güzel olduğunu söylemişti. Gerçek hayattaysa genellikle hep göğüslerinden bahsedip dururdu.

İnsanları sevmeme dürtümü bastırmama gerek kalmadı. Birden kontrolden çıktı.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

**Liz Emerson Arabasını Çarpmadan
Dört Gün Önce**

Uyandığında arabayla dolaşmaya karar verdi. Anahtarlarını aldığı gibi çıkıp arabasına atlayarak eyaletler arası otobana doğru sürmeye başladı ve yol şartlarını incelemek için araba kazasını gerçekleştirmeyi planladığı yola saptı.

Yerler tuzla kurutulmuştu ama kenarlarda hâlâ buz tabakası vardı. O günden bugüne de muhakkak kar yağacaktı ve o virajı alması iyi havada bile zordu. Kazası gerçekten de bir kaza halini alabilirdi ve bu fikirden hoşnut olup olmadığından o kadar da emin değildi.

Önemi yok, diye düşündü, sonuçta değişen bir şey olmayacak.

Eyaletler arası otoban, bir viyadüğü geçerken dikle-
şiyordu, Liz burada gaza yüklendi. Banketin bittiği yerde

aşağı doğru eğimli alan başlıyor ve bu dik uçurum çimen ve ağaçların arasında son buluyordu.

İşte orası.

Arabasını kullanırken olacakları gözünde canlandırdı. *Viyadüğü geçecekti. Direksiyonu sıkı sıkı tutacaktı. Hızlanacaktı. Fren Yapacaktı. Savrulacaktı. Direksiyonu sağa kıracaktı. Bariyerleri aşacaktı. Gözlerini kapayacaktı. Düşecekti...*

Araba savrulurken Liz direksiyona hâkim olmaya çalıştı. Bariyeri hafifçe sıyırmış ve üzerinde bir parça mavi boya bırakmıştı. Zar zor yutkunup derin bir nefes aldı. Talimatlarını uygulamaya başlamıştı.

Dört gün daha bekle.

Sürmeye devam ederek sonunda Cardinal Bay'e vardı, küçük bir şehir olmasına rağmen bir alışveriş merkezi vardı. Liz arabasını çıkışa yakın bir yere park etti. Vitrini çok pembe ve çok pahalı görünse de en yakındaki dükkâna ilerledi. Neden olmasın? Ölmeden dört gün önce başka yapacak neyi vardı ki?

Doğruluk mu cesaret mi oyununa benziyordu, koca bir klişe gibiydi; hani gecenin ilerleyen saatlerinde herkes sarhoş olup soracak soru bulamayınca sorulan cinsten bir soruydu bu. *Bir hafta sonra öleceğini bilsen ne yapardın?*

Tabii ki bu soruya ya da buna benzer birine daha önce cevap vermiş olmalıydı. Ne dediğini hatırlamaya çalıştı. Seyahat ederdim, belki de paraşütle atlardım ya da herkesle vedalaşırdım gibi bir şey demiş olmalıydı.

Elbette *hiçbir şey* yapmam dememişti ama şu anda yapmak istediği buydu.

Şen şakrak bir çan o kapıyı açarken çaldığı anda karışısında aynı şekilde şen şakrak bir satış elemanı buldu.

“Merhaba!” dedi kız Liz’i baştan ayağa süzerken özellikle kalçalarına takılarak. “İki mi? Size kotlarımızı göstereyim, indirimdeler, sadece bu haftalığına! Beni takip e...”

“Hayır,” dedi Liz. Teşekkürler, diye eklemeyi düşünmüştü ama bu sözcük ağzında bir yerlerde yitip gitmişti. Kendi başına mağazada dolanmaya başladı.

Aslında burası daha çok Kennie’ye hitap edecek tarzda bir yerdi, dar kotlar, çiçek desenli hırkalar, danteller ve fırfırlar. Sanki bir çay partisine dalan davetsiz misafir gibi hissediyordu ve doğrusu burası içinde çok da fazla dolanılamayacak kadar küçük bir dükkândı.

Liz alışverişe çıktığında bir mağazada uzun uzun dolaşmayı severdi. Kulaklığının biri kulağında diğeri önünden sarkarken elinde kahve fincanıyla askıda asılanlara uzun uzun incelemeyi severdi. Bu sırada izlenmekten de hoşlanmazdı.

“Ah... Üzgünüm. Sizi zorlamak istemem ama... Anlayamıyorum. Ben neden... Yani, ben sadece...”

Liz soyunma odalarının olduğu tarafa eğilince koridorun sonunda bir ofis olduğunu gördü. Denenmiş kıyafetlerin asılı durduğu sırayı inceliyormuş gibi yaparak dinlemeye devam etti.

“Üzgünüm,” dedi ikinci bir ses sert bir şekilde. “Kararımız kesin.”

“Saygı duyuyorum,” dedi kız, umarsızca çabalıyordu, “ancak bu işe neden alınmadığımı merak ediyorum. Yani

ileride bir işe başvururken bu sebepleri dikkate almak isterim.”

Liz biraz geriye çekilince masanın arkasında oturan kadını bir anlığına gördü. “Ah, üzgünüm ancak, L’Esperance’da çalışmasını istediğimiz kişilerde aradığımız imaja sahip değilsiniz.”

“Nasıl bir imaj bu?”

“Burada kırk bedenin üzerinde kıyafet üretmiyoruz. Ürünlerimiz daha farklı... bir vücut tipindeki insanlara hitap ediyor. Çalışanlarımızdan biri sattığımız tişörtleri giyemeyecek bedende olursa sizce insanlar bu konuda ne düşünür?”

Bir sessizlik oldu, sonra mağaza müdürü, “Üzgünüm. Başvurduğunuz için teşekkürler ancak ne yazık ki bizim mağazamıza uygun değilsiniz. Ama eminim başka bir iş bulacaksınız! Bol şanslar,” dedi.

Liz onları izliyordu; kız ağzını açacak oldu ama sonra kapatıp dışarı çıktı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu ve Liz nedeninin kızgınlığından mı yoksa ağlamasından mı kaynaklandığını bilemedi. Liz de tıpkı onun gibi hissediyordu. Kadın dışarı çıkınca Liz’i gördü.

“Merhaba!” dedi gayet neşeli bir şekilde Liz’i baştan ayağa süzerken. “Siz de mi iş başvurusu için geldiniz?”

Liz kızın arkasından baktı ama çoktan gitmişti, kapıdaki çan arkasından neşeyle çalıyordu. Kadına bakıp, “Canın cehenneme,” dedi.

Elinde montuyla tekrar dışarı çıktığında gözlerini kapadı. Rüzgâr kollarını tırmalıyor ve kar değdiği noktaya iğne gibi batıyordu... Ve birden senenin ilk karını nasıl kutladıklarını anımsadı. O zamanlar da kar canını yakıyor muydu? Hatırlayamıyordu.

Sonra arabasına bindi, yüzünü montuna gömüp bir çığlık attı.

Dünya hep böyle bir yer miydi? Neden daha küçükken çok daha nazik ve anlayışlı bir yermiş gibi görünmüştü?

Neden daha önce ona güzel bir yermiş gibi gelmişti ki?

Liz Emerson etrafına bakındı ve yakayı ele vermediğiniz sürece kanunları çiğneyebildiğinizi gördü. Karın her zaman güzel olmadığını fark etti. Geçmişin geçmişte kaldığını ve geleceğin umut vadetmediğini düşünerek başını direksiyona yaslayıp gözlerini kapadığında ağlamaya başladı ve işte o anda bir daha gözlerini asla açmak istemediğini düşündü.

Komik şeylerdi şu insanlar, öyle değil mi? İnsanlar. Sadece görebildiklerine inanıyorlardı. Tek önem verdikleri şey dış görünüşü ve insanın aslında içinde neler olduğunu kimse önemsemiyordu. Kimse içinin paramparça olmasını umursamıyordu.

Hava kararmaya başlarken sokak lambaları yandı ve Liz o gece bir parti olduğunu hatırladı ve aklına gelen tek şeyi yaptı. Park ettiği yerden çıkarken arkadaki arabaya bindirdi ve diğer arabanın alarmı deli gibi öterken oradan uzaklaştı.

O virajı, tepeyi ve ağaçları geçerken nefesini tuttu, bakmaya cesaret edemedi. Başını çevirip kararmakta

olan havada oraya bakarsa bu işi o anda yapacağından korkuyordu.

Neyse ki yolun ters tarafındaydı.

Bu düşünceyi bir yana bırakıp Julia'ya bir kısa mesaj attı. O gece bir partiye gideceklerdi. Onları Julia götürecekti. Liz sarhoş olacaktı.

ANLIK GÖRÜNTÜ: KAR

Kar yağıyor.

Liz'in annesi fırından kurabiye çıkarırken babası şöminenin yanındaki pikaba bir plak yerleştiriyor. Bu onlara ait bir bayram. Yılın ilk karı yağdığında kar küresinde bir gün geçirip tüm ışıkları kapatıyor, dünya yeniden doğuyormuş gibi yapıyorlar.

Liz'le ben dışarıdayız ve bu kez peri tozu fırtınasına kapılmış Tinker Bell gibi oradan oraya koşuşturmuyor, dilek dilemiyor, kara yatıp kar meleği yapmıyoruz. Bugün kar, beyaz ve tipi halinde yağıyor, hava kapalı ve dünya o kadar büyük, güzel ve sonsuz ki rol yapmamıza gerek yok. Her şey mükemmel zaten.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Liz Emerson Arabasını Çarpmadan Kırk Bir Dakika Önce

*L*iz yaklaşık bir dakika boyunca Newton'ın Hareket Kanunu'nun ikinci maddesini hatırlamaya çalıştı... İvmenin net kuvvetle doğrudan orantılı ve kütleyle ters orantılı olmasıyla ilgili bir şeydi... Bütün bunların bir önemi olmadığına karar verdiğinde kırk dakikası kalmıştı. Formülü zaten biliyordu. Kuvvet eşittir kütle çarpı ivme. $F = ma$.

Newton'ın İkinci Kanunu birinci ve üçüncüyle kıyaslandığında matematikle daha yakından ilintiliydi, bu yüzden de Liz sınavdan geçer bir not almayı başarmıştı. Ancak bu ne anlatılmak istendiğini tam olarak kavradığını değil, daha çok hesap makinesinin tuşlarına basma becerisine sahip olduğunu gösteriyordu ve arabasını çarpmadan kırk dakika önce hâlâ kuvvet, kütle ve ivme arasındaki ilişkiyi tam olarak kavrayamamıştı.

Ders kitabına kalsa dünya siyah beyazdı ve olmuş olanla asla olamayacak olan arasında, sanki her şey önceden belirlenmiş gibi, net bir çizgi vardı. Sanki Liz'in tek yapması gereken nefes almaya devam etmekten ibaretti.

Formüllerin nasıl ortaya çıktığı hakkında daha fazla sohbet etmiş olmayı isterdi. Galileo, Newton ve Einstein'ın keşfettiklerini nasıl yaptıklarını bilmek isterdi. Herkesle birlikte aynı dünyada yaşayıp nasıl olup da kimsenin görmediğini görebildiklerini bilmeyi isterdi.

Arabasını çarpmadan kırk dakika önce Liz, hep başkalarının göremediğini görebilen ve bunun ne kadar garip olduğuna kafasını takmayan Liam Oliver'ı düşünmeye başladı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Yolda Aklından Geçen Düşünceler

*L*iam, Liz'in arabasını ilk gördüğünde neredeyse kendisi de kaza yapacaktı.

Burası otobanının en sevdiği kısmıydı. Elbette tek Costco neredeyse bir saat uzaklıktaydı, kahrolası Meridian Tanrı'nın unuttuğu bir yerdeydi çünkü. Ancak böyle gezmek çok hoşuna gidiyordu çünkü annesinin arabasını kullanıp onun benzinini harcıyordu. Annesinin, kız kardeşini piyano dersine götürmesi gerekiyordu, bu yüzden de ev ödevini yanma alıp annesinin işlerini halletmeyi kabul etmişti. Yalnız başına uzun mesafelerde araba kullanmayı seviyordu. Bu ona kafasını toparlama şansı tanıyordu ve bugün gerçekten de düşünmesi gereken çok şey vardı.

Liz Emerson'ı ve cumartesi gecesi yapılan partiyi düşündü. Omzunda uyuyakalmıştı ve onu evine bırakmıştı.

Sol tarafında küçük bir alana yayılmış ağaçlar vardı, acıdığı için oraya orman diyordu, diğer yanda ise aşağı doğru inen bir tepe vardı ve manzara kilometreler boyunca aynıydı. Yolun bu kısmını kendisini önemsiz ve aynı anda gereksiz hissettirdiği için seviyordu, sanki her şeyin bir nedeni varmış gibi.

O gün tepeden aşağı bakarken, tepenin dibinde dumanlar içinde bir Mercedes gördü. *Liz Emerson'ın arabasına benziyor*, diye geçirdi aklından.

Bir an polisi araması gerekip gerekmediğini düşündü ama herhalde biri çoktan aramış olmalıydı, değil mi? Viyadükten geçerken bir daha bakma ihtiyacı hissetti; başını arkaya çevirdi ve o aradaki mesafeye ve arabadan çıkan dumana rağmen arabanın tuz buz olmuş penceresinin ardında yeşil bir şey gözüne çarptı.

Liz Emerson bugün yeşil bir süveter giymişti, diye düşündü.

Kahretsin, diye geçirdi içinden.

Sonra da başka bir şey düşünmedi.

ANLIK GÖRÜNTÜ: YUVARLANMA

İnanılmaz derecede yemyeşil bir tepeden aşağı yuvarlanıyoruz. Kollarımızı göğsümüze bastırmış durumdayız, saçlarımız ağızımıza geliyor, kahkahalarımızla birlikte birbirine dolanıyor. Yerçekimi oyun arkadaşımız, ivme dostumuz. Hareket halinde bulanık görüntüleriz. Yarışıyoruz, ikimiz de kazanıyoruz çünkü birbirimizle yarışmıyoruz. Dünyayla yarışıyoruz ve kendi etrafında her ne kadar hızlı dönerse dönsün, ne kadar turlarsa turlasın biz daha hızlıyız.

KIRKINCI BÖLÜM

Liz Emerson'ın Arabasına Olanlar

Yuvarlandı.

Kahverengi kanepenin üzerinde otururken, ölümünü şöyle hayal etmişti:

Yoldan çıkıp tepeden aşağı yuvarlanacaktı. Arabası kayacak ve birkaç kez dönecekti. Kafasını çarpıp ölecekti. Bulduklarında bedeni neredeyse sağlam olacaktı. Organlarını çıkaracaklardı ve ölü bedeni yaşarken olduğundan daha çok işe yarayacaktı.

Ama öyle olmadı.

Direksiyonu kırmadan yaklaşık bir kilometre önce emniyet kemerini çıkarmıştı. Gözlerini kapayıp geriye yaslanmayı ve her şeyi akışına bırakmayı planlamıştı. Fizik dersinde

daha fazla dikkat sarf etseydi, hareket yasalarının onun yaptığı planlardan çok daha güçlü olduğunu bilirdi.

Aşağı doğru inerken direksiyona yapışıp freni köklemişti.

Belki yeterince basarsa dünyanın dönmesine engel olabilirdi.

İşe yaramamıştı.

Koltuğu öne doğru kayınca bacağı üç farklı yerden kırılmıştı. Araba uçurumun dibine tepe üstü çakılıp bir ağacın gövdesine çarpana kadar karlı çimenlerin üzerinde kaymıştı. Çılgılık atarak tutacak bir şey aramış ve bu sırada elini yanlışlıkla kırık pencereden dışarı çıkarmıştı. Eli arabayla yer arasına sıkışmış ve paramparça olmuştu. Araba ağaca çarparak dururken yolcu koltuğunun olduğu tarafı içeri gömülmüş, çarpmanın kuvvetiyle de Liz'in kafası dışarı çıkmıştı.

Sonra her şey durmuştu, tuz buz olmuş cam parçalarının arasında öylece kalırken yüzü göğe dönüktü.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Yerçekimi

Liam hayatında ilk kez o gece bir parti olacağını biliyordu. Joshua Willis'in evinde olacaktı ve (Joshua son sınıf öğrencileri arasında ot bağımlılığı konusunda başı çektiğinden) vereceği partinin de çılgın parti skalasının uçlarında bir yerde olması bekleniyordu.

Bunu bilmesinin tek nedeniyse bir blok ötede oturmasıydı. Dedikodular Liam'a çok yavaş ulaşıyordu; genelde partileri duyduğunda bitmiş oluyorlardı. Ancak o gece, odasının sessiz karanlığında, çığlıkları ve kahkahayı duyacak kadar yakındaydı. Görünmeyen duvara bakarak, bu partilerin nasıl geçtiğini merak etti. *Sarhoş olup bunu umursamamak nasıl bir şey acaba*, diye düşündü.

O gece, bu hayatında ilk kez de olmuyordu üstelik bunun bir parçası olma özlemi duyuyordu.

Normalde, Liam sürüden ayrı olmaktan gayet hoşnuttu. Öğle teneffüslerinde dış taraftaki masalardan birinde oturmak umurunda değildi. İnsanların onun hakkında dediklerine de kafasını takmıyordu. Zorbalığın bir kısmı doğrudan yapılmıyordu, zorbaların çoğu zorba olduklarının bile farkında değillerdi ve belki bazıları bunu kasten de yapmıyorlardı... Bunu gayet net görebiliyordu ve bu artık onu rahatsız etmiyordu. Kim olduğunu biliyordu.

Her şeyin dışında olmanın insanı özgür kılan bir yanı vardı. İzlenmiyor, izliyordu. Lise birde Liz onun itibarını yerin dibine geçirdiğinden beri Liam daha önce yapmamaya çalıştığı şeyleri yapmakta artık bir sakınca görmemeye başlamıştı. Herkesin önünde Thoreau okumaya başlamış, rahatsız kıyafetlere para saçmayı bırakmıştı, bikinili manken kızların olduğu posterleri duvarlarından indirip odasının duvarlarına şarkı sözleri ve meşhur alıntılar asmaya başlamıştı. Garipliğinden gurur duyuyordu ve bu çok hoştu.

Ama bazen, bu gece mesela, daha fazlasını istiyordu.

Gürültüler onu sabah ikiye kadar uyutmamıştı. Sonunda biri polis çağırınca parti dağılmıştı ve ardından gelen sessizlikte Liam birinin kustuğunu duydu.

Aldırış etmemeye çalıştı... Ama bunlar iğrenç öğürme sesleriydi. İç geçirip yatağından çıkmış, perdesini çekince parka doğru yalpalaya yalpalaya yürüyen bir siluet görmüştü, park dediği de aslında evlerinin yanındaki, salıncaklarının demirleri paslanmış ve zeminini ayrık otları bürümüş oyun parkıydı. Kahretsin. Şimdi iyi bir insan gibi davranması gerekiyordu, değil mi? Üzerine bir mont geçirip dışarı çıkmaya ve ne olduğuna bakmaya karar vermişti.

Liz Emerson'ı ahşap zemine üzerinde uzanmış titrerken buldu.

Liam bir an ona bakıp beşinci sınıftan beri âşık olduğu kızı evinin yanında zil zurna sarhoş, neredeyse sızmış ve yalnız bulmayı hak etmek için ne yapmış olabileceğini düşündü. *Neredeyse yalnız*, diye düşünüp yanına çömeldi.

Liz Emerson genelde güzel bir insandı ama bu gece, gözleri böyle kan çanağına dönmüşken ve ağzı ile çenesinde kusmuk artıkları varken kesinlikle hiç de güzel görünmüyordu. Güzel değildi ama onun insana her zaman güzel gelen bir yanı vardı.

“Kahretsin,” dedi usulca. “Kahretsin ya. Liz?”

Liz dili dolanarak “Jake?” deyip onu öpmeye çalıştı.

Liam saatler boyunca Liz Emerson'ı öpmeyi hayal etmişti ama bu hayallerinden hiçbirinde Liz kusmuk ve alkol kokmuyordu ve Jake Derrick olduğunu sanmıyordu, bu yüzden teklifi geri çevirdi. Onu ayağa kaldırdı, tek başına oturacak hali olmadığını anlayınca omuzlarından tuttu.

“Liz,” dedi. “Arabayla mı geldin?”

“Hayır, şapşal,” diye geveledi. “Julia.”

Liam gözlerine bakarak, “Kahretsin,” diye mırıldandı. “Yoksa kafan da mı güzel? Tanrım. Evet, kesinlikle kafan güzel.”

Liz hırıltılı bir şekilde güldü ve ayağa kalkmaya çalıştı. “Julia eve gitti çünkü o çok iyi filan bir kız ve ben ona Kennie'nin beni eve bırakacağını söyledim... Ama Kennie ile Kyle birbirlerini yalayıp yutmakla meşguller... Bu yüzden yürürüm... Sorun yok...”

“Tamam,” dedi Liam ve onu ayağa kaldırdı. “Tamam. Seni eve ben bırakırım.”

Buna karşılık Liz bir şey demedi, başını Liam’ın omzuna yaslayıp sızdı.

“Of, kahretsin,” dedi Liam yine.

Liz’i arkasından sürükleyerek birkaç adım attıktan sonra pes edip onu kucağına aldı.

Liz Emerson kucağımda, diye düşündü Liam ve sonra tekrar düşününce buna inanmakta zorlandı. *Liz Emerson kollarımda.*

Teninin sıcaklığını hissediyordu, düşündüğünden daha ufak tefekti.

Onu emektar LeBaron’unun ön koltuğuna yerleştirdikten sonra içeri girip annesine gecenin bu saatinde kasabanın öbür ucuna gideceğini söylemeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Uyanmazdı heralde; hem zaten hem durumu ona nasıl izah edeceğini de bilemiyordu.

Liam garaj yolundan geri geri çıkarken, “Sen... beni kaçırıyor musun?” diye geveledi Liz.

“Duruma göre değişir,” diye yanıtladı. “Arabama kulasak mısın?”

Kustu.

“Kahretsin.”

Yolun geri kalanını sessiz bir şekilde gittiler. Liam, Liz’in nerede yaşadığını biliyordu, Liz’in nerede yaşadığını herkes biliyordu. Ancak evlerini ilk defa yakından görüyordu ve içeri girme fikrinin onu neden bu kadar rahatsız ettiğini bilemiyordu.

Boğazını temizleyip, “Liz, anahtarın var mı?” diye sordu.

Liz cevap vermedi. Liam arabanın motorunu kapatıp sessizlikte birkaç kez daha sorunca sonunda dili dolana dolana, “Paaaassspas...” dedi.

Liam arabadan çıktı ve yolcu koltuğunun olduğu tarafa geçip Liz’i sürükleyerek arabadan çıkardı. Liz kollarında yarı baygın haldeyken onu kucağında merdivenlerden çıkardı ve Liz’i duvara yaslayıp bir omzuyla dengede tutmaya çalışarak eğilip paspasın altına bakınmaya başladı, sonunda üzerinde Hoş Geldiniz yazan paspasın altına bantla tutturulmuş olan anahtarı buldu.

“Bu,” dedi, “insanın sinirlerini bozacak kadar aptalca.”

Kendini de üzerine düşen Liz’i de kaldırarak kapıyı açtıktan sonra el yordamıyla ışığı açmaya çalıştı. İçeri girdiklerinde, evin dışarıdan görüldüğü karar büyük ve güzel olduğunu düşündü. Yalın hatları ve keskin köşeleri olan bir dekorasyona sahipti ama her nasılsa yalnızlık kokuyordu. Holde yürürken bu eve ilişkin en sinir bozucu detaylardan birinin aptalca paspasın altına iliştirilen yedek anahtar olmayabileceğini düşünmeye başlamıştı. Salondaki beyaz kanepeye oturtmaya çalışırken Liz’i düşürdü, yorgundu ve üçgen vücutlu olduğu da söylenemezdi. Orada durup etrafına bakındıktan sonra tekrar Liz’e baktığında yine dokunulmaz bir haldeydi. O buraya aitti. Liam değildi.

Bu yüzden de çekip gitti.

Tam holü yarılamıştı ki Liz’in sesini duydu.

“Liam,” diye iç geçirdi. “Teşekkürler.”

Bir an tereddüt etti. Neredeyse arkasını dönüp onunla kalacaktı.

Ama yürümeye devam etti, yüksek tavanlı lobiyi geçip dışarı çıktı. Soğuğa çıkmadan önce ışığı kapadı ve onu karanlıkta uyuması için yalnız bıraktı.

Liam kendine Liz'in bunları hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğunu söyledi. Pazartesi sabahı, kendisine teşekkür filan etmeyince haklı olduğunu anladı.

Ama değildi.

Liz uyandığında banyoya koşup kusmuştu. Klozete yaslanıp başını duvara dayadığında onu düşünmüştü. Merak ediyordu. Bunu neden yapmıştı.

Yorgundu. Yerçekimi onu normalde olduğundan çok daha şiddetle çekiyordu. Gözlerini kapadığında bunu hissedebiliyordu, gittikçe daha güçlü hissediyordu.

Onu kaldırabilirdim. Onu düşmekten kurtarabilirdim ama uzattığım elimi görmedi.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Liz Emerson Arabasını Çarpmadan Otuz Sekiz Dakika Önce

Yerçekimi.

En büyük güç buydu, değil mi? Hızlanma. Sonra da çarpışma.

Belki, diye düşündü, o kimsenin göremediği bir şeyi görabiliyordu.

Yani bende.

Sonra yine güldü.

Yerçekimini tam olarak anlamıyordu ama Liam'ı da anlamıyordu zaten. Arabayı sürerken Liam'ın avizenin ışığında parlayan gözlerini, parmaklarının ne kadar nazik olduğunu ve onunla alay etmeden ona aptal demesini hatırladı.

Hayal meyal bir şeyler anımsıyordu ve bunun kendi hatası olduğunu düşünüyordu. Alkol ve ot... O gece olan pek çok şeyi hatırlamıyordu ama Liam'ı hatırlıyordu.

Bu çok garipti çünkü aslında Liam'la ilgili çok daha net anıları vardı ve onları gerçekten ama gerçekten de unutmak istese de unutamıyordu.

Fakat bunun da kendi hatası olduğunu düşünüyordu.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bakışlar

Julia ve Kennie, Liz'in annesinin yanında oturuyorlardı. İkisi de Liam'a bakıyordu ve ikisi de bunu diğerine fark ettirmemeye çalışıyordu.

Kennie, bekleme salonuna göz gezdirdiğini fark ettiğini hissettiği anda, "Umarım annem geri dönmez," dedi Julia'ya.

"Gelmez," dedi Julia. "Kilisede bir toplantıya filan katılması gerekmiyor mu? Seni eve ben götürürüm. Ama araba anahtarlarım nerede bilmiyorum." Odada etrafına bakındı ama aslında anahtar cebindeydi.

Bu böyle sürüp gitti.

Julia yanına gidip yaptıkları için Liam'dan özür dilemek istiyordu ama onu neden dinlesindi ki? Kennie'ye onun hakkında söylediği o feci şeyleri hatırla-

dığı için tekrar ağlamaya başlamıştı. Tam olarak ne zaman böyle iğrenç bir insana dönüşmeye başladığını anımsayamıyordu.

Liam pencereden dışarı bakmaya devam etti.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
**Liz Emerson Arabasını Çarpmadan
Otuz Beş Dakika Önce**

Kennie, Julia ve onda bayağı bir ivme vardı. Kütleleri de vardı. Kendi kendilerini güdüyor, birbirleriyle dalga geçiyor ve çoğalıyorlardı, bu yüzden kuvvetleri de vardı. Onlar katalizörlerdi, ilk dominoya değen parmaklardı. Kendilerinden çok daha büyük bir şeyleri başlatıyorlardı.

Yanlış yönde bir dokunuş, bir dürtmeyle herkesi yere devirebilirlerdi.

KIRIK BEŞİNCİ BÖLÜM

Düşüş

*B*eşinci sınıfın ilk gününde, Liz teneffüste Liam'ın yanındaki salıncakta sallanıyordu, yavaşça aşağı yukarı süzülüyor ve uçuyordu. Saçları ardında dalgalanıyordu, gözleri kapalıydı ve dikkatini çeken de bu olmuştu, kapalı olan gözleri. Biraz şapşal ve çok canlı görünüyordu ve Liam onu izlemeden edememişti.

Liz yanındaki çocuğun onu izlediğinin farkındaydı ama salıncakta sallanmayı o kadar çok seviyordu ki çocuğun aklından neler geçtiği umurunda değildi. Rüzgârın yüzüne çarpmasını, yukarı yükseldiğinde bir an havada asılı kalmayı ve gözkapaklarının kapalı olmasıyla içinde daha da büyüyen o düşme hissini. Bir kuş, bir melek, kayan bir yıldız olduğunu hayal ediyordu.

En tepeye çıktığında kendini bıraktı. Uçtu.

Liam ağız bir karış açık bir şekilde ona bakakalırken asfaltın üzerine çakılıp gözlerinin önünde trajik bir şekilde öleceğini düşünüyordu.

Böyle olmadı. Liz yürüyüp yanından uzaklaştığında Liam'ın kalbi de peşine takıldı.

Sonraki sene ortaokula başladılar ve ilk kez seçmeli ders alacaklardı. Liz ve Julia koroya yazıldı. Kennie ve Liam da bandoya, bunda bir sorun yoktu ama ikisi de flüt çalmak istiyordu ve işte bu bir sorundu.

Liam Meridian Ortaokulu'nda flüt bölümünde oturan ilk erkek çocuk olmuştu ve bu hiç de umurunda değildi çünkü çok iyi çalıyordu.

Kennie'nin umurundaydı çünkü Liam bu işte *acayip iyiydi*, hem de onun hiçbir zaman olamayacağı kadar iyi ve bu sonsuza dek ikinci sırada yer alacağı anlamına geliyordu.

Lise birin ikinci gününde, Kennie bando çalışmasından ayaklarını yere çala çala çıkarken Liam hakkında tam bir yalaka, kendini beğenmiş bir mankafa diye söyleniyordu, onun bu konuda mızırdanmasını dinlemekten bıkip usanan Liz de, "O zaman bu konuda bir şeyler yap," dedi.

Kennie bir an kalakaldı. "Ne gibi?"

Liz omuz silkti. "Hep şikâyet ediyorsun ama bu konuda hiçbir şey yapmıyorsun. O zaman bu konuda bir şeyler yapalım."

Ondan sonra planı yapmak hiç de zor olmadı.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Liam Oliver'ın Yıkılışı

*P*lan üç aşamalıydı.

İlk aşama lise birlerin mezuniyet töreninin olacağı haftanın ilk günü öğle saatinde başlamıştı. İç taraftaki masalar boştu çünkü hepsi koridorlarda mezuniyet töreninin kral ve kraliçesini seçmek için oy kullanıyorlardı. Dış taraftaki masalarda herkes yerli yerindeydi. Ne anlamı vardı? Herkes Liz Emerson'nın ve büyük ihtimalle Jimmy Travis'in seçileceğini biliyordu. Her neyse. Taç filan yapma zahmetine girmeye ne gerek var, diyorlardı kendi kendilerine. Aralarından birinin kral ya da kraliçe seçilmesi ancak Liz Emerson'ın bunu mümkün kılması sayesinde olabilirdi.

Lise birlerin mezuniyetinde de aynen bunu yaptı.

Herkes Liam Oliver'a, flüt çalan tek çocuğa oy vermelerini söyledi. Erkekler gülüp *eşcinsel* olduğunu söylemeye

başladı, kızlar kralın kim seçileceğini hiç de umursamadıklarından omuzlarını silktiler.

Liam bandoda *Fate of Gods* (Tanrıların İnayeti) şarkısını çalmakla meşgulken son sınıfların başkanı Dylan Madlen hoparlörlerden kral ve kraliçeyi anons ediyordu ve Liam, Liz Emerson'ın ardından kendi adı okunduğunda neredeyse flütünü elinden düşürecekti.

Çılgınca da olsa bir anlığına bunun bir şeyin başlangıcı olduğunu düşündü... Belki de yeni kıyafetlere harcadığı para boşa gitmemişti. Ama sonra etrafına bakındı ve herkesin pis pis sırttığını görünce gerçek bir tokat gibi yüzüne çarptı.

Neyse.

Amma harika bir şakaydı.

Flütüne ve üzerindeki bulanık yansımasına baktıktan sonra ders bitim zili çalana kadar bir daha başını kaldırmadı.

Planın ikinci aşamasına bir sonraki günün altıncı ders saatinde geçtiler.

Liz'in dersten çıkarak psikolojik danışmanlık merkezine gitmesine izin veren sahte bir izin kâğıdı vardı ve bu izni geometri dersinden dışarı çıkmak için kullanmıştı. Kennie tuvalete gitmek için İspanyolca dersinden çıkınca merdivenlerin altında buluştular. Julia'nın gelmesi biraz daha vakit almıştı, onur listesi öğrencilerinin aldığı biyoloji dersinden çıkmak için öğretmeni zar zor ikna etmişti ama sonunda gelmişti. Hep birlikte okulun bando odasına yöneldiler.

Boş koridorlarda ilerlerken Liz, Kennie'ye, "Budala," dedi. Komik görünüyorlardı... Okulun son haftasında

her gün farklı bir temayla giyiniyorlardı ve bugün yetmişler günüydü; hepsi neon rengi taytlar ve rüzgârlıklar giymişlerdi. “Tuvalette neden yarım saat geçirdiğini nasıl açıklamayı düşünüyorsun?”

Kennie suratını astı. Yüzü kıvrırcık saçlarının arasından neredeyse görülmüyordu. “Hazım sorunları çektiğimi söylesem nasıl olur?”

“Kadınsal şeyler de olabilir,” diye önerdi Julia. “Ped aramaya çıktığını filan söyle. Jacobsen kadınlardan korkar.”

“Aaaah,” dedi Kennie morali düzelerek. “Senden bir ped ödünç alabilir miyim?”

“Gerçekte tampona ihtiyacın yok, şapşal,” dedikten sonra Liz bando odasının önünde durdu. “Şimdi susun. Haydi girelim.”

Liam’ın bu dersi boştu ve ne zaman boş kalsa soluğu flüt çalmak için burada alıyordu. Hayatında şimdiye dek hiçbir enstrüman çalmayan Liz, onun gerçekten de pratik yapmaya çalışabileceğine inanmakta zorlanıyordu. Pratik yapmadığına göre kesinlikle başka bir haltlar karıştırıyor olmalıydı, bunun feci şekilde komik ve utanç verici bir şey olacağını ümit ediyordu. Onu iş üzerinde yakalayacaktı.

İçeri girerlerken Julia ve Kennie’ye hiç de gerek olmadığı halde, “Haydi,” dedi.

Bando odasının bir yanında enstrümanlarını çalışmak isteyenlere ayrılmış özel bölmeler vardı ve en diptekinden müzik sesi geliyordu.

Kapıdaki dar pencereden içeri baktılar.

Liam’ın arkası dönük duruyordu. Flüt çalıyordu.

Sonra beş, on, on beş dakika beklediler.

Liam flütünü çalmaya devam etti.

Sonunda Liz, “Bu çok aptalca,” diye fısıldadı.

Ama aslında bunu kastetmiyordu. Sıkılmamıştı. Liam’ın çalmasını sanki transa girmiş gibi dinliyordu çünkü mutlu olduğu çok belliydi. Ona bir zamanlar güneş ışıklarına, rüzgâra ve kısa uçuşlara âşık olduğu günleri anımsatıyordu. Onu dinlemek göğün renginin değişmesini izlemek gibiydi.

Sonra kısılandı çünkü Liz Emerson asla böyle huzurlu olamazdı. Hiç olamıyordu. Artık olamıyordu.

Birden Liam çalmayı kesti. Nefeslerini tutup aşağı eğildiler ama Liam onları görmemişti. Sadece nota tahtasını düzeltiyordu, daha doğrusu düzeltmeye çalışıyordu.

Liz, Liam’ın, “Kahretsin,” diye mırıldandığını duydu. “Of be... Yeter... Çık şuradan...”

Kennie gülmek için yüzünü Liz’in omzuna gömdü. “Dermişim,” diye kıkırdadı.

Ve işte bulmuşlardı.

Aradıkları garip, komik ve utanç verici an buydu.

Liz telefonunu cebinden öyle hızla çıkardı ki neredeyse dirseği Kennie’nin suratına çarpacaktı.

Telefonunun kamerasını açtı, lensi kapının aralığına odakladı ve kayıt tuşuna bastı.

“Ve işte burada,” diye fısıldadı, “Liam Oliver’ı doğal ortamında, türünün vakit geçirmeyi en çok sevdiği şeyle uğraşırken görüyoruz: *flütünü çalmak*.”

Liam kapının önünden geçerken kot pantolonun paçalarının lime lime olduğu ve Converse’lerinin ne kadar eski görüldüğü göze çarpıyordu. Aslında tek görülebilen

buydu ama tek ihtiyaçları da buydu zaten. Güm güm bir ses geldi ve Kennie yine kıkırdadı.

“Haydi ama,” diyordu boğuk sesi. “Biraz daha yukarı, haydi.”

Sonra homurdandı ve Julia bile artık kendini tutamayıp gülmeye başladı. Birbirlerinin omuzlarına yüzlerini gömerek sessiz olmaya çalışırken kamera sallanmıştı.

Birden bir gümbürtü koptu... Liam dengesini kaybedip duvarın dibine düşmüştü ama kamerada öyle görünmüyordu. Kennie hafif kıkırdayıp garip bir ses çıkarınca kapının öteki yanındaki Liam bir an donup kaldı.

Kapıya gelip baktığında gitmişlerdi.

Liz videoyu irtibat listesindeki herkese gönderdi. Günün sonunda herkes videoyu görmüştü. Biri videoyu Facebook’a, bir başkası da YouTube’a yüklemişti. Günün son zili çalıp da dolabının yanına gittiğinde insanların Liam yanlarından geçerken gülmeye başladıklarını gördü. Liz başını diğer yana çevirdi çünkü Liam’ın suratındaki afallamış bakışı görmek ta derinlerinde bir yerlerde kendini bir garip hissetmesine neden oluyordu.

Yine de eve gidip üçüncü aşamanın hazırlıklarını yaptı.

Liam Oliver bir sapık.

Liam Oliver eşcinseldir.

Liam Oliver üçlü yapıyor.

Liam Oliver cansız nesnelerden tahrik oluyor.

Liam Oliver bebekken karyolasının kurşun içeren boyayla boyanmış parmaklıklarını kemirdiği için sonsuza dek mahvolmuştur.

Liam Oliver her şeyi becerebilir.

En uygun dedikodular bunlardı.

Üçüncü aşamanın kolay bir zafer olması gerekiyordu. Elbette, herkes Amerikan futbolunun da kolay olduğunu sanıyordu ama ilk yarı sona erdiğinde 14-0 yeniklerdi. Tribünleri dolduran Meridian'lı öğrenciler sıırıslıklam bir halde haykırıyorlardı. Hava balık ve yağmur kokuyordu, taraftar kulübü final maçından önce hep balık kızartması dağıtırdı ve bu gece hava balık, yağ ve hezimet kokuyordu.

Liz sarsılan tribünlerde durmuş, ayaklarını yere vura vura, zıplayarak bağırıp çağırıyordu. Üzerinde bir spor sutyeni, şort ve boyadan başka bir şey yoktu. Hemen sağındaki Julia, öğrencilerin olduğu tribünde kollarını göğsünde kavuşturmuş oturmakta olan tek kişiydi çünkü yağmur üzerindeki sutyeni neredeyse içgösterir bir hale getirmişti. Solundaki Kennie, Liz'in koluna tüm kuvvetiyle yapışmıştı çünkü daha önce Jenna Erikson tribünlerden düşüp bacağına kırmıştı. Kennie, Liz'e neredeyse abanmış bir halde, Riley Striver'in karnına attığı imzanın yağmur yüzünden silineceğiyle ilgili söyleniyordu. Liz'in umurunda değildi. Kendi üzerindeki JAKE DERRICK imzası, bir suluboya resmi andırmaya başlayalı çok olmuştu.

Ancak yağmur durunca her şey daha da vahim bir hal aldı. Kalın bir sis tabakası oluşmuştu ve ışıkları engelliyordu.

Devre arası olduğunda, bando gösterisini tamamladıktan sonra, Liz Kennie'yi üzerinden atıp elinde bir ayakkabı kutusunda taşıdığı aksesuarı tutarak tribünlerden aşağı inmeye başladı. Çok dikkatli tutuyordu çünkü içinde Liam'm tacı vardı.

Sahayı geçerken lise bir kızları onun için tezahürat yaptılar. Liz, Kennie'nin çılgılığının hepsininkini bastırıldığını duyabiliyordu.

Erkekler de bağırıyorlardı ama onun için değil, tezahürat da yapmıyorlardı.

Liam hemen arkasındaydı. Eski Converse'leriyle çamura bata çıka arkasından geliyordu. Sonra birden önemli olan tek şey bu oldu; onun ve Liam'm adımları ve aralarındaki mesafe. Bir dans gibiydi ve arka fondaki müzik de sınıf arkadaşlarının bağırış çağrışıydı: bir, *homo*, iki, *sapık*, bir, *flüt*... Kulakları yanıyordu.

Liz arkasını dönmek istedi. Elini tutup onu çekmek istedi... Ama nereye? Onu nereye götürebilirdi ki?

Omzundan geriye baktığında Liam gözlerini ondan kaçırdı.

Sahanın ortasına gelip sıradaki diğer kral ve kraliçelerle birlikte yerlerini aldılar.

Sıranın başındaki Kate Dulmes, Liam'ı görünce Brandon Jason'ı dürtükleyip güldü ve müdür isimleri anons etmek için cebindeki kâğıdı ararken Brandon, Liam'a gayet nahoş bir el hareketi çekti.

“Hey, Liam,” dedi ikinci sınıf temsilcilerinden biri olan Brianna Vern sıradaki yerinden eğilip Liam'a bakıp gülümseyerek. “Bize katılmanız ne hoş. Biz de tam bir

erkek olmanın kız olmaktan ne kadar kolay olduğundan bahsediyorduk. Mesela sizin adet görmeniz filan gerekmiyor. Yani vücudunuzdaki her yeri de *seviyorsunuz*.”

“Ahhap, kız haklı,” dedi Matthew Derringer. İkinci sınıfların diğer temsilcisi de oydu ve Jake’in en yakın arkadaşıydı. Liz nedendir, bilemiyordu ama ne zaman yanlarında olsa ona sarılmamak için kendini zor tutuyordu. Eğilip kollarını ona sarıp hiç de böyle bir şey olmasını beklemeyen taşaklarına diziyle sağlam bir tane geçirmek istiyordu. Çok sert bir şekilde. “Ben vücudumun her yanını beğeniyorum. Onları ödüllendiriyorum. Ya sen, Liam? Senin şu flütü en son ne zaman ödüllendirdin? Az önce, tribünlerde mi? Titrediklerini resmen hissettim.”

Sis daha da artmıştı.

Kahkahalar. Bağırışlar... *Homo, sapık, flüt, homosapıkf-lüt*... Liz tırnaklarını avuçlarına, dişlerini dudaklarına geçiriyordu. Sonra sessizlik oldu. Çok ağır ama feci ezici bir sessizlik.

Sisin arasında bir yerde, müdür Kate ve Mike’ı, kral ve kraliçe olarak anons etti.

Kate’in Mike için hazırladığı taç oldukça ağır, fazla süslü ve güzeldi; Mike’ın onun için getirdiğiye Burger King taçlarından biriydi. Bir anlık sessizlikten sonra ebeveynler fotoğraf çekmeye başladı. Ebeveynlerden biri taç takma töreninin herkesin giyinip kuşanmış olacağı baloda yapılması gerektiğini söylüyordu ama kimsenin ona kulak astığı yoktu. İsimler anons edilmeye devam etti. Üçüncü sınıf temsilcileri, son sınıflar. Liz’in bakışları Liam’a kaydı.

Videoyu izleyip izlemediğini... Sonuna kadar izleyip izlemediğini merak ediyordu.

“Lise bir temsilcileri: Liz Emerson ve Liam Oliver!”

Liz ayakkabı kutusunu açıp tacı çıkardı. İnternet üzerinden bulabildiği en ucuz, en berbat flütü almıştı. Jake onu metal işleme dersinde parçalara ayırmış, Liz de onu neredeyse bir daire olacak şekilde silikonla birbirine yapıştırmıştı ve onu yerleştirdiği kâğıtların arasından alıp Liam’a uzattı.

Yüzündeki ifade...

Neden geldin ki? diye haykırmak istiyordu Liz, Liam’ın suratına. Ne halt yemeye geldin ki? Budala, seni kahrolası budala. Bunun olacağını biliyordun. Ne yapacağımızı biliyordun. Ne yapacağımı biliyordun.

Bunu hak ediyorsun, diye düşünmeye çalıştı ama başaramadı. Kendin kaşındın.

Boğazı düğümlendi ama nedenini tam olarak bilemiyordu.

Liam uzun bir süre taca bakakaldı. Zar zor seçilebilen bir grup ponpon kız üzerinde: MERIDIAN FİNAL MAÇI, GİT ÇARPIŞ KAZAN! yazan bir pankart açarken de uzun uzun baktı. Nick Braden tekrar sahaya koştuğunda bütün takım üzerine çullanırken de bakmaya devam etti. Kalabalık onları yuhalarken hâlâ bakıyordu. Takım koçu sonunda kendini zapt edemeyip sahadakilere, “Çıkın şu sahadan!” dediğinde ve takımına da, “Toparlanın artık!” diye bağırduğında bakıyordu. Bu sessizlik Liz’i öldürüyordu. Bu gerilimden kurtulmak için derin bir nefes aldığında sonunda Liam başını kaldırıp ona baktı.

Liz'in bu noktada bir şey demesi, korkunç bazı sözler sarf etmesi, otuz iki dişini birden göstererek pis pis sırtması gerekiyordu ama aklına gelen tek şey çocuğun adıydı. Söylemeye çalıştı. Söyleyemedi. Bir dakika sonra, Liam tacı Liz'in ellerinden aldı ve kendi elindeki ayakkabı kutusu Liz'in ayaklarının dibine düştü, hızla yürüyerek sahadan uzaklaştı.

Liz arkasından bakakaldı, boğazı düğüm düğüm, gözleri garip bir şekilde yaşlarla doluydu sonra da başını eğip aşağı baktı. Kutu yere düştüğünde kapağı fırlayıp açılmıştı. Tacın ucunu görebiliyordu.

Çok güzeldi ve birden anladı. O yüzden gelmişti. Tacı ona vermek için.

Ayakkabı kutusunun yanma diz çökerken çamur dizlerine bulaştı, soğuktu ve soğuk yavaş yavaş iliklerine işliyordu. Taca uzanıp sarılı olduğu kâğıtları araladı. Teller ve altın rengi yapraklar kendi etrafında çevrilerek örülmüş ve bir taca dönüştürülmüştü ve metalik spreyci boyayla boyanmıştı. Gerçek olamayacak kadar güzel görünüyordu, gerçek olduğundan emin olmak için kenarlarına dokundu.

Arkasını döndü. "Liam!"

Yanıt yoktu.

"Sen," diye kükredi ona doğru yürümekte olan takım koçu, "sahadan çıkmak için üç saniyen var yoksa seni *ben çıkarırım*."

Sonra Meridian maçı 49-2 skoruyla kaybetti ve Liz Emerson, Kennie ile Julia'nın yanından ayrılıp futbol sa-

hasında Liam'ı aramaya başladı, ona şey diyecekti... Bir şey işte... Ne diyeceğini bilmiyordu.

Herhangi bir şey söyleyecekti. Her şeyi söyleyecekti.

Ancak insanları ite kaka ilerlerken yabancı birinin cebinden kilitli poşet içerisinde bir şeyin sarktığını fark etti ve Liam'ı daha fazla arayacak takati kalmadığından poşeti adamın cebinden yürüttü.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Etkiler

*L*iam baloya gitmedi ama bunun bir önemi yoktu.

Elbette gülmekte bir sakınca yoktu. Komikti. İneklerden biri kral olarak seçilmişti ve “pratik yaparken” yakalanmıştı. Ayrıca kimse de incinmemişti. Liz, Kennie ve Julia baloya gitmişler ve terle kaygan hale gelen dans pistinde kurtlarını döktükten sonra partilerde sarhoş olup her şeyi unutmuşlardı.

Pazartesi günü, Liam bandodan ayrıldı.

Öğretmenleri fikrini değiştirmeye çalıştığında flütünü duvara fırlatıp sınıftan çıkmıştı.

Videoyu seyredenler Liam’ın ağlamış olacağını düşünüyorlardı.

Yanılıyorlardı.

Liam videoyu herhangi bir şey hissetmeden izlemişti.

Ama kimse bu videoyu izlerken Liz'in ağladığını tahmin edemezdi.

Liam bandodan ayrılıp parçalanan flütünü geride bıraktıktan sonra bu videoyu tekrar tekrar izlemişti. Silip ağlamıştı çünkü yapabileceği bir şey yoktu. Videoyu izleyen herkesin hafızasından silemezdi. İnternette de kaldırtamazdı. Liam'ın flütünü de tamir edemezdi. Bu yüzden bunu denemedi bile.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Liz Emerson Arabasını Çarpmadan Otuz Üç Dakika Önce

Liz, Liam Olivier'ı Newton'ın İkinci Hareket Kanunu çerçevesinde düşünüyordu. Kütle. Liz inanılmaz bir izleyici kitlesi elde etmeyi başarmıştı. Video bir virüs gibi yayılıyordu. Bir saat uzaklıktaki kasabalardaki insanlar bile Liam Olivier'ın adını öğrenmişlerdi. Çocuklar onu Walmart'ta durdurup suratlarında pis bir sırıtışla flütüne ne olduğunu soruyorlardı.

İvme. Dedikodunun hızını, potansiyelini, durağan enerjisini ölçebilecek bir birim yoktu. Onunla karşılaştırıldığında ses bir kaplumbağa gibi görünebilirdi. Işıksa Kennie'nin yürüteçle adım atabilen büyükannesi gibi kalırdı. Dedikodu yaymanın insanda bağımlılık yaratan garip bir yanı vardı, başkasının acısından haz almanın. Kimse buna karşı koyamıyordu.

Kuvvet. Liz. Etrafına bakınıp çevresini saran onca kırık şeyi görüyordu sonra kendi içine bakıyor ve yaptığı bunca şeyin ağırlığı altında giderek daha da derin çatlaklar eklenen içindeki fay hattına bakıyordu. Olduğu kişiden nefret ediyor, bunu nasıl değiştirebileceğini bilmiyordu ve arabasını yoldan çıkarmadan yarım saat önce dünyanın durmasını sağlayabilecek gücünün olmadığını da fark etti.

Ama kendi dünyasını durdurmaya yetecek gücü vardı.

Liam'dan sonra başkaları da olmuştu.

Lucas Drake'in, Kennie'den ayrıldıktan sonra çıkmaya başladığı Lauren Melbrook vardı mesela. Çok tatlı bir çiftlerdi ve onları görünce Kennie ağlamaya başlıyordu. Bu yüzden de ocak ayında bir gün Liz, Julia ve Kennie sabah erkenden kalkıp Lauren'ın oturduğu evin ön bahçesinde karın üzerine spreyci boyayla SÜRTÜK yazdılar. Resimlerini çekip Facebook'a yükledikten sonra bütün resimlerde Lauren'ı da etiketlediler. Lucas Drake o gün ondan ayrıldı.

Sonra Trigonometri II dersinde Liz'in kendisinden kopya çektiğini öğretmenlerine ispiyonlayan Sandra Garrison vardı. Bayan Schumacher ona inanmıştı ama Sandra'nın kanıtı yoktu, bu yüzden de Bayan Schumacher mesele-nin üzerinde durmamıştı fakat Liz, Sandra Garrison'ın hamile olduğuna dair bir dedikodu yaymak gerektiğini düşünmüştü (tabii bunun nedeni sınavda gerçekten de kopya çekmiş olmasıydı). Stres nedeniyle yemek yiyen Sandra dedikodular çıktıktan sonra gerçekten de iyice kilo almıştı. Liz bunun ardından Sandra'nın bebeği aldır-dığı

dedikodusunu da yayınca, sosyal statüsü zaten burun üstü çakılmakta olan Sandra bir daha toparlanamamıştı.

Bir de Julia'nın babasıyla arasının iyi olmamasıyla dalga geçen Justin Strayes vardı tabii. Liz, uyuşturucu arama köpekleri okula getirildiği gün çocuğun dolabına ufak bir poşet ot yerleştirmişti. Çok kapsamlı bir araştırma yapılmış ve sonrasında Justin mahkemeye çıkmak zorunda kalınca okul yılının çoğunu kaçırmıştı. Geri döndüğünde herkes gözlerini ondan kaçırıyordu. Farklı deneyimler yaşamak istemekte bir şey yoktu. Ama yakayı ele vermemek gerekiyordu.

Justin yakalanmıştı ve artık onunla ot çekenler dışında kimse konuşmuyordu.

Hepsi de Liz'in leşlerim listesinde yerlerini almışlardı.

*KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM***Liz Emerson Arabasını Çarpmadan
Yirmi Dokuz Dakika Önce**

*L*iz, Lauren Melbrook'un neden Liz'in evinin bahçesine sprey boyayla İKİYÜZLÜ yazmadığını merak ediyordu.

ELLİNCİ BÖLÜM

Liz'in Bilmedikleri

*L*iam aslında flüt çalmayı bırakmamıştı.

Bandodan ayrılmıştı. Zaten bando aptalca bir şeydi. Flütünü kırmıştı ama evde üç flütü daha vardı.

Bazı günler flüt çalmayı tamamen bırakmak aklından geçiyordu. İntiharı hiçbir zaman aklından bile geçirmedi... Aslında böyle bir şeyi nasıl yapabileceğinden de emin değildi; yani insan küveti doldurup tost makinesini içine atarsa hâlâ işe yarıyor muydu? Ancak bu düşünce birkaç kez aklından geçmişti.

Video aslında şunu anlamasını sağlamıştı: İnsanların Liz Emerson'dan neden nefret ettiğini ve neden onu sürekli takip ettiklerini. Liz Emerson çok kolay sarhoş oluyordu ve herhangi bir şey sonucunda da sarhoş olabiliyordu: alkol, güç, beklentiler. Ne kendi hayatına ne de başkasının kine özen göstermiyordu ve bakışlarında bir

soğukluk, derinlerde yatan bir zalimlik, herhangi birini, herkesi yok etme arzusu vardı. Devam etti. Flütünü çaldı. Dünyada yine de güzel şeyler olduğunu ve hiçbir şeyin bunu asla değiştirmeyeceğini anladı.

Ve bir gün Liz Emerson'ı affetmeye karar verdi.

Lise ikiye geçtikleri senenin başında bir yerlerdeydi. Güneşin bulutların arasından bir çıkıp bir kaybolduğu bir gündü. Liam gün sonunda edebiyat dergisine hazırladığı makaleyi bitirebilmek için okulda kalmıştı ve binadan dışarı çıktığında yalnız olmadığını fark etti.

Liz Emerson birinin gelip onu almasını bekliyordu. Tişörtündeki ter lekesine ve saçının haline bakılırsa ülkeyi baştan başa yürüyerek geçmek için antrenman yapmıştı. Birbirlerini itinayla görmezden geldiler.

Liam binanın yarattığı gölgeler arasında dururken, Liz o sıkıcı ve belirsiz ışığın altında bekledi, başını telefonuna eğip sırtını arkasındaki tuğla duvara yaslamıştı.

Liam sessizce onu izlerken videoyu ilk gördüğünde neler hissettiğini hatırladı, o ana dek hayatında kimsenin suratına Liz Emerson'inkine indirmek istediği gibi bir yumruk patlatmak istememişti.

Hayal edebiliyordu: Karşıya geçerek aralarındaki mesafeyi katederken fare ölüsünü andıran Converse'lerini yer yer sakızlarla kaplı betonda sürdüğünü; Liz'in o şaşkınlıkla dönüp ona baktıktan sonra ondan öğrenerek başını başka tarafa çevirdiğini, kendisinin elini yumruk yapıp...

Sonra buna güldü çünkü herkes Liz Emerson'ın ondan daha sıkı bir yumruk atabileceğini biliyordu.

Tam oradan koşarak uzaklaşacakken birden bulutlar kenara çekildi ve gökyüzü minik bir çatlak kadar olsa da ayrılıp mavi gökyüzünü ortaya çıkardı. Liz'e baktığında başını yukarı kaldırıp gözlerini kocaman açmış bir halde o aralıktan görünen maviliğe baktığını fark etti.

Sonra bulutlar yine yer değiştirdi, mavi gitti ve bir anlığına Liz'in yüzündeki ifade öyle kırılgan ve içlerlemiş göründü ki Liam neredeyse yukarı çıkmak için canını dişine takıp bulutları parmaklarıyla aralamaya çalışacağını düşündü.

Bir arabanın lastiklerinin asfaltı ağlatan sesini duyduğunda Liam dikleşti ve başını öteki tarafa çevirdi ve tekrar baktığında Liz bir arabaya biniyordu.

Liz çekip giderken onu affetti çünkü Liz'in de güzel şeylere özlem duyduğunu anlamıştı.

ANLIK GÖRÜNTÜ: YUKARIDA

Altıncı yaş günü ve babası tüm dileklerini gerçekleştiriyor.

Burnunu uçağın o küçük penceresine dayıyor. Dışarıda, bulutlar dalgalar üzerinde duran dağlar gibi, kocaman spiraller halinde kıvrıla kıvrıla aşağı iniyorlar ve onları takip etmeye çalıştığında başı dönüyor.

Her şey, her şey güneş ve gökten ibaret ve tüm dünya ayaklarının altında.

O gece eve döndüklerinde Monica ona uçak yolculuğunun nasıl geçtiğini soracak ve Liz saatlerce neler gördüğünü anlatacak. Sonra bana gelecek ve her şeyi en baştan tekrar anlatacak ama gözleri parlamayacak. Uçmaktan bahsederken Liz'in gözlerinin içinin nasıl parladığını gayet iyi bilirim ancak ne yazık ki o parlıltıyı göremeyeceğim.

Elimi tutuyor, ben de onunkini sıkı sıkı tutuyorum çünkü çok kısa bir süre sonra fark edeceği şeyi gayet iyi biliyorum: O bir insan ve herkes gibi aynı doğa kanunlarına tabii, özellikle de yerçekimine.

Ne kadar çabalarsa çabalasın asla kanatları olmayacak.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Liz Emerson Arabasını Çarpmadan Üç Gün Önce

Liz o gün kimseyle vakit geçirmek istemiyordu. Dayanılmaz, tahammül edilmez bir şekilde akşamdan kalmaydı ve ağzında kusmuk tadı vardı. Henüz fizik projesini bitirmemişti... Elinden geleni yapıyordu ama Liam konusunda kafası hâlâ öyle karışık ki odaklanmakta zorlanıyordu. Jake de evdeydi ve orada olmasının tek nedeninin, evdeki televizyonun daha büyük olması ve güzel bir ses sistemleri olması olduğunu biliyordu, böylece *Call of Duty* bilgisayar oyununu oynarken makineli tüfeğin sesi “muhteşem” geliyordu. Liz fizik dersi notlarını tuttuğu klasörü kanepeye açmış, sayfaları yastıkların üzerine yaymış ve bir kâğıda tekrar tekrar YER ÇEKİMİ YER ÇEKİMİDİR DAİMA YER ÇEKİMİDİR yazıp duruyordu ve Jake bir yandan ekrana doğru küfürler savururken konuyu türevler bazında ele almasını

söylüyordu... Ve birden Jake'den öyle sıkıldı ki kalemini bırakıp onu kendisini aldatmakla suçladı.

Neredeyse başından beri biliyordu. Evet, onu ilk öp-tüğünde bile hâlâ Hannah Carstens'la çıkıyordu.

Onlar çıkmaya başladıktan üç hafta sonra, Julia ve Kennie'yle otoparkta Kennie'nin ağabeyinin arabasına doğru yürüyorlardı. Okulun köşesini döndüklerinde susmuş-lardı çünkü tam karşılarında Jake Derrick kesinlikle Liz Emerson olmayan bir kızla öpüşüyordu.

Julia ve Kennie aynı anda dönüp Liz'e bakmışlardı ama Liz gerçekten de incinmiş olamayacak kadar şoke vaziyetteydi. Bir süre onlara baktıktan sonra topuklarının üzerinde dönüp gerisin geri yürüyüp oradan uzaklaşırken Julia ve Kennie'de hemen arkasındaydılar.

O gece Jake'e bir kısa mesaj atmıştı.

Hey. Olmuyor. Ayrıldık, tamam mı? Bye.

Hafta sonu boyunca Jake'den, *ne yaptım ki?* ve *Liz, Üz-günüm, lütfen bana ikinci bir şans ver. Bir daha yapmayacağım. Üzgünüm bebeğim ve bana neden cevap yazmıyorsun?* arasında gidip gelen altmış yedi mesaj almıştı.

Liz yanıt vermedi.

Tam bir hafta küs kaldılar. Ertesi cuma, Liz Kennie'yle koridorda yürürken Jake bileğini kavrayıp onu kendine çevirip öptü.

Dudaklarını öperken de, "Liz," diye fısıldadı. Parmakları saçlarını tutarken eli belindeydi, alnı alnına değiyordu. Her yerdeydi. "Liz, üzgünüm, tamam mı? Çok üzgünüm. Beni dinle... Tanrım Liz. Bana bittiğini söyleme."

Tüm koridor onları izlerken ve Kennie, “Ahhhhh!” derken, Liz bitti diyememişti.

Jake’in söylediği hiçbir şeyi aslında kastetmediğini biliyordu. Aslında ne için üzgün olması gerektiğini bile bilmiyordu. Sadece onun ne haltlar karıştırdığının ve bu sefer hangi kızla... Belki de Sarah Hannigan’laydı... Mercimeği fırına verdiğini öğrenmediğini umut etmek istiyordu?

Yine de bunu bir daha yapmayacağına ikna olmuştu. Elbette, yanılıyordu.

Jake onu defalarca aldatmıştı. Bunu o kadar sık yapıyordu ki, kendini Liz’in ya bunu fark edemeyecek kadar aptal ya da sırlıslıkla âşık olduğuna inandırmıştı... Ayrıca, diğerleri sadece gönül eğlencesiydi, onlarla takılıyordu. Onun için önemli olan Liz’di. Ya da en azından, öyle görünmesini istiyordu.

Ancak o gün, yani Liz arabasını bir ağaca çarpmadan üç gün önce, hızla şiddetlenen bir tartışmanın ortasında, Liz artık onunla daha fazla uğraşmak istemediğine karar vermişti.

“Ne oluyo.... Hayır, *kahretsin!*” Jake ekrandaki bir teröristi vururken neredeyse yere kapaklanacaktı.

Beyaz kanepenin üzerinde uzandığı yere baktı. “Senin sorunun nedir? Neden her söylediğim şeye hırçın yanıtlar veriyorsun?”

Çık evimden. Liz böyle demek istiyordu. *Çık git ve bir daha da geri gelme.* Onun yerine, “Bilemiyorum, Jake. Neden Natalie Zimmer’a sormuyorsun?” diye sordu.

Jake'in kumandayı tutan ellerinin gerildiğini gördü ama gözünü ekrandan ayırmadı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Liz patladı. Her şeyi biliyordu. Lise ikideyken seks partneri olduğu Sammie Graham'ı. Geçen yaz erkek arkadaşından olmayan bir çocuk aldırان Abby Carey'i. Son şampiyona final maçında tuvaletten çıktığında boynunda gördüğü aşk ısırtığının sorumlusu olan Bailey Henry'yi.

Jake'in önce renginin attığını, sonra yüzünün kızardığını gördü ama daha Liz sözlerini bitirememişken kumandayı yere fırlatıp üzerine yürüdü. "Masum ayağına yatma, Liz. Yılbaşında Kyle'la birlikte olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Evet," Liz'in nutkunun tutulduğu bir an ondan öğrenir gibi yüzüne baktı.

"Doğru. Bana kendisi söyledi. Peki ya sen? Kennie'ye erkek arkadaşını becerdiğini söyledin mi?"

Kayıtlara geçmesi için Liz, Kennie'nin erkek arkadaşıyla yatmamıştı. Sadece yüzeysel bir sevişme yaşamıştı. Sarhoştı, yalnızdı, içi parçalanıyordu ve parçalarını bir arada tutmak için birine ihtiyacı vardı.

"Öyle bir sürtüksün ki, Liz," dedi Jake. "O burnun havada böyle herkesten daha üstünmüşsün gibi gezinip duruyorsun ama ne var, biliyor musun? Değilsin."

Mesele bunu söyleme tarzıydı. Liz asla kendini kimse-den üstün görmemişti. Aslında o kadar kötü biri olduğunu düşünüyordu ki üç gün sonra arabasını yoldan çıkaracaktı çünkü kendisinden çok daha iyi olan yedi milyar insanla bu gezegeni paylaşmayı hak ettiğine inanmıyordu.

Onu çileden çıkaran Jake'in o gülüşü olmuştu.

Jake gittikten sonra, Liz tekrar beyaz kanepeye oturdu ve sevgi diye bir şey olup olmadığını düşündü. Ebeveynlerinin arasındaki ilişkiyi fazla anımsayamıyordu... Hatırladığı kadarıyla mutlulardı. Mutlu bir çocukluğu olmuştu. O zamanlar dünyanın harika bir yer olduğunu düşünüyordu ve bakın, ne kadar da yanılmıştı.

Kennie'nin ve Julia'nın ebeveynlerini ve nasıl da mutsuz olduklarını düşündü.

Liz sevginin karşılıksız olduğuna inanıyordu ve kanepede oturup ekrana bakarak Jake'in bilgisayar oyunundaki karakterin mermiler yediğini gördükçe gittikçe aşka olan inancı azalıyordu.

Ama yine de bundan emin olması gerekiyordu. Ve teorisi sadece romantik aşkları kapsamadığından annesini aradı.

Telefonunu on iki kez çaldırdı. Tam çağırıyor sonlandıracakken annesi sonunda telefonunu açtı.

"Liz?" Annesinin sesi cızırtılıydı ve uzaktan geliyordu. "Ne oldu?"

"Anne?" Liz, sesi çok cılız çıktığı için boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Anne, ben..."

Ne diyeceğini bilmiyordu. Beni seviyor musun? Kafasının içinde bile kulağa aptalca geliyordu.

Monica sessizliğin bir beş saniye daha sürmesine izin verdi. "Liz, sonra konuşabilir miyiz? Ben acil bir durum olduğunu düşündüm. Bunun uluslararası bir görüşme olduğunun farkındasın, değil mi? Şu anda Rio'dayım, hatırladın mı?"

"Evet, hatırlıyorum. Anne. Ben sadece..."

“Tatlım, bu telefona cevap vermek için bir toplantıdan çıktım. Adam ne diyor tam anlayamıyorum zaten... Çok ağır bir aksanla konuşuyor. Neye ihtiyacın var?”

Neye ihtiyacı vardı? Liz Emerson neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Aslında ihtiyacı olan şey yardımdı ama bunu, nasıl hangi kelimelerle isteyeceğini bilmiyordu.

“Anne,” diye fısıldadı Liz sonunda. “Sanırım hasta oldum.”

“Ah, şey, ekmeklerin durduğu yerde Tylenol var. Bunu biliyorsun. Şimdi gitmem lazım, tamam mı, Liz? Çarşamba günü döneceğim...” Annesi duraksayıp boğazını temizledi.

Tabii çarşamba dönecekti. Monica Yılbaşını, Paskalya’yı ve Cadılar Bayramı’nı kaçırdı ama kocasının ölüm yıldönümünü asla atlamazdı.

“Çarşamba. Kendini sıcak tut. Çorba iç. Tamam, artık gitmem lazım.” Monica tereddüt etti, “Seni seviyorum, tatlım. Görüşürüz,” derken sesi uzaktan geliyordu.

GÖRÜŞME SONLANDI.

Liz ekrana bakakalmıştı. Annesinin sözleri kulaklarında çınlıyordu: Seni seviyorum. İnsanlar bu sözcükleri o kadar kolay sarf ediyorlardı ki hiçbir önemi yokmuş, hiçbir manaya gelmiyormuş gibi.

Ayağa kalkıp Jake’in oyununu Xbox’tan çıkarıp ikiye böldü ve odasını temizlemek için yukarı çıktı. Liz’in geride herhangi bir iz bırakması gerekmiyordu, olur da birisi odasının halini görürse, yaptığığın kaza olduğuna insanları inandırması çok zor olurdu.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Umutlar ve Korkular

*L*iz'in annesi Liam'ı fark etmişti.

Liz'in erkek arkadaşının nerede olduğunu merak ederken önceki gün akşamüzeri pencerenin yanından hiç ayrılmayan çocuk aklına gelmişti. Polisi arayanın Liam olduğunu ve Liz'le ne işi olduğunu, hatta adını bile bilmiyordu. Tek bildiği aynı yerde çok uzun zamandır oturduğuydu. Ona bir kahve aldı.

Liam kapüşonunu başına geçirip yüzüne iyice çekeerek gözlerini kapamıştı. Monica bir an Liz'le çıkıp çıkmadıklarını düşündü, bu da Jake Derrick'in hâlâ neden gelmediğini ve bu çocuğun neden gece gündüz burada olduğunu açıklardı. Hoş bir çocuğa benziyordu, yıllar içinde Liz'in eve getirdiği diğer çocuklardan farklıydı ve bu kez ilişkisini yürütebileceğini ummak istiyordu.

Monica kahveyi bırakıp çocuğun yanından uzaklaşırken, Liam'ın usulca, "Teşekkür ederim," demesiyle arkasını dönüp ona bakma ihtiyacı hissetti. Ona bakarken boğazı düğüm düğüm olmuştu; bir haber var mı diye sormak istiyor ama alacağı cevaptan korktuğu için bunu yapmaya çekiniyordu. Monica gülümsemeye çalıştı ama bunu beceremedi, sonra da onun yanından uzaklaşarak, Liam'ı bir fincan bulaşık suyu tadında kahveyle baş başa bıraktı.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Patavatsızlar Patavatsızlık Ederken

*L*iam kahvesini yudumlarırken, Liz’in arkadaşı olacak kadar yakın olmayan tanıdıklarından oluşan bir grup, bekleme salonun bir ucunda iskambil oynuyordu.

“Jacobsen nasıl da şirretlik etti,” dedi biri. “Ya, bize ev ödevi verdi. Evet, ben bu gece oturup ev ödevi filan yapmam. Liz ölürken o bizim oturup geçmiş zamandaki istisnaları ezberlememizi mi bekliyor?”

“Evet, Macmillan da bizi Uygulamalı Fizik’ten sınav yaptı. Bu ‘üniversite seviyesinde’ bir ders filan gibi bir şeyler geveledi,” dedi bir başkası karo dokuzluyu masaya koyarken.

Tam karşısında oturan kişi iç geçirdi. “Kahretsin. Pas.”

Karo dokuzluyu masaya koyan devam etti. “Sonra da araba kazalarının fizik teoremleri bağlamında nasıl

gerçekleştüğinden bahsetti. Böyle kalakaldık yani. Böyle bir patavatsızlık olabilir mi?”

Bunu gayet yüksek sesle söylemişti. Liz Emerson’ı değil de başkalarını beklemek için orada oturan birkaç kişi de ona aynı soruyu yöneltmek istercesine baktılar.

“Eliezer bizi serbest bıraktı.” Bunu söyleyen Thomas Bane’di, Liz onunla bu senenin başında, Jake’den ayrı olduğu zaman ufak bir gönül macerası yaşamıştı. “Sanırım arkadaki odada ağladı.”

“Ya da arka odada Bay Stephens’la birlikte başka bir şeyler yapıyordu.”

Ancak bu defa haddini aşmıştı. Herkesin kızgın bakışları Thomas Bane’e çevrildi. “Ahbap. Sırası değil.”

Susup ellerindeki kartlara baktılar. Bir anlığına, Liz’in yanılıp yanılmadığını düşündüm. Belki de insanlar acı söz konusu olduğunda gerçekten de daha az bencil olabiliyorlardı.

Sonra biri iç geçirdi.

“Kahretsin,” dedi. “Benden de pas.”

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
**Liz Emerson Arabasını Çarpmadan
Yirmi Dört Dakika Önce**

İngilizce dersini aldıkları sınıfın duvarına boyayla yazılmış olan Emily Dickinson şiirini düşündü. Arabayı sürerken gözlerinin önüne geliyordu, sarı bir duvar üzerine siyahla yazılmış kelimeler:

*Bir tek kalbin kırılmasını önleyebilirsem,
Boşuna yaşamış olmayacağım.
Bir yaşamdan acıyı alabilirsem,
Ya da bir acıyı hafifletebilirsem,
Ya da bir ardış kuşunu yeniden yuvasına koyabilirsem,
Boşuna yaşamış olmayacağım.³
Ama öyle olmuştu, değil mi? Ömrü boşa geçmişti.*

3 Seçme Şiirler, Emily Dickinson, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları.
(ed.n.)

Lise ikinin ikinci yarıyılı başlamıştı. Tüm kış sporları takımları eyalet turnuvalarına hazırlanıyordu ve baharda yarışacak atletler de sezon için form tutmaya başlamışlardı. Julia'nın o gün bir dışçı randevusu vardı ve Liz ağırlık çalışmayı bitirdikten sonra Kennie hâlâ dans dersindeydi. Liz spor salonun lobisinde tek başına durmuş mesajlarına bakıyor, antrenmanlarını bitirmiş olan basketbol takımının etrafta yankılanan bağırsı çağırışlarına kulak asmamaya çalışıyordu.

Başını kaldırıp tekrar baktığında çocukların yarısı gitmiş, diğer yarısının da bir köşede toplanmış güldüklerini gördü.

Liz, kuir dendiğini duyar duymaz o tarafa yöneldi. Onlara yaklaştığında o yıkılmaz gibi görünen çocukların aslında yıkılmaz bir kütle değil, Veronica Strauss'un etrafını sarmış olan bir avuç ter içinde, uzun, kahkahalar atan ahmaklar olduğunu anladı.

Liz ayak sesleri geldiğini duyunca arkasını döndü ve elinde dans ayakkabılarını tutan Kennie'yi gördü. Gayet bet ama neşeli bir sesle şarkı söyleyerek, zıplaya zıplaya spor salonu lobisini geçerek Liz'in yanına yaklaşırken neşe içindeydi. Basketbolcu çocukları gördüğü anda birden beklenmedik bir şekilde duruverdi.

"Hey," dedi. Kennie'nin bu *Hey*'lerini insanı sinir edecek bir şekilde yerli yersiz sarf etme huyu vardı ve Liz ya buna alışacak ya da çıldıracaktı ancak bu seferki Hey sesi daha usulca ve kafası karışmış gibi çıkmıştı. O da

polyester basketbol şortları arasında Veronica Strauss'un olduğunu fark etmişti.

Liz başını kaldırıp koçlarına bakındı. Sırtı takımına dönük düdüğünü gömleğine sürterek temizliyordu. Liz onun sağır olmadığına neredeyse emindi ama sağırmış gibi yapmakta bir sakınca görmediği belliydi.

Çocuklar Veronica'ya dokunmaya başladığında Liz'in aklından sonunda *hayır* geçti.

"Haydi," diyordu Zack Hayes. Sağ kolunu Veronica'nın başının üzerinde duvara dayamıştı ve neredeyse burun burunaldı. Kız, Zack'in ya nefesi ya da deodorant sürmemiş olması ya da hiç korkmaması yüzünden başını geriye çekmişti; Liz üçünün de geçerli olduğunu düşünüyordu. "Bebeğim, eğer denemediysen ne istediğini bilemezsin, değil mi? Yani denemediysen erkeklerden hoşlanıp hoşlanmadığını nasıl bileceksin, ha?" Ona daha da yaklaşp elini sırtının bitimine koydu. "Yani, olur da denemek istersen... Sorman yeter."

Basketbolcular kahkahadan neredeyse iki büklüm olmuşlardı ama açıkçası Liz, neyin komik olduğunu anlayamıyordu. Babası öldüğünden beri kiliseye gitmemişti ama Liz gayet nazik, saçlarında aklar olan bir Kilise vaizinin kendisine herkesin farklı olduğunu ve hepsini sevmek için çabalamamız gerektiğini söylediğini gayet iyi hatırlıyordu.

Elbette, bunda başarısız olmuştu.

Çocuklar Liz'i fark etmeye başlamışlardı. Ve aralarından geçmesine izin verecekleri kadar bir açıklık

bırakmışlardı. Birkaçının karnına dirsek attı ama özür filan dilemedi.

“Zack,” dedi. “O pis kokulu bedenini kızıdan uzaklaştır.”

Zack irkilip arkasını döndü ve onu görünce rahatladı. “Hey, Liz,” dedi gayet rahatça.

“Naber?”

“Neler oluyor?” dedi Liz.

“Ah,” deyip sıırttı Zack. “Biz de burada Veronica’yı ikna etmeye çalışıyorduk. Yani sen çekici olmadığın için filan değil,” dedikten sonra Veronica’ya döndü. “İzin versen bir sürü çocuk seninle yatmak ister.”

“Zack,” dedi Liz. “Kendine gel.”

“Ne?” Zack başını Veronica’dan Liz’e doğru çevirdi. “Haydi, Liz. Bunun doğal olmadığını biliyorsun. Yani, bence sadece kafası karışıktır. Yani, eğer...”

“Ona tecavüz etmek ikna olmasını sağlamaz,” dedi Liz.

Zack öylece kalakaldı ve takımın geri kalanı da sustu. Liz gözlerini gözlerine dikip karşılık vermesi için ona meydan okudu. İlk kez o partiden, şu meşhur partiden bahsediyordu ve bir yanı Zack’in bu yemi yutmasını istiyordu. Onu yumruklamayı istiyordu. Zack’in kaç kızla yattığını biliyordu ve kaç tanesinin de onunla yatmak istemediğini de. Zack bunun gayet farkındaydı. Arkadaşları da biliyordu. Basketbol takımını da, daha önce bilmiyorlardıysa artık biliyordu.

Ama Zack sadece pis pis sırttı. “Hayırdır, Liz? Jake seni mutlu edemiyor mu? Yani emin değilsen, ben her zaman senin yönelimini değiştir...”

“Canın cehenneme,” diye haykırdı Liz suratına tükürür gibi. “Senin ona kimi seveceğini söylemeye ne hakkın var? Bu senin işin mi gerçekten de?”

“Sakin ol, Liz,” dedi Zack. Dudağı hafifçe yukarı bükülmüştü ve bu onu hiç de çekici yapmamıştı.

“Bak, ben burada doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Tanrı eşcinsellerden nefret ediyor, değil mi?”

“Ben Tanrı’nın kimseden nefret ettiğini düşünmüyorum,” dedi hemen arkalarındaki Kennie usulca.

Bir an bir sessizlik oldu ve o ana kadar Liz eşcinsellik konusunda gayet nötrdü. Ama orada, saçları gözlerine girmiş bir halde, basketbol takımının yarısı tarafından köşeye sıkıştırılmış olan Veronica’ya bakınca Zack’in yaptığıнын yanlış olduğunu anladı.

“*Haydi millet,*” dedi Zack pis pis sırtarak ve yavaş yavaş çocuklar bir bir arkasına düştüler ama Liz’in yanından geçerken kendi aralarında mırıldanıp, gülerek ona pis bakışlar atmaktan da geri kalmadılar.

Kennie, Veronica’ya iyi olup olmadığını sordu ama bunu aralarında belli bir mesafe varmış gibi yapmıştı çünkü farklı sosyal kastlardandı ve bu bakışma birçok kuralı yıkıyordu. Liz kapıya yöneldi ve Kennie bir an durduktan sonra peşine takıldı, bu konuyu bir daha hiç açmadılar.

Ertesi gün, öğle teneffüsünde oturdukları masada biri hafifçe de olsa eşcinsellik karşıtı bir fıkra anlatınca, Liz

herkesin çok iyi bildiği o cümleyi sarf etti. “Çünkü Tanrı eşcinsellerden nefret eder.” Ve hepsi güldüler. Kennie’nin gözlerinin içine bakmadı ve kahkahalar dinip de sohbet konusu değiştiğinde Liz, Zack ve arkadaşlarının oturduğu hemen yanlarındaki masaya baktı.

Benim de ondan iyi bir yanım yok, değil mi?

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Liz'in Bilmediği

*L*iam her şeyi görmüştü.

Telefonunu dolabında bıraktığı için okula dönmüştü ve spor salonun lobisinden geçerken Liz Emerson'ın Zack Hayes'in suratına bir tokat indirdiğine şahit olmuştu ve bu gerçekten de insanın içinin yağlarını eritecek kadar tatmin edici bir manzaraydı.

O anda belki Liz'in de aklından saniyede binlerce düşünce, kalbinden binlerce duygu geçiyor olabileceğini ve onun gibi nefes alıp verdiğini fark etmişti. Ve işte o anda ona tekrardan âşık olmaya başlamıştı, nedeni de flütünü tekrar çalmaya başlamasıyla aynıydı; çünkü kırılan şeylere inanıyordu.

Bunun onun suçu olmadığını biliyorum aslında ama keşke ona bunu söylemiş olsaydı. Keşke ona bunu söylemiş olsaydı.

*ELLİ ALTINCI BÖLÜM***İlk Ziyaretçi**

Liz yoğun bakımdan çıkarılıp tek kişilik bir odaya alındı. Haberi aldığı anda *Monica* ağlamaya başladı. *Julia* durmadan burnunu siliyordu. *Kennie* haykırdı. *Liam* onun sesini duyunca gözlerini kapadı ve içinden sessizce onu dinleyen her şeye teşekkür etti.

Onlara ziyaretçilerin odaya tek tek girmesi gerektiği söylendi. Ancak ziyaret etmelerine izin verilmesi bile öyle büyük bir gelişmeydi ki umutlanmadan edemediler.

Oda soğuk ve loştu, hiç de misafirperver değildi ve *Liz* berbat görünüyordu. Onu gördüğünde *Monica* öyle acayip bir hisse kapıldı ki hep içi içine sığmayacak kadar mutluydu, hem de böyle zor nefes aldığı için kahroluyordu sanki daha fazla yaşayamayacak gibi görünüyor ama yaşıyordu.

Liz'in başucuna gidip kızına bakarken burada olsaydı babasının ne söyleyeceğini düşündü.

Kızının saçlarını yüzünden çekip okşarken, "Elizabeth Michelle Emerson," diye fısıldadı. Bulundukları yerin iki kat yukarısında bir yerde, Liz'i daha küçücük pembe bir yumakken kucağına aldığı anı düşündü. Kocasıyla birlikte doğum belgesinde onun için büyük bir özenle seçtikleri isminin altındaki yeri imzalayabilmeleri için Liz'i bir koldan diğerine aldığını anımsadı. Gözyaşları arasından usulca, "Lütfen bunu bir mezar taşına yazdırmama izin verme," dedi.

Odanın kenarlarında bir yerlerde takılıp yankılandım.

Lütfen.

Lütfen.

Lütfen.

ANLIK GÖRÜNTÜ: CENAZE

Ensesine dökülen saçları nemden kıvrır kıvrır. Elleri çamur içinde. Yürüdüğünde ayakkabısının tabanlarındaki çamur vıcık vıcık sesler çıkarıyor.

Liz evimizin önünde ölü bir solucan bulduğu ve ona bir cenaze töreni yapmamız gerektiğinde ısrarcı olduğu için hepimiz gayet ciddiyiz.

Yağmurdan sıırıslıklam çimenlere diz çöküp solucanı toprağa bırakıyor. Burnundan sümükler akıyor ve ben ona sıkı sıkı sarılıyorum.

Kavanozla ateşböceği yakalanmasına bile tahammülü yok. Hayvanat bahçelerinden nefret ediyor. Babasının ona takımyıldızları öğretmesine izin vermiyor çünkü yıldızları tuzağa düşürmek istemiyor. Tüm dünyası gökyüzü.

Gün gelip de dünyasının başını kaldırdığında göğü bulamayacak kadar karanlık bir hal alacağını hayal etmek dahi mümkün değil.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

Liz Emerson'ın Çocukluğunun Bittiği Gün

Liz'in babasının çatılarını tamir etmeye çalıştığı ama bunu başaramadan öldüğü gün, Liz ile ben çatıdaki tuğlalara kendi resimlerimizi çizmeye çalışıyorduk. O gün, saçları mavi yünden bir şapkanın içindeydi ve ben bir mağazada beğendiği ama Monica'nın ona almadığı elbiseyi giyiyordum. Tepemizde inanılmaz derecede masmavi bir gökyüzü vardı ve bir süre sonra, günün sadece resim çizmekle geçirilemeyecek kadar mükemmel bir gün olduğuna karar verdik. Liz tebeşirleri kutusuna doldurdu ve birlikte ebelemeç oynamaya başladık.

Kahkahalarımız göğe yükseliyordu. Mutluyduk, dünya ferahtı.

“Dikkatli olun,” diye seslendi Liz'in babası.

Denedik, gerçekten de denedik. Ama rüzgâr bizden dans etmemizi istedi. Serpinti kar elimizden tuttu ve bizi

kendi etrafımızda döndürdü. Her yer soğuktu ama güneş de her yanı ısıtıyordu ve bu karşı konulmazdı. Bizi dikkatsiz ve yenilmez yapmıştı ve bir an sonra unuttuk. Liz beni kovalıyordu ve ben koşarken uca çok yaklaştım.

Dengemi kaybettim.

Liz çığlık attı.

Liz'in babası hızla dönünce dengesini kaybetti.

Liz tekrar çığlık attı ve atmaya devam etti.

Komşulardan biri bize bakmaya geldi. Polisi arayıp Liz'i çatıdan indirdi. Sonra bir cenaze töreni oldu ve bir aile babasız kaldı. Liz'i tabuttan resmen sökmeleri gerekti, her bir parmağını teker teker.

Kendini suçlamaktan asla vazgeçmedi.

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Boyundaki ve Gözlerdeki Morluklar

Jake Derrick sonunda bekleme salonuna gelmeyi başarmıştı.

Kennie ile Julia'nın oturduğu yere yönelip, "Hey!" dedi.

Kennie onun suratına bile bakmadı.

Julia başını kaldırdı. Yavaşça ayağa kalktı ve "Jake," dedi.

"Liz nasıl?" diye sordu.

Julia boynundaki morluğa bakıyordu. "Nerelerdeydin?"

Eliyle saçlarını taradı. O kadar çok jöle sürmüştü ki çıkan çatır çutur sesler odaya dolmuştu... Lise üçler konuşulanlara kulak kabartmak için kâğıt oyunlarına ara

vermişlerdi. “Bir saat öncesine kadar haberim yoktu,” dedi affedilmek ister gibi.

“Bugün okuldaydın,” dedi Julia gayet sert bir şekilde. “Dün Facebook’da herkes bundan bahsediyordu. Öğrenmemiş olman *imkânsız*.”

“Ah, haydi ama,” dedi, savunmaya geçmiş olması daha da nahoştı. “Dün akşam basketbol antrenmanımız vardı, biliyorsunuz. Bazı insanlar gibi her beş dakikada bir profileme ne yazıldığına bakmıyorum.”

Julia gözlerini kıstı. Julia’nın yüzünde su götürmez bir şekilde Liz’inkine benzer bir ifade görünce Jake’in birden sinirleri bozuldu. “Güzel bir morluk,” dedi Julia. “Bu seferki kimdi?”

“Neden bah...”

“Kız arkadaşın,” dedi Julia, “*ölüyor*.”

Bu da çenesini kapamaya yetti çünkü Julia hiç böyle konuşmazdı.

Jake iskemlelerden birine çöküp yüzünü ovuşturdu. Yorgun ve korkmuş görünüyordu. Liz’i umursadığı da belliydi. Ama Julia ve Kennie gibi ben de ondan nefret ediyordum çünkü asla ama asla yeterince umursamamıştı.

“Ne yapmam gerektiğini bilemedim,” dedi yitik bir sesle. “Hastanede olduğunu duydum... Tanrım, Julie. Geçen pazar günü tartıştık, tamam mı? Özür dilemeye çalıştım ama bana çekip gitmemi söyledi. Kendimi ne kadar suçlu hissettiğimi biliyor musun? Tanrım, ona söylediğim her şeye pişman olmadığımı mı sanıyorsun?”

Julia bir an ona öylece bakakaldı. Sonra hiç beklenmedik bir şekilde suratına öyle bir yumruk indirdi ki Jake iskemlesiyle birlikte geriye devrildi.

Jake yerde öylece kıvrılıp şoke olmuş bir halde inleyip elini gözüne götürdüğünde Julia gayet sert bir sesle, “Dünya senin etrafında dönmüyor,” dedi.

*ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM***İkinci Ziyaretçi**

O hırgürün arasında kimse Liam'ın ayağa kalkıp elleri ceplerinde Monica'nın ardından gittiğini fark etmedi.

Monica, Liz'in odasından çıkarken o da oraya anca varmıştı.

“Ah,” dedi Monica hızla gözlerini silerek. “Merhaba. Sen... sen onun...”

“Onu görebilir miyim?” diye sordu usulca.

Monica tereddüt etti, şimdiye dek Liz'in erkek arkadaşlarından hiçbirine yapmadığı kadar dikkatli bir şekilde onu süzüp inceledikten sonra başıyla onayladı.

Liam'ın bir an gözlerini kapaması gerekti çünkü annesi inanılmaz derecede Liz'e benziyordu.

Sonra eli kapıya uzandı, parmakları kapının kolunu kavradı, derin bir nefes aldıktan sonra içeri girdi.

Kapıyı açık bıraktı ve Monica'nın, kapının ardında onun göremeyeceği bir yerde durduğunu hissetti, böylece ona kelimelerle ifade edemeyeceği kadar minnettar olduğu bir mahremiyet tanımış oluyordu. Liz Emerson'la tam olarak baş başa kalmak istemiyordu ama onu görmek istiyordu. Onu görmek istiyordu....

Sandalyeye oturup ona baktı. Dikkatle inceledi. Burnuna giden tüplere ve bileklerine bantla tutturulmuş olanlara. Göğsünün belli belirsiz kalkıp inişine baktı. Gri teninde solgun mavi renkli damarlarını görebiliyordu.

Tek bir kelime etti.

“Neden?”

Bunu ona o kadar uzun zamandır sormak istiyordu ki şimdi sorunca her şey gerçek dışı gibi gelmişti.

Beşinci sınıftayken sormak istemişti. *Beni neden fark etmedin?* Lise birdeyken de sormak istemişti. *Bunu neden yaptın?* Onu gökyüzüne bakarken de sormak istemişti. *Neden kendin olmaktan korkuyorsun?* O gün spor salonun girişinde de sormak istemişti. *Neden yenilmez olmak istiyorsun?* Partiden sonra da ona sormak istemişti. *Neden hatırlamıyorsun?*

Daha önce hiç sormamıştı çünkü cevap vereceğini sanmıyordu.

Vermedi de.

“Liz,” dedi. Hep söylemek istediği bir diğer şey de buydu işte, adı. Sadece adını söylemek istemişti.

“Liz, ilk gidenin sen olacağını hiç düşünmemiştim.”

Hastane yatağının yanındaki metal tırabzanları, parmakları Liz'in yüzü gibi bembeyaz kesilinceye dek kavradı.

"Liz," dedi. Gözlerini kapayıp alnını tırabzanlara dayadı.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Gökyüzünü anımsa."

Liz cevap vermedi ve bir dakika daha kaldıktan sonra Liam da odadan çıkıp gitti.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM
**Liz Emerson Arabasını Çarpmadan
İki Gün Önce**

“*B*ayan Emerson,” dedi Bayan Greenberg gayet ciddi bir şekilde. “Neden alıştırmalarınızı yapmıyorsunuz?”

“Hesap makinemi unutmuşum,” dedi Liz.

Onun bu umursamaz sesi, tavrı, yapılmamış ev ödevleri ve bu son bir haftanın her günü hesap makinesini unutması yüzünden Bayan Greenberg günümüz gençliğinin sorumsuzluğu hakkında on dakikalık bir nutuk çekti ve sonunda Liz’i hesap makinesini almak için dolabına gönderdi.

Ancak Liz’in dolabı ikinci katta ve okulun diğer ucundaydı ve o kadar yürüyemeyecek kadar tembeldi. Julia’nın dolabı hemen koridorun sonunda olduğundan Liz gidip onun hesap makinesini ödünç almaya karar verdi.

Ancak şifreli kilidi çevirip dolabın kapağını açtığında gözüne takılan ilk şey hesap makinesi olmadı.

Julia'nın sırt çantasından dışarı çıkmış bir kilitli poşet vardı.

Liz söverek onu aldı, tabii önce yalnız olduğundan emin olması gerekmişti. Cüzdanının dibinde bir yerlere tıktıktan sonra da Julia'nın dolabının kapağını çarparak kapatıp sınıfına döndü.

Bayan Greenberg hesap makinesinin nerede olduğunu sorana dek de onu almadığının farkında değildi.

Liz, "Bulamadım," diye çıkışınca Bayan Greenberg onu "matematik dersinde kullanılması gereken gereçlerin ne olduğunu öğrenmemekte ısrar etmesi" nedeniyle cuma okuldan sonra cezaya bıraktı.

Liz eline tutuşturulan ceza kâğıdını matematik dersinden çıkar çıkmaz çöpe attı çünkü cuma akşamüzeri hayatta olmaya niyeti yoktu.

Doğrudan Julia'nın dolabına yöneldi. Oraya doğru ilerlerken, Julia'nın deli gibi bir şeyler aradığını görebiliyordu.

"Hey," dedi Liz. "Buraya bak."

Julia kilitli poşeti bir şahin gibi kaparken aralarında geçen bu sahneyi kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafına bakındı. "Sen neden?.."

"Hesap makineni almaya gelmiştim," dedi Liz, "Sonra bunu buldum. Sen aptal mısın? Tanrım. Uyuşturucu köpekleri bugün gelebilirdi. Kahrolası öğretmenlerden herhangi biri dolabını açıp onu bula..."

“Dolabımın *kilitli* olduğu için,” dedi Julia, “bunun bir sorun teşkil edebileceğini sanmıyorum. Hesap makinemi geri ver.”

“Almadım ki,” diye çıkıştı Liz. “Kahretsin, Julia. Neden bu mereti burada bulunduruyorsun ki? Onu burada böyle...”

“Elimdeki bitti, tamam mı?” dedi Julia usulca. “Joshua Willis’le konuştum, onda varmış ve getirdi. Büyütülecek bir şey değil.”

“Değil öyle mi? *Büyük bir mesele değil*, ha? Joshua Willis’e söyledin mi? Yani Joshua *biliyor mu?*”

“Bir arkadaşım için aldığımı söyledim, tamam mı? Sakin ol. Kendim için aldığımı asla düşünmez.”

Ancak kelimeler dudağından dökülürken titriyordu; Julia’nın bedeni sarsılıyordu ve dokunsan ağlayacakmış gibi görüldüğü halde konuştuğunda sesi öfkeli çıktı.

Liz diyecek söz bulamayınca Julia, “Derse girmem lazım,” dedi.

Liz kalbi güm atarak Julia’nın yanından uzaklaşmasını izledi. Tanrım, Julia yakalansaydı. Julia ne yapardı, bilemiyordu. Kendisi ne yapardı, onu da bilmiyordu.

Kimya dersine girdi ama not alırken odaklanamıyordu. Öğretmenleri stokiometri konusunu işliyordu ve dersin sonunda Liz stokiometrinin ne olduğuna dair en ufak bir şey anlamamıştı. Julia’nın dolabına doğru koşturup diğer dersine gitmek üzere olan Julia’yı yakaladı. Liz seslendiğinde Julia donup kaldı.

“Geç kalacağız,” dedi Julia.

“Julia,” diye yalvardı Liz, “lütfen onu Joshua’ya iade ettiğini söyle.”

Julia bir şey demedi.

“Onu iade et,” dedi Liz.

“Bana ne yapmam gerektiğini söyleme.”

“Lütfen,” dedi Liz. “Lütfen, Julia.”

“Liz,” derken Julia’nın sesi çatlıyordu. “Yapamam.”

Liz, “Jules,” dedi ama Julia çoktan öğrenci kalabalığı-nın arasına karışmıştı. Liz sırtını dolaplara dayadı, birden korkuya kapılmıştı çünkü Julia’yı kaybediyordu. İki gün sonra herkesi kaybedecek olmasına rağmen, Julia’nın iyi olmasını istiyordu. Julia çatırdıyordu ve Liz onun böyle dağılmasına engel olmak istiyordu çünkü kalbinin derinliklerinde o çatlakların açılmasına neden olan kişinin kendisi olduğunu biliyordu.

Liz vatandaşlık bilgisi dersinden sonra Julia’yla konuşmayı denedi, bunu başaramadığında koridorlarda onu aradı ama Julia ondan köşe bucak kaçıyordu. Aynı saatte öğle teneffüsüne çıkmadıklarından, Liz bu konuyu unutmaya ve aklını Kennie’nin anlattıklarına vermeye çalıştı ama etrafında kalın bir sis tabakası ve kulaklarında hiç dinmeyen bir vızıltı vardı sanki.

Nihayet son dersi bitiren zil çaldı ve Liz, Julia’yı okuldan çıkarken yakaladı. Birkaç saniye hiç konuşmadan yanyana yürüdüler sonra Julia kapıları açıp dışarı çıkarken buz gibi hava Liz’in yüzüne vurdu ve dudaklarının ucundaki kelimeleri, Julia’nın bir bağımlı olduğunu anladığı andan itibaren bir türlü sarf edemediği o sözcükleri, bir tokat gibi Julia’nın yüzüne çarptı.

“Julia,” dedi Liz. “Yardım alman şart.”

Julia bir hışımla ona döndü. “Kapa çeneni,” deyip yanından uzaklaştı.

Liz onun yanında yürümeye devam ederken dişlerini altdudağına geçirmiş, söylenmesi en doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu. “Julia, lütfen,” dedi. “Git bir doktora filan görün. Rehabilitasyon merkezine yattığını herkesten saklayabiliriz. Lütfen. Tanrım, Jules, böyle giderse hayatını mahvedeceksin...”

“Ben mi?” Julia’nın sesi o kadar haşındı ki Liz olduğu yere çakılıp kaldı. “Hayatımı ben mahvetmedim, Liz. Sen mahvettin.”

Liz uzunca bir süre o kısa birkaç kelime ve artlarındaki gerçeklik arasında kapana kısılmış bir şekilde orada öylece kalakaldı.

Üzgünüm.

Doğru kelime buydu. Ama bunu bir türlü söyleyemedi.

Liz gerisin geri sendeleyerek okulun duvarına yaslandı ve alnını soğuk tuğlalara dayadı.

Pütürlü yüzey tenine batıyordu ve gözlerini kapadığında gözyaşları gözpınarlarında dondu.

Julia haklıydı.

Liz sadece sevmediği insanları yok etmiyordu. Sadece inekler ya da eşcinseller veya sürtükler ve bando takıntılılar ya da berbat ponpon kızlar veyahut satranç takımı üyeleri ve Budist Kulübü üyeleri, sessizler ya da insanı sinir edecek derecede yüksek sesle konuşanları mahvetmiyordu. Herkesi mahvediyordu. En yakınındakileri bile. Hatta özellikle en yakınındakileri.

O akşam Julia ona özür dilemek için kısa mesaj yazıp aslında bunu kastetmediğini sadece regl olacağı için sinirlerinin bozuk olduğunu yazdığında, hatta her şeyi unutmaya hazır olduğunu söylediğinde bile geriye dönüş yoktu.

Bazı insanlar dünya onları hak etmedikleri için ölürlendi.

Oysa Liz Emerson dünyayı hak etmiyordu.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Budalalar Dünyası

“Ah, aman Tanrım,” dedi Kennie gözleri dolu dolu bir halde titrek bir sesle. “Ona vurdun.”

“Bence daha aşağıyı hedef almalıydım,” dedi Julia.

Kennie burun kıvrırdı. “Ben de ona vurmak istiyorum,” dedikten sonra da ağlamaya başladı.

Julia içini çekip kollarını ona doladı. “Neyin var?”

“Beni öldürecek,” dedi Kennie ağzını kollarına bastırıldığı için boğuk bir şekilde inliyordu.

“Neden?” diye sordu Julia. Çünkü açıkçası bunun bir sürü nedeni olabilirdi. Mesela bu kadar ağlaması. Liz ağlamaktan ve ağlayanlardan nefret ederdi.

“Çünkü,” diye hıçkırdı Kennie, “videosunu çekmedim.”

Julia ona bakakaldı.

Sonra ikisi de gülmeye başladılar ve bir anlığına da olsa rahatladılar. Ağladıkları kadar şiddetle gülüyorlardı,

herkes gözlerini dikmiş onlara bakıyordu ve hayatlarında ilk kez bu ikisinin de umurunda değildi. Ayrıca gülecek bir sürü şey vardı... Çok aptalca şeyler yapmışlardı. Budalalar dünyasında bir avuç budalaydılar ve Liz en budalalarıydı.

Sonunda sakinleşip güler ve ağlarken döktükleri yaşları sildiklerinde, Kennie sarsak bir şekilde olsa da ayağa kalktı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Julia.

“Fotoğraf çekmeye.”

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Üçüncü Ziyaretçi

Julia da ayağa kalktı. Monica, Liz'in odasının kapısında nöbetteydi ama Julia'yı kucaklayıp ona zar zor gülümse-dikten sonra oradan uzaklaştı. Julia içeri girdi. Üzerinde pembe dinazorlar olan bir hastane önlüğü giymiş bir hemşire Liz'in tüplerini kontrol ediyordu.

“Nasıl?” diye sordu Julia.

Hemşire dönüp ona gülümseyince Julia gözlerinin içinde yalan söylemeye hazırlandığını gördü. Ama sonunda hemşire, “Tatlım, durumu berbat. Ama hayata tutunmaya çalışıyor,” dedi.

Julia kendini tutamadı. Ağlamaya başladı. Hemen öfkeyle gözlerini sildi çünkü herkes ağlıyordu ve doğrusu artık bundan çok sıkılmıştı. Liz'in bundan neden bu kadar nefret ettiğini anlıyordu.

Ama kendine hâkim olamıyordu.

Hemşire ona mahzun bir şekilde tebessüm ettikten sonra çıktı ve Julia birkaç dakika önce Liam'ın oturduğu, Liz'in başucundaki iskemleye geçti. Liz'in eline dokundu, o kadar soğuktu ki Julia'nın birden içi titredi. Liz'in elleri hep soğuk olurdu. Kan dolaşımı bozuktu. Julia iğneler ve tüplere dokunmamaya çalışarak Liz'in parmaklarını ellerinin arasına alıp ovalayarak ısıtmaya çalıştı.

Ama Liz'in o suskun yüzüne bakmakta olan Julia'nın da elleri soğuktu. Liz'in bazı günler garip, açıklaması olmayan bir şekilde suskun olduğu günler olmuştu ama hiç böyle olmamıştı. Birçok partide Liz'i ağlarken bulmuş ama hiçbir zaman neden ağladığını konuşmamışlardı. Bütün o çılgınlığının, öfkesinin ve deliliğinin altında suskun bir kız yatıyordu ve Julia sırlarını saklamasına daima izin vermişti.

Şimdiyse Julia, Liz'in daha kaç tane sırrı olabileceğini düşünüyordu.

Julia ilk partide içki içmemişti.

Biranın kokusunu sevmiyordu ve zaten orada olmaları bile kendini sarhoş gibi hissetmesine yetiyordu. Kennie meraklıydı ancak o zamanlar birayı deneyecek kadar meraklı değildi.

Liz'se sağlık dersinde öğrendikleri her şeyi unutarak kutlama yapmıştı.

Tam üç kocaman bira devirmiş ve zil zurna sarhoş olmuştu.

Sabah bire doğru Kennie'nin ağabeyi onları almaya geldiğinde, ona nerede olduklarını ailelerine söylemesi karşılığında elli papel ödemişlerdi. Julia, Liz'i bulamamıştı.

Onu yukarıda, Zack Hayes'le yatakta yakalamıştı ve Zack, Liz'in tişörtünü çıkarmaya çalışıyordu.

Liz hayır demeye çalışıyordu ama söyleyemeyecek kadar sarhoştı.

Julia içeri dalınca Zack yataktan fırlayıp ayağa kalkmış ve ilk şoku atlattıktan sonra Julia yapabileceği en iyi şeyin Liz'i oradan çıkarmak olduğuna karar vermişti. Liz'i aşağı sürüklerken Kennie'yi gömleğinin düğmelerini açmaya çalışan üçüncü sınıflardan bir çocuğun kollarında bulmuştu. Julia onu da tuttuğu gibi ikisini de dışarı çıkarmıştı.

O gece bir şeyler değişmişti. Sonrasında Liz farklı bir insan olmuştu.

O gece Liz kendine olan saygısını yitirmeye başlamıştı, sonra da pul pul üzerinden dökülüp gitmesine aldırmaz olmuştu.

Sanırım Julia bunu fark eden tek kişiydi. Dün doktorun Monica'ya söylediklerini anımsıyordu, Monica'nın ona söylediklerini, onun Kennie'ye ve Kennie'nin de diğer herkese söylediklerini. Liz bunu ancak azmederse atlayabilirdi.

Hemşire ona bekleme salonuna kadar eşlik etti. Bir gümbürtü duyduktan sonra Liz'in odasına koşmuş ve

onu Julia'nın başucundaki devrilen iskemlenin yanında titrerken bulmuştu.

Julia karşı koymamıştı. En yakın dostu ve şu hayatta tanıdığı en dikkatli insan olan Liz Emerson'ın daha fazla mücadele etmek istemeyebileceğinden korktuğu için gıcını bile çıkarmamıştı.

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kadın Doğum Servisi

Kennie, Jake'i genç, güzel ve fazlasıyla sokulgan bir hemşirenin yanında huzur ararken buluncaya dek hastanede dolaşmıştı. Onlara yaklaşıırken kulağına Jack'in ağzından dökülmekte olan şeyler çalınmıştı, “gerçek bir şey”, “âşık olmak” ve “onsuz nefes alamamak”. Ona bir tane de kendisi vurmayı düşündü ya da bu kez belki de bir tekme yemeliydi ama sonra bunu yapmamaya karar verdi. İnsanın gözünden asla kaçmayacak kadar mosmor olmuş gözünün fotoğrafını çektikten sonra, onu bir güzel paylayıp bekleme salonuna yöneldi.

Ne yazık ki Kennie'nin yön duygusu yok denecek kadar azdı ve birkaç dakika içerisinde tamamen kaybolmuştu.

Bir asansör görüp oraya yöneldi. Birinin onu acilin olduğu kata götüreceğini düşünerek tuşlara basmaya baş-

ladı. Ama hiçbir bir işe yaramıyordu. Pediatri ve Onkoloji'yi geçti.

Sonra da kendini Kadın Doğum Servisi'nde buldu.

Asansörden dışarı çıktı. Bebeklerin o tiz, yüksek perdeden ıngalarını duydu ve eli hemen karnına gitti. Dümdüz olduğu için bir an sanki biri boğazını sıkıyor gibi hissetti, tek yapmak istediği oturup artık içinde olmayan bebeğin etrafında cenin pozisyonu almaktı.

Lise üçlerin sene sonu balosunun olacağı gece nem oranı yüzde yüzdü. Bu sebeple Liz saçlarını dalgalı hale getirmekle uğraşmamıştı. Kennie maşa ve saç spreyiyle cebelleşirken Julia, Liz'in saçlarını tepesinde topuz yapıyordu ve sonunda giyinip hazır olduklarında plaja gidip fotoğraf çektiler.

Jake, Liz'i almaya geldiğinde sarhoştı ve bu fotoğraflardan anlaşıyordu. Liz ona arabayı kullanmamasını söylemişti ancak Jack önce sakın olmasını, sonra da basıp gitmesini söylemişti ve işte ondan sonra Liz onu kovalayacak kadar sinirlenmişti.

Ancak tek parça halinde baloya varmış ve sonuçta belki iki parça boyunca pistte dans etmişlerdi, ardından Jake ortadan kaybolmuştu, Liz de başka bir çocuğun kollarında dans etmeye başlarken neden bu kadar şaşırdığını düşünüyordu. Bir define avına kanmıştı... Jake'in gerçekten de değişeceğini mi düşünüyordu? İnsanlar asla değişmezlerdi.

Bir içki almaya gidip spor salonun kapısında bir süre durup içeriyi izledi. Bulunduğu ortam tam bir ısı duvarı gibiydi, tıpkı erkeklerin soyunma odası gibi kokuyordu.

Yerler terle ıslaktı ve içeri girip Thomas Bane'in elini kaptdığında gömleği o kadar ıslaktı ki bedenine yapışmıştı.

Umurunda değildi. Dans etti, dans etti ve gözlerini kapadı. DJ partinin bittiğini anons edip ışıklar söndüğünde onlarla birlikte partiye gidebilmeleri için Julia ve Kennie'yi buldu.

Ancak bir yere gitmediler.

Onun yerine, Liz'in Mercedes'inin içinde oturup bildikleri şeyleri sıraladılar.

Öncelikle, bunu öğrenirse Kyle Jensen, Kennie'den ayrılırdı. Bazı üniversiteler Kyle'a tenis bursu vermeye hazırdı ve bunu asla riske atmazdı, ayrıca zaten denyonun tekiydi. Ona söyleyemezlerdi çünkü Kennie'den çok daha ucuz sebeplerle ayrılabilirdi.

İkincisi bunu bir sır olarak saklamaları gerekiyordu. Kennie, Liz ve Julia dışında kimse bilmeyecekti. Liz, Kennie'ye neye ihtiyacı varsa sağlayacaktı. Kennie ailesine bundan asla bahsetmemeliydi. Onu öldürürlerdi. Onu gerçekten de sokağa atarlardı.

Üçüncüsü, Kennie'in bebekten kurtulması gerekiyordu.

"Durun," dedi Kennie sessizlik olunca. "Ne?"

"Kennie," dedi Liz karanlık otoparka gözlerini dikip bakarak, "bebeği doğuramazsın. Bunu biliyorsun."

Kennie öne doğru kapandı ve kendini kucaklayıp başını dizlerine dayadı.

"Liz," dedi sesinin titremesine mani olmaya çalışarak.

Liz onu duymazdan geldi. "En kısa sürede sana bir randevu almalıyız. Daha geç olmadan. Ne zamandır biliyorsun?"

“Liz.”

“*Kahretsin*, Kennie. Tanrım, madem kondomların bitti neden gidip almadın? Evinizin bir kilometre ötesinde bir benzin istasyonu var. İki saniyeni alırdı. *Kahretsin*. İkimizden de isteyebilirdin. Tanrım, Kennie. Şu lanet cüzdanımın içinde doğum kontrol için ne varsa taşıyorum. Tanrım. Her neyse. Artık bir önemi yok. Ondan kurtulmamız lazım.”

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Liz Emerson Arabasını Çarpmadan On Dört Dakika Önce

*L*iz arabasıyla şöyle bir tur attıktan sonra eyaletler arası otobana saptı. Newton'ın Üçüncü Kanunu aklına gelince gözüne biriken yaşları sildi. Eş ve ters tepkiler. En çok bu konuda zorlanıyordu. Hareket halindeki nesneler, hareket etmeyenler, kuvvet, kütle ve ivme... Genel anlamda bunları çözmeyi başarmıştı. Ancak Newton'ın Üçüncü Kanunu'nu, etki ve tepki kanunlarını işledikleri bölümde, Bay Eliezer internet sayfasına bağlantılar ve videolar koymuş, onlara bunların hepsine bakmalarını söylemişti. Bunların onlara eleştirel düşünce, yirmi birinci yüzyıl becerileri, zaman yönetimi ve bir sürü başka gereksiz şey öğretmesi gerekiyordu.

Doğal olarak sınıfın çoğunluğu laboratuvar masasının üzerine oturmuş ve birbirine lastik fırlatmıştı. Liz

her şeyin kontrolü altında olmasından hoşlanıyordu, onda gerekli liderlik özellikleri vardı, insanları parmağında oynatabiliyordu ancak birazcık tembeldi. Yarın yapabileceği işi asla o gün yapamazdı ve *bir ara yaparım* dediğinde buna kendi de inanırdı.

Bu da kaçınılmaz olarak gecenin geç saatlerine kadar ders çalışması gereken durumların ortaya çıkmasına neden oluyordu, Newton'ın üçüncü kanunundan sınav olacakları günden bir önceki gece de yine böyle olmuştu. Ne yazık ki Bay Eliezer bir sürpriz yaparak sınavı çoktan seçmeli değil de yazılı yapmaya karar vermişti.

Liz'in sonuç bölümünde şu yazacaktı: NEWTON GERÇEKTEN DE MUHTEŞEM BİR ADAMDİ VE BU SINAVDAN D ALSAM BANA YETER, BAY ELIEZER.

Öğretmenleri ona D eksi vermiş ve sınav kâğıdına sınavlara çalışması gerektiğini not etmişti. Liz çalışacağına dair söz vermişti, ne de olsa o zamanlar gerçekten de çalışmayı planlıyordu. Ancak işler çığırından çıkıp aksi yönde bir ivme kazanmaya başlayınca Liz pes etmişti. Sınavlardan önceki hafta onun hayatının da son haftasıydı; hangi gün yataktan çıkıp bir daha asla dönmeyeceğini de gayet iyi biliyordu ve bakir Newton'ı çalışmaya dair verdiği söz artık uzak bir ihtimal değil bir hayal olmuştu.

Zaten anlayamayacağı sonsuz sayıda şey olduğu için şu anda Hareket Yasaları'nı çözmeye çalışmanın aptalca olacağını biliyordu. Hem Newton'ın Üçüncü Hareket Kanunu'nu anlamak, bilmediği diğer şeyleri anlamaktan daha mı önemliydi? O, yani Liz Emerson birkaç dakika sonra artık var olmayacaktı ve bildiği her şey yok olacaktı. Ne

anlayıp anlamadığının hiçbir önemi yoktu. Şimdiye dek yaptığı her şeyi, harekete geçirdiği onca korkunç şeyi düşündü ve bunların neden eşdeğerde ve zıt yönde bir tepki yaratmadığını merak etti.

Julia'nın bağımlılığını, Kennie'nin bebeğini, Liam'ın üzüntüsünü, hırpaladığı onca insanı ve neden hiç yakalanmadığını düşündü. Asla. Bütün bu yaptıkları için hiçbir şekilde cezalandırılmamıştı. Okuldan bir süre uzaklaştırılma, atılma hatta bir daha asla dönememe cezaları alması gerekirdi ve muhtemelen bunların hepsini de hak etmişti.

Liz Emerson şu kısa ve felaketlerle dolu hayatı boyunca, çok fazla mutsuzluğa sebep olmuştu ve kimse bu konuda bir şey yapmamıştı.

Eşdeğerde ve zıt yönde tepkiler konusunda anlayamadığı, yaptığı tüm korkunç, feci ve berbat şeyler sekerek kendisine geri döndüğüydü.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bütün O İmkânsız Şeyler

*K*ennie birilerini takip etmekten daima mutluydu... Bu da iyi bir şeydi çünkü hayatı boyunca birilerinin peşinden gitmişti. Birilerini takip etmeye o kadar alışmıştı ki kürtaj mevzusu açıldığında *kendisinin* ne istediğini neredeyse hiç düşünmeden kabul etmişti.

Elbette Liz haklıydı. Tanrım, ailesi onu reddederdi. Asla üniversiteye gidemezdi. Yarısı kiliseye giden ve zinayla ilgili her vaazda akıllarına onu getirecek olan bütün Meridian halkı üniversiteye gidemediği, evsiz, ailesiz ve berbat hayatının geri kalanı boyunca ona pis pis bakışlar atardı.

Liz onu arabayla bıraktığında Kennie içeri girdi, öyle çok ağladı ki sonunda kustu ve daha altı haftalık hamile olmasına rağmen bir şekilde bunun hamilelikten kaynaklandığına kendini inandırdı.

Duş aldı ve birden bu hamilelik onun için gayet gerçek bir hal almaya başladı. Hamilelik testinde o eflatun çubuklar ilk görüldüğünde kalbi neredeyse yerinden çıkacak gibi olmuştu ama kendine bir yanlışlık olduğunu söyleyip aldırış etmemişti. Âdet görmediğinde, sonunda Liz ve Julia'ya bundan bahsetmişti ve Kennie ilk defa elini karnına koyup içinde bir insan olabileceğine inanmıştı.

Bu yüzden de saçını şampuanlayıp kremlemenin arasında bir yerde aptallık etmeyi bırakıp içindeki bebeğe âşık olmaya başlamıştı.

Bu aslında inanılmaz bir şeydi, yani içinde canlı, nefes alıp veren, tabii o anda bu sadece bir benzetmeydi, bir şeyin anbean büyümesi. Birden hayat onun için çok kıymetli olmaya başlamıştı. O ana dek hayatına hiç bu kadar değer vermemişti.

Bebegi doğurmak istiyordu.

Kennie bebekleri severdi.

Daha önce hayatında hiçbir şeyi büyütmemişti. Ailesi gayet korumacıydı ve onlar müdahale etmezse ağabeyi ediyordu. Kennie neredeyse korunaklı bir sırça sarayda, şımarık bir şekilde büyümüş ve hayatı boyunca da yalan söylemek dışında pek bir şey öğrenmemişti, tabii mahremiyete yakın bir şeye sahip olmak istiyorsa bu gerekli bir beceriydi. Aslında Kennie, hem Liz hem de Julia'dan daha küçük ve tecrübesizdi ve bu hoşuna gitmiyordu.

O akşam duş alırken, Kennie şimdiye dek hiç ağlamadığı kadar ağladı. Duştan akan sular buz gibi oluncaya dek ağladı çünkü imkânsız olanı istiyordu.

Annesi banyonun kapısını güm gün vurup neden bu kadar zamandır içeride olduğunu sorunca Kennie dışarı çıkıp giyindi ve bütün gece uyumadı.

Karanlıkta oturup kafasını toplamaya çalıştı. Elini karnına koyup içinde büyümekte olan hayatı kucakladı ve her ikisinin hayatının da olabileceği bir seçenek bulmaya çalıştı. Yazın restoranda çalıştığı için banka hesabında 639,34 dolar vardı. Bu parayla otobanın kenarındaki o berbat dairelerden birinde bir ay kalabilirdi. Elbette, reşit olmadığı için bankadan parasını ancak ebeveynlerinin onayıyla çekebilirdi ve herhalde bunu yapmasına izin vermezlerdi.

Ağabeyini arayabilirdi ama artık ülkenin neredeyse öbür ucundaydı ve ona yardım etme olasılığı da düşüktü. Kız arkadaşlarının şimdiye dek kaçının bebek aldırarak zorunda kaldığının bir önemi yoktu... Ebeveynlerinin tarafını tutardı.

Belki de Liz ya da Julia'nın yanında kalabilirdi. Ama hâlâ Meridian'da olurdu ve eninde sonunda insanlar öğrenirdi. Elbette, ailesi onu kapı dışarı etmezse Liz ya da Julia'da kalması gerekmezdi ve ebeveynleri hamile olduğunu öğrenmezse buna gerek kalmazdı ama öğrenirlerse sonunda tüm kasabaya bu haberi yayarlardı. Bu fasit daireden bir çıkış bulamıyordu.

Saat sabaha karşı üçü gösterdiğinde artık gözlerinde dökecek yaş kalmayınca ne yapabileceğini düşünmeyi bırakmaya karar verdi.

Onun yerine bebeğe kafa yormaya başladı.

Benim bebeğim, diye düşündü.

Cinsiyeti önemli değildi. Bir saat sonra her iki cinsiyet için de adlar bulmuştu, mükemmel adlar. Bebek kıyafetleri almak istiyordu. Araba için bir bebek koltuğu da istiyordu. Tek başına inşa edebileceği bir gelecek istiyordu.

Ancak yatağına girip battaniyenin altına kıvrılıp battaniyeden kendisine geri dönen nefesini hissettiğinde yine ağlamaya başladı çünkü bunu asla yapamayacağını biliyordu. Yapamazdı.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Liz Emerson Arabasını Çarpmadan On Üç Dakika Önce

Liz telefonunu cebinden çıkarmaya çalışıyordu. Araba biraz savrulunca bir an soluğu kesildi. Göğsünde birden bir şey kabardı; korku mu beklenti mi, bilemiyordu ama sonra bir balon gibi patladı ve yine bomboş hissetmeye başladı.

Telefonun kilidini açıp parmağıyla ekranı aşağı kaydırarak Facebook'a yüklediği fotoğraflara baktıktan sonra sonunda aradığı fotoğrafı buldu. Sekizinci sınıfın yazında çekilmişti ve üçü eyalette kurulan panayırın önünde duruyorlardı; Julia birkaç dakika önce hemen arkalarındaki tezgâhtan aldığı bir güneş gözlüğünü takıyordu, Julia ve Kennie'nin elinde kızarmış turşu dolu bir tabak vardı.

Panayıra en son o zaman gitmişlerdi ancak Kennie pek de kaçırılmayacak bir şekilde gönderme yapmak için bu

turşu meselesini devamlı açıyordu. Panayır oyunlarının ve masmavi bir gökyüzünün altında hız trenlerine binmenin cazibesi kalmamıştı.

Bu fotoğrafta, Julia hâlâ güzel, parlak ve tamamen capcanlıydı. Tertemizdi de, yanlarından zehir damlamıyordu. Ve Kennie. Elbette gülüyordu, eskiden olduğu gibi gülüyordu, o kadar yüksek sesle gülüyordu ki yankısı onca yıl, sır ve hataya rağmen hâlâ kulaklarındaydı. *Tanrım, Kennie'nin böyle güldüğünü duymayalı ne kadar oldu?* diye düşündü.

Bu, her şey bu hale gelmeden önceye ait bir fotoğraftı ve ona bakmak Liz'in içini acıtıyordu.

Liz telefonuna bakıyordu. Geri dönmek istiyordu. Tekrar küçük bir kız olmak, kafası bulutlara değmenin salıncakla havaya savrulmak ve acının bisikletten düşmek olduğunu sanan kız olmak istiyordu.

Geri dönmek istiyorum.

Ben de geri dönmesini istiyordum.

ALTMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Kürtaj Kliniği

*M*ercedes sessiz.

Sonra, “Seninle gelmemi ister misin?” diye sordu Liz.

Kennie dudağını ısırды. Gözleri kapalıydı ama Liz, Kennie’nin kirpiklerinin dökmemeye çalıştığı gözyaşlarıyla parıldadığını görebiliyordu. Yüzünde hiç makyaj yoktu. Liz, Kennie’yi en son ne zaman makyajsız gördüğünü anımsayamıyordu.

Liz buna daha fazla dayanamadı. Öne doğru eğilip onu bağrına bastırıp sıkı sıkı sardı ve boğazına oturan yumruğu yutkunmaya çalıştı. “Hey,” derken sesi neredeyse yalvarır gibi çıkıyordu. “Her şey yoluna girecek. Tamam mı?”

Kennie, Liz’in omzundaki başıyla onayladı ama bir şey demedi. Arabadan dışarı çıktı.

Liz tek başına otoparkta onu bekledi. İşte yine aynı şey, sessizlik. Arabanın kaportası sanki üstüne gelir gibi olmaya başlayınca motoru çalıştırıp patinaj çekerek geriye kayd1. Benzin istasyonuna gidip bir paket kondom aldı ve tezgâha koyup yorum yapmasını engellemek için kasiyere pis bir bakış attı.

Kliniğe tam da Kennie dışarı çıkarken vardı ve Liz kondomları ona uzattı. Kennie onlara bakakalmıştı.

“Yapamam,” dedi. “En azından bir ay boyunca yasak. Kyle’a adet gördüğümü söylerim.”

Liz, *Bir ay boyunca mı?* demek istedi. Ama demedi. “Her ihtimale karşı al.”

Kennie kondomları yumruğunun içinde sıktı. Onları çantasına tıkip Liz’e bakmadı.

İşte o zaman, artık iş işten geçtiğinde, Liz bir hata yaptığını anladı. *Üzölme*, demek istemişti. *Bak Kyle var yanında. Biz de varız.*

Liz, Kennie’yi eve bırakıp içeri girmesini izledikten sonra ağlamaya başladı. Arabayı kullanırken de ağlıyor ve yolu görememesine aldırmiyordu.

Ben varım.

Sanırım unutulmanın en kötü yanı izlemek.

Ağlayışını izledim. Sessiz yaşlar ve bir türlü düşemeyenler oldu. Hıçkırıklara boğulduğunda akıttıkları da. Hepside parmaklarımın ucundan kayıp gitti, onları yakalamaya çalıştım ama bir okyanus gibi etrafına doluyorlardı.

Hatalarını taşla kazımasını izledim ve bütün o hataları etrafına toplanmıştı. Duvarları göğe yükselen bir labirent

oluşturuyorlardı. Çoğundan ders almadığı için kendini bir türlü bulamıyordu. Çünkü artık umudu kalmamıştı ve bir çıkış da aradığı yoktu.

Korkularıyla bir başına yüzleşmeye çalışmasını, yardım istemeyecek kadar gurur yapmasını, korktuğunu itiraf edemeyecek kadar dikkatli davranmasını, onlarla baş edemeyecek kadar zayıf ve uçup kaçamayacak kadar yorgun hissetmesini izledim.

Liz'in büyümesini izledim.

Ben hâlâ yanımdayım.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM
**Liz Emerson Arabasını Çarpmadan
Bir Gün Önce**

Öğle teneffüsünden sonra Moral Toplantısı yapıldı.

Müdürleri bu toplantıları yapmaya öğrencilerin “morallini yükseltmek” için başlamıştı. Meridian öğrencilerinin test sonuçlarının eyalet ortalamasının altında kalmasına resmi olarak morallerin düşük olması bahanesi gösterilmişti. Kimsenin toplantılardan şikâyet ettiği filan da yoktu çünkü bu derslerin daha kısa tutulmasıyla öğleden sonraların boş geçmesi demekti.

Bugün öğretmenler serbest atma yarışması yapacaklardı ve Amerika’nın Gelecekteki Çiftçileri (Liz bu kulüple hep dalga geçerd) Uluslararası Mandırcalar Fuarı’na bahar gezisi yapmak için (cidden, dalga geçmesini kolaylaştırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı sanki) para toplayacaklardı. Öğretmenlerinden biri bir domuzu öpecekti ve kulüpteki-

ler bunu hangi öğretmenlerinin yapacağını belirlemek için para karşılığında öğrencilerin oy vermesini sağlıyordu.

İki bin dolardan fazla para topladılar.

Liz bir zamanlar okulu neden sevdiğini anımsıyordu. Bu onun o devasa ve sessiz evinden bir kaçıştı.

Okul her zaman gürültülüydü, bir sürü değişik ve can sıkıcı insanla dolup taşıyordu. Ancak lise iki ile üç arasında, okuldan kaçmak istemeye başlamıştı çünkü artık koridorlar hayatlarını mahvettiği insanlarla doluydu.

Spor salonuna giderken Lauren Melbrook'u gördü. Julia ve Kennie'yle, kızın oturduğu evin bahçesine SÜRTÜK yazdıktan sonra Lauren bir şekilde solup gitmişti. Liz bir zamanlar Ralph Lauren süveterliler grubunda olduğunu biliyordu ama elbette fotoğraflar Facebook'da dolaşmaya başladıktan sonra onu aralarından uzaklaştırmışlardı. Artık Lauren'ın eroin bağımlısı olduğu söyleniyordu ve Liz dedikodulara fazla kulak asmaması gerektiğini bilse de Lauren gerçekten de herkesin satıcı olduğunu bildiği bir grupla takılıyordu.

Liz herkesin gitmeye gıpta ettiği partilere giden, herkesin giymeye gıpta ettiği kıyafetleri giyen ve herkesin öpmeyi hayal ettiği kişileri öpen diğer çocuklarla beraber en önde yerini aldı ama otururken gözü Sandra Garrison ve şiş karnına takıldı. Hakkındaki hamilelik ve kürtaj dedikoduları ayyuka çıktıktan bir yıl sonra hamile kalmıştı. Herkes Sandra'nın daha önce de hamile kaldığını düşündüğünden beklentilerini boşa çıkarmamaya karar vermişti. Artık lise sondaydı ama üniversiteye gitme

ihtimali ortadan kalkmıştı. Yazık olacaktı... Çünkü bu olaylardan önce onur listesine adını yazdırmak üzereydi.

Tabii tribünlerin ucunda bir başına oturan Justin Strayes da oradaydı. Uyuşturucu köpekleri meselesinin ardından not ortalaması burun üstü çakılmıştı ve artık her dersen kalmak üzereydi. Oysa sekizinci sınıftayken “Başarılı Olması Beklenen” öğrencilerden biri olarak seçilmişti.

Spor salonunun saha kısmından bir tezahürattır koptu... Bay Eliezer serbest atış yarışmasını kazanmıştı. Etrafını sarmış olan kızlar çığlık çığlığaydı çünkü Bay Eliezer okuldaki en genç öğretmendi ve çok yakışıklıydı.

Kennie dans ekibiyle sahadaydı, Julia da gösteri korusuyla birlikte şarkı söylemek için oradaydı, Jake bile sahanın yanında bir yerde öğrenci konseyi adına konuşma yapmak için bekliyordu.

Hepsini tek tek fark ettikten sonra Liz kendini çok sıradan hissetti. Etrafındaki herkes yetenekle dolup taşıyordu... Jake hariç tabii, tüm ülkenin iyiliği için ileride politikacı filan olmamasını ümit ediyordu. Ancak Jake yine de komik ve neredeyse zekiydi; Liz, biraz büyürse birini mutlu edebileceğini düşünüyordu. Yani bir ihtimal.

İşte o anda, Liz Emerson kendisinin asla olmayacağı kadar yetenekli insanlara gıpta ettiğini fark etti, oysa onun tek yeteneği onları kendi seviyesine çekmekti.

Bir yanı, şu hayatta ne yapması gerektiğini hâlâ bulamamış olduğunu ümit ediyordu, bu yüzden toplantı bitip de herkes otoparka giderken, Liz kalabalığın arasından sıyrılıp Rehberlik ve Danışmanlık ofisine yöneldi.

Dün, Julia'ya yardım almasını söylemişti. İşte şu anda ikiyüzlülük etmemek için bir fırsatı vardı; yardıma ihtiyacı olduğunu kendine itiraf etmesi gerekiyordu.

Danışmanıylı Liz'in arasında geçen sene üniversite düzeyindeki dersleri almak istediğinde geçen bir mevzu yüzünden derin ve dile getirilmemiş bir nefret olduğundan Liz onunla konuşmayı aslında hiç istemiyordu. Danışmanı bu dersleri alacak zekâ seviyesinde olmadığını ona empoze etmeye çalışıp ders çizelgesini istediği dersleri alabileceği şekilde değiştirmeyi reddetmiş ve Liz bir öfke patlaması yaşamıştı.

Yine de danışmanın odasına gidip kapıyı tıklattı. Kaybedecek bir şeyi yoktu. Bay Dickson ("çük" anlamına gelen "dick" sözcüğünü içeren adı zaten aptallığını belirtlemeye yetiyordu; Liz bu soyadını taşıyan bir adamın eğer kendisine saygısı varsa bir ortaokulda çalışmamayı akıl etmesi gerektiğini düşünüyordu) sandalyesinde oturmuştu, kıcı sandalyesinin her iki yanından taşıyordu ve arkasını zar zor dönebildi. Liz'i görünce suratı biraz asıldı ama yine de onu içeri buyur etti.

"Liz," dedi fazlasıyla neşeli bir sesle. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Liz bir an tereddüt etti. Kelimeler dilinin ucundaydı, *Yardıma ihtiyacım var* ama dili bir türlü bu kelimeleri sarf edecek şekilde dönmüyordu. Ciğerlerindeki hava sözcükleri dışarı savurmak istemiyordu.

Sonunda, "Bir sorunum var," dedi.

“Ne tür bir sorun?” diye atıldı hemen, birden dikkat kesilmişti. “İkinci dönem için ders çizelgeni mi değiştirmek istiyorsun?”

“Hayır,” dedi Liz ve sonra da durdu. Boğulduğunu birine söylemesi gerektiğini biliyordu ama o kişinin Bay Dickson olmasını istemiyordu.

Gayet ağır bir şekilde, “Sanırım biraz bunalmış durumdayım,” dedi.

“Ah,” derken Bay Dickson’ın sesi sanki gerilmiş gibi çıkıyordu. Gözlüğünü burnunun üzerinde yukarı doğru itirdi. Liz daha önce hiçbir öğrencinin gerçekten de danışmanlık almak için ona başvurup vurmadığını merak etti. Şartlar farklı olsaydı o da böyle bir şeye kalkışmazdı.

“Şey,” dedi, “belki de bir psikiyatriste görünmelisin, Liz. Ben herhangi bir tedavi öneremem...”

Sen zaten ne işe yararsın ki!

“...ancak seni tam olarak neyi düşünmek bunalıma sürüklüyor? İstersen bunun hakkında konuşabiliriz.”

Liz tırnaklarına şöyle bir baktı. Manikürü bozulmuştu, parıltılı mavi ojesinden kar tanecikleri gibi kopan parçaların kotunun üzerine düşmesini izledi. “Bilmiyorum,” dedi sonunda. “Sanırım... sanırım bir sürü hata yaptım.”

Bay Dickson sandalyesinde geriye doğru yaslandı. “Şey,” dedi, “ben bunun iyi bir şey olabileceğini düşünüyorum. İnsan hata yapmadan bir şey öğrenemez ki Liz ve ne kadar çok hata yaparsak yıllar geçtikçe o kadar bilge bir insana...”

“Evet, tamam, sizin o Dr. Phil saçmalıklarınıza ihtiyacım yok,” dediği anda Liz buna pişman oldu çünkü belki

de Bay Dickson gerçekten de ona yardım etmek istiyordu. Ama buna nasıl son vermesi gerektiğini bilemiyordu. Çok uzun zamandır otomatik pilota almıştı kendini.

Bay Dickson'ın yüzündeki ifade katılaştı. "Pekâlâ, o zaman, Liz. Ne dememi istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diye çıkıştı. "Sizin ne demeniz gerektiğini bilmeniz gerekmiyor mu?"

"Bayan Emerson, yardım almak istemiyorsanız size yardım edemem."

Ama yardım almak istiyordu. Fakat bunu nasıl istemesi gerektiğini bilmiyordu, bir de tabii artık yardım edilemeyecek halde olmaktan da korkuyordu.

Bay Dickson iç geçirdi. "Biliyor musun Liz, ben de gençken karanlık bir dönemden geçmiştim. Her zaman biraz kiloluydum..."

Liz'in ağzını kapalı tutabilmek için nefsinin her bir zerresini kontrol etmesi gerekti.

"...ve uzunca bir süre, insanların hakkımda ne düşündüğünü fazlasıyla umursadım. Ama bunun üstesinden gelmeyi başardım," dedi öne eğilerek. Sandalye gıcırdadı. "Sonra insanların benim hakkımda ne düşündüklerinin değil, benim kendi hakkımdaki düşüncelerimin daha önemli olduğunu anlamaya başladım..."

Liz aklından, *Tamam*, diye geçirdi. *Şu yedi şans verme işini bir yana bırakalım. Biri beni hemen öldürsün.*

"Şunu unutma, Liz," dedi Bay Dickson, "değişmek için asla geç değildir. Her gün insanın hayatında yeni bir sayfa açılır ve hikâyeni yazacak olan da sensin."

Liz güldü. Nefesten yoksun ve umarsız bir ses çıkar-
mıştı. “Ah, bence çok geç, Bay Dickson,” dedi.

Danışmanı ona şefkatle gülümsedi. “Ah, Liz, de-
şeceğine inanmazsan asla değişemezsin.”

Danışmanının bu sözleriyle fiziksel bir darbe yemiş gibi
oldu. Liz güçlükle gülümsedi ve sonra da oradan ayrıldı.
Dışarı çıktığında, kışın alacakaranlığı geceye dönmek
üzereydi, tam olarak tanımlanamayacak bir yarı karanlık.
Liz otopark boyunca koştu, arabasına vardığında alnını
kaportaya dayadı.

Teni metale yapıştı, karanlık çökmek üzereydi.

“Eh,” diye fısıldadı, “sanıyorum o zaman hiç de-
meyeceğim.”

ALTMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Dördüncü Ziyaretçi

Bay Eliezer her ne kadar bastırsa ve dışarı çıkarmamaya çalışsa da onun ne kadar zeki olduğunu hemen fark etmişti.

Ahmakça soruların yanı sıra zekice sorular da sormuştu ve daha ilk günden kendini derse verebilse Liz'in parlak bir öğrenci olabileceğini anlamıştı. Öğretmenliğin en kötü yanının bu olduğunu öğrenmişti; Öğrencilerin başlamadan pes ettiğini görmek.

Liz'in daha fazla üzerine gidiyordu çünkü şimdiye dek hayatında, hakkında bu kadar çok keşke diyebileceği hiçbir öğrenci olmamıştı.

Bay Eliezer fazla kalmadı. Monica hâlâ kapıda nöbetteydi... Kartını bırakması için onu içeri alma konusunda da tereddütte kalmıştı. Bay Eliezer sanki kendi-

sini görebilirmiş gibi Liz'e buruk bir şekilde gülümseyip dışarı çıktı. Kartın üzerinde şöyle yazıyordu: SEVGİLİ BAYAN EMERSON, DERSİMDEN ALACAĞINIZ NOTU YÜKSELTECEĞİNİZE DAİR GAYET CİDDİ BİR SÖZ VERMİŞTİNİZ VE HALİHAZIRDA BU SÖZÜNÜZÜ TUTMANIZI BEKLİYORUM. İYİLEŞİN.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

Öne Doğru Bir Adım

*L*iam aslında hiçbir partiye gitmediği için sonunda başka şeyler yerine kafein bağımlısı haline gelmişti.

Monica'nın ona getirdiği kahvede plastik tadı vardı ama bir bardak daha içmezse yere yığılacaktı. Sonunda strese yenik düşmüştü ve artık gerçekten de uyumak istiyordu ama Liz Emerson'ın başında beklemeyi daha çok istiyordu.

Liam hastaneleri gerçekten de severdi. Annesi hemşireydi ve çocukluğunun büyük kısmı sterilize edilmiş koridorlarda geçmişti. Burası onun için ölümden çok mucizelerin gerçekleştiği bir yerdi ve öyle kalmasını istiyordu.

Sorduğunda hemşirelerden biri beşinci katta bir kafe olduğunu söyledi ama asansöre bindiğinde yanlışlıkla dördüncü katın düşmesine bastı. İç geçirip yüzünü ovuştururken asansörün dördüncü katta duracak olmasına mantıksız bir şekilde canı sıkılmıştı ama artık bu konuda yapılabilecek

bir şey yoktu. Doğru düğmeye basıp sırtını asansöre yasladı ve gözlerini kapadı.

Bir an ayakta kollarını göğsünde kavuşturmuş bir haldeyken içi geçti. Sonra asansörün kapısı dördüncü katta açılınca, o bir anlık dalgınlığından hıçkırık sesleri sayesinde sıyrıldı.

Gözlerini kırptırdı. Tamamen kendine geldiğinde, asansör kapıları kapanmaya başlamıştı. Kapıları kollarıyla aralayıp koridorun bir köşesinde iki büklüm duran kıza yöneldi.

Liam, Kennie'ye baktı. Bir anlık tereddütten sonra boğazını temizledi.

"Julia?" Sesi cılız, umutsuz ve şüpheci çıkıyordu. Herhalde gelenin Julia olmadığını fark etmiş olması gerekirdi.

Liam, *O bile bu kadar aptal olamaz*, diye düşünürken yanına çömeldi.

"Jules, Liz daha iyi mi?"

"Onu tek kişilik bir odaya aldılar," dedi Liam. "Yani evet."

Birden başını kaldırıp yüzüne baktı, Liam hayatında ilk kez gerçekten de Kennie'ye bakıyordu. İşin doğrusu Liam, Kennie'yi hep tam tipik Barbie bebeği görünümlü ve biraz da aptal bir tip olarak düşünmüştü. Çünkü ona öyle söylenmişti.

Şimdiyse yüzündeki çamura dönmüş makyaj izlerine ve gözlerinin içindeki o mahvolmuş kıza bakarken kendisinin tam bir hıyar olduğunu düşünüyordu.

Birden bütün insanların *insan* olduğunu anladı.

"Sen Julia değilsin," dedi.

Liam, “Hayır,” diyerek onu onadı.

Burnunu çekti. “Liam, değil mi?”

İşte, işte. Gözlerinin önünde, Kennie herkesin öyle olduğunu sandığı kıza dönüşmüştü, azıcık aptal ama herkesten biraz daha önde biriydi çünkü onu öyle birine dönüştürmüşlerdi.

Liam konuyu deşmemeye karar verdi. Kennie kaybolmuş ve korkmuş görünüyordu. Bir de yalnız kalmasına izin veremezdi.

Liam herkesin maskeler taktığına karar vermişti. Kendisi de farklı davranmıyordu.

Kennie’ye elini uzattı. “Haydi gel. Onu görmek istemez misin?”

Kennie bir an tereddüt etti.

Ama sonunda elini tuttu.

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Liz Emerson Arabasını Çarpmadan Önceki Gece

*L*iz giysi odasının içine girip ağladı. Ağladı, ağladı, dünyadan nefret etti ve ağladı ve durduğunda içi bomboştı. Çünkü kendinden başka nefret edeceği kimse yoktu.

Ah, evet hâlâ herkese yanlış olduğunu bildiği sebeplerden öfkeliydi. Umursamadığı için annesine, yeterince güçlü olmadığı için Julia'ya, bu kadar büyük bir aptal olduğu için Kennie'ye, hayatını mahvetmesine izin verdiği için Liam'a, bir gerzek olduğu için Jake'e, orada öylece durup buna izin verdikleri şimdiye dek incittiği herkese öfkeliydi.

Giysi odasında otururken, burada bir daha asla oturamayacağının farkına vardı. Bu garip bir düşünceydi. Parmaklarını halıya geçirip başını duvara yasladı. *Bir daha*

asla. Geri dönüşü yoktu. Ertesi sabah okula gidecek, son bir güne, tek bir güne daha katlanacak, sonra etrafına bakacak ve her şeyin aynı olduğunu görecekti. İnsanlar da ona daha önce nasıl davranıyorlardıysa öyle davranacaklardı. Konuşacak, gülecek, ev ödevlerinden şikâyet edecek, öğretmenlerle dalga geçecekti ve yarın hayatta olmayacağını bir tek o bilecekti. Yarın, her şey ama her şey bitecekti.

Bunun olmasını ne kadar umarsızca arzuladığına kendi bile şaşırdı.

Cep telefonunu çıkarıp Google'da "intihar belirtileri"ni arattırdı.

Derin bir hüznün.

İlgi kaybı/Kendi kabuğuna çekilme.

Uyuma ve uyku düzeninde sorunlar.

Derinden derine "ölmeyi istemek," hız sınırını aşarak araba kullanmak, kırmızı ışıktaki geçmek vb. gibi gereksiz riskler almak, inanılmaz derecede dikkatsizlik.

Alkol ve uyuşturucu kullanımında artış.

Ruh halinde ani değişiklikler.

Ah, Evet!

Kimse fark etmedi mi?

Haydi ama. Uyumakta zorlanmak... Ne komik.

Cidden.

Gerçekten mi?

Kararlılığı betondan çeliğe dönüştü. Çünkü kimse fark etmemişti. *Hiçbir şey* fark etmemişlerdi.

Altında bunalım ve intihara yönelik düşüncelerden kurtulmak için yapılması gerekenler yazıyordu. Liz onları okumadı.

İyileşmek filan söz konusu değildi.

En azından onun için.

YETMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Liz Emerson'ın Arabasını Çarptığı Gün

Tadını çıkarmaya çalıştı. Kendisine bu son birkaç saat boyunca hâlâ yaşamak için bir neden bulmak için bunun son şansı olduğunu hatırlatmaya çabaladı ama hissizdi. Bitmesini istiyordu.

Julia'nın vatandaşlık dersinden önce güldüğünü gördü fakat gözlerinin altında mor halkalar vardı ve elleri titriyordu. Kennie'nin koridorda dans ettiğini gördü ama sanki zorla gülüyordu. Bay Eliezer sınav için Newton'ın yasalarının üzerinden geçerken fizik dersini dinledi ama çoğunu anlamadı ve kendi kendine, *bir önemi yok*, diye düşündü.

Arabayı çarptığımda durağanlık, kütle, ivme, kuvvet, yerçekimi ve eşdeğerde ve zıt yönde tepki ve her şey olacağım. Hiçbir şeye dönüşeceğim.

Son zil çaldığında, Bay Eliezer onunla konuşmak istediğini söyleyerek sınıfta kalmasını rica ettiğinde fizik projesini neden hâlâ teslim etmediğini sordu. Pek bir şey demedi ama yine de, öğretmeni gitmesine izin verdiğinde koridorlar boşalmıştı. Ders kitaplarını sırt çantasına yerleştirip cüzdanından araba anahtarını çıkardı ve aşağı inip kapılara yönelirken durmasına neden olan bir şey gördü. Kennie'yi. Dans üniformasını giymişti. Alnını dolabına dayamış, kollarını karnına sarmıştı ve Liz ne kadar uzakta duruyor olsa da ağladığını görebiliyordu.

Liz dışarı çıktı, arabasının motorunu çalıştırdı ve benzin istasyonuna yöneldi. Gideceği yere varabilmek için arabasının deposunu doldurdu ve eyaletler arası otobana doğru yol almaya başladı.

*YETMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM***Liz Emerson Arabasını Çarpmadan
Yedi Dakika Önce**

Sonunda eşdeğerde ve zıt yönde tepkinin kendisi, yani
Liz Emerson olduğunu anladı. Sonuç oydu.

Gaz pedalını kökledi.

YETMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Beşinci Ziyaretçi

*L*iam, Kennie'yi Liz'in açık kapısının önünde bırakınca Kennie usulca içeri girdi. Loş bir ışık vardı. Liz'in elleri iki yanında öylece uzanıyordu, üzerinde iğrenç bir hastane önlüğü vardı ve Kennie insanların tabutların içinde hep böyle yattığını düşünmüştü.

Kennie yatağın yanına oturdu ve en iyi yaptığı şeyi yaptı: Konuştu.

“Evet,” dedi, “ben de yukarıda kadın doğum servisindeydim. O kadar şekerler ki. Bebekler, yani. Biliyor musun, hep bir kız kardeşim olsun istemiştım. Bir kere sinde Noel’de, dört yaşındayken, Noel Baba’dan Daniel’ı alıp yerine bana bir abla getirmesini istemiştım. Ağabeyler pek bir işe yaramıyorlar, biliyor musun? Onlardan elbise ya da ayakkabı filan ödünç alamıyorsun.”

Kennie durdu. Sessizlik gözlerine yaşlar birikmesine neden oldu. Ancak Kennie sadece Liz'in sığ, aptal, neşeli, kabına sığmayan ve gözünde yaş kalmayınca kadar ağlayabilen arkadaşı değildi. O anda bunu kendine ispatladı.

“Evet. Matematik ödevin Jules’da. Sana kimya notlarını getirirdim ama bugün ders yapmadık. Daha doğrusu, Jessica Harley öyle dedi. Ben derse girmedim. Duyduğum kadarıyla herkes orada öylece oturmuş. Sen olsan bundan nefret ederdin. Yani orada olsaydın, zaten bütün ders boyunca öylece oturmazdık... Neyse boş ver. Yakında iyileşmen lazım yoksa Jake’in yüzü iyileşecek ve gözünün morardığını asla göremeyeceksin. Muhteşemdi. Julia ona sıkı bir yumruk patlattı. Muhteşemdi. Yere bile düştü. Belki sen de öteki gözünü morartırsın. Aman Tanrım, bu harika olurdu! O zaman pandaya benzer! Hey, bu arada, siz ikiniz hâlâ beraber misiniz ki? Kavga filan ettiğinizi söyledi. Kimse neler olup bittiğini bilmiyor, Liz. Umarım ayrılmışsınızdır. Umarım onunla tekrar barışmazsın. Liz, sen ondan daha iyilerine layıksın.”

Kennie duraksayıp kapıya doğru baktıktan sonra Liz’e bir sır verecekmiş gizemli bakışlar attı. Liz kendinde olsaydı da böyle yapardı ama Liz’in öylece hiç kıpırdamadan yatıyor oluşu, kapalı gözleri sinir bozucuydu. Kennie kendini konuşmaya zorladı ama boğazındaki düğüm sesini tanıyamamasına neden oldu. “Liam’ı biliyorsun, değil mi? Yani evet, inek olduğunu biliyorum ama hani ona lise birdeyken çok feci bir şaka yapmıştık. Ama aslında şirin biri, sence de öyle değil mi? Çok güzel gözleri var. Ve neyse, of sana deli oluyor, Liz. Okulda hep seni kesiyor.

Daha önce fark etmediğine inanamıyorum. Çok şeker... Hiç de tüyleri diken diken eden cinsinden değil. Yani o zaman seni kesiyor deyince yanlış ifade etmiş oluyorum. Ama gözü hep sende, Liz. Hem o çok da akıllı. Dördüncü sınıftayken, heceleme yarışmasını kazanmıştı, hatırladın mı? Dur bir dakika, sen henüz aramıza katılmamıştın. Neyse, dördüncü sınıfta heceleme yarışmasını kazanmıştı. Siz ikiniz harika bir çift olursunuz. Yani öyle düşünüyorum. Onunla öpüşüp bize nasıl olduğunu anlatmak için hemen iyileşmelisin, tamam mı?”

İşte o anda sesi çatlamaya başladı. Çatırtı boğazından başlayıp bütün bedenine yayılınca Kennie kendini daha fazla kontrol edemez hale geldi. “Hemen iyileşmen lazım,” dedi. “Liz, lütfen geri dön. Arabanı tamir ettiririz. Tüm notlarını tutar ve ev ödevlerini ve ihtiyacın olan her şeyi yaparız. Her şeyi yoluna koyacağız, tamam mı?”

Zar zor yutkundu. Yanağını hastane yatağının demirlerine dayadı ve Liz’in yüzüne bakıp, “Sana öyle kızdığım için özür dilerim. Yani bunun senin suçun olmadığını biliyorum... Şeyi kastediyorum... Bebeği yani. Kyle’dan ayrılacağım. Ve Julia... Sana çoktan söyledi mi, bilemiyorum ama sen iyileşirsen durumundan birilerine bahsedeceğini söyledi. Onu rehabilitasyona yönlendirebilecek birine yani. Liz her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek,” diye fısıldadı.

Kennie rimelden yapış yapış olan kirpiklerinin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde gözlerini kırıştırdı. Gözlerini elinin arkasıyla hızlıca sildi. “Özür dilerim. Ağlamıyorum. Ağlamıyorum. Tamam, hani hatırladın mı, yedinci sını-

fin sonuydu galiba bize şu bir örnek yüzükleri almıştım ve sonsuza dek arkadaş kalmaya yemin etmiştik ya hani? Benimki hâlâ duruyor, biliyor musun? Julia'ninki de duruyor. Seninkinin de mücevher kutunun dibinde durduğunu biliyorum. Senden mezuniyet töreni için bir kolye ödünç almıştım ya, o zaman görmüştüm. Ah, hey, o kolye hâlâ bende bu arada. Sana geri vermemi bana hatırlatmalısın. Neyse... Liz, sonsuza dek, *sonsuza dek* demektir. Yani, bizi böyle ardında bırakıp gidemezsin. Liz...”

Boğazından ufak bir hıçkırık yükselirken oraya takılıp kaldı ve ondan sonraki sözlerini söyleyebilmek için tüm gücünü sarf etmesi gerekti. “Liz, bunu atlatmak zorundasın. Zorundasın. Bizi ardında bırakamazsın. Biz... Bunu sensiz yapamayız. Tanrım, Liz. Lütfen.”

Sonra Kennie ağlamaya başladı çünkü kimse bu kadar çok gözyaşını zapt edemezdi.

YETMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

En Kötü Yanı

*L*iz hiçbir zaman kimseye veda etmez.

Julia o gün Liz, Bay Eliezer'la konuşurken okuldan çıkmıştı. Liz onu en son koridorda görmüştü. O İspanyolca dersine giderken Julia da spor salonuna gidiyordu. Julia onu görmemişti. . . Çok ama çok uzun olan saçlarını topuz yapmaya çalışmakla meşguldü ve Liz'in bir yanı bunun onu son görüşü olacağını biliyordu. Birlikte aldıkları bir ders yoktu, yollarının kesişmesine neden olacak sınıflara da gitmiyorlardı, bu yüzden de Julia'yı gördüğünde, koridorun ortasında durup onu izlemiş ve sadece birkaç saat içinde anıları artık var olmayacağı halde, bu görüntüyü beynine kazımaya çalışmıştı.

Ardından Liz, Kennie'yi dolabının önünde ağlarken gördüğünde oraya gidip kollarını boynuna dolamayış o kadar çok, hem de öyle çok istemişti ki. Fakat Liz ağ-

zından bir şey kaçıracığını biliyordu. Kennie onu çok iyi tanıyordu. Kesin anlardı. Bu yüzden de arkasını dönüp oradan uzaklaştı.

Annesi eve dönüş uçağında olmalıydı ama Liz park yerinden çıkıp yine de onu aradı. Çağrısı doğrudan tele-sekretere düştü ama son bir kez daha annesinin kayıttaki sesini duymuş oldu.

Üzgünüm demek istemişti. Üzgün olduğu o kadar çok şey vardı ki. Bunu yapmak yerine telefonu kapamıştı.

Ancak planlarında tek bir değişiklik yapmıştı. Kazayı yapmayı planladığı yere doğru ilerlerken, ölmeden yirmi dakika önce, Liz farklı bir yola saparak doğal parka yönelmişti.

Arabasından dışarı çıkmamış, sadece ileride ağaçların arasından göğe yükselen o güzelim manzaralı kuleye uzaktan bakmıştı. Orada dilediği onca dileği düşünmüştü. Babasıyla kulenin tepesine dek yaptıkları yarışları ve hep kazanmasına izin verişini anımsamıştı. Bir zamanlar gökyüzünü nasıl da umarsızca sevdiğini düşünmüş ve sonunda bunca zamandır havaya temas etmek için debelenen o tek kelimeyi sarf etmeyi başaramıştı.

“Üzgünüm.”

YETMİŞ ALTINCI BÖLÜM
Sonra Her Şey Paramparça Oldu

*B*ip sesleri duyulmaya başladığında Kennie hâlâ oradaydı.

Hemen ardından, doktorlar ve hemşireler odaya dolup Kennie'nin anlamadığı şeyler söylemeye başladılar ve o hıçkırıklara boğuldu çünkü korkunç bir şeyler oluyordu ve ne olduğunu anlayamıyordu.

Pembe dinozorlu önlük giyen hemşire Kennie'nin elinden tutup onu oradan uzaklaştırmaya çalıştı.

“Neler oluyor?” diye hıçkırırken Kennie histerik bir haldeydi. “Neler oluyor?”

Hemşire, Kennie'yi koluyla sarıp, “Ah, tatlım. Kalbi yine durdu. Ve... Ve durumu pek de iyi gözüküyor,” dedi.

Kennie kelimeleri ağzında boğularak, “Hayır,” diye zırladı ve hemşirenin elinden kurtulmaya çalıştı. “Bu doğru değil. Liz!” diye haykırdı. “Liz, bunu bize yapmayacaksın. *Bunu atlatacaksın. Liz. Liz!*”

YETMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Liz Emerson Arabasını Çarpmadan İki Dakika Önce

*B*eni anımsadı.

Bir zamanlar olduğu o küçük kızı, sihire, sevgiye ve kahramanlara inanan, evinin önünde kuruyup kalmış halde bulduğu solucanlar için cenaze töreni düzenleyen o küçük kızı anımsadı. Mutlu olduğu ve dünyanın parlak olduğu bir zamanı hatırlıyordu ve bir zamanlar sahip olduğu o hayali arkadaşını.

Artık sona geldiği için benim yan koltukta oturduğumu farz etti. Elimin elinin üzerinde durduğunu ve sıcak elimle onun soğuk elini sıkı sıkı tuttuğumu hayal etti. O son birkaç dakika boyunca yalnız değildi.

YETMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sesler

“*B*iri Dr. Sampson’ı arasın. Nabzının düzensiz olduğunu söyleyin...”

“Ne oldu? Bir saniye önce iyiydi...”

“Ama şimdi iyi değil, değil mi? Hemen bir ünite kan verin... Bir şeyleri atlamış olmalıyız, bir yerinde iç kanama başladı galiba...”

“Ah, Tanrı aşkına, onu buradan çıkarın!”

Birisi Kennie’nin koluna girip onu dışarı sürüklemeye başladı.

YETMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Çarpma Anı

*L*iz Emerson son bir kez daha uçmayı diledi. Fakat bu kez ne kar taneleri ne de karahindiba çiçeği tüyleri vardı ama yine de gözlerini kapayıp direksiyonu kırarken dileğini diledi.

Ama uçmadı.

Düştü.

Merhaba yerçekimi, diye düşünerek kendisini tutması için kollarını iki yana açmaya çalıştı.

Merhaba, güle güle.

Ama dünyası tam olarak kararmadı.

SEKSENİNCİ BÖLÜM

Sessizlik

Üç erkek hasta bakıcı Kennie'yi sürükleyerek bekleme salonuna getirince Monica sandalyesinden fırlayıp, "Neler oluyor?" dedi. Julia başını kaldırdı. Kalbi sanki olduğu yerden kopup düşmüştü. Hemşirelerden biri Monica'yı bir kenara çekip neler olduğunu anlattı. Odadaki diğer insanlar olan biteni sessizce izliyorlardı, Monica'nın yüzünün düştüğünü görünce birbirlerine sarılıp kâğıt mendil alıp ağlamaya başladılar.

Kennie dışında herkes. Kennie, Julia'nın yanına gitmiş ve elini tutup olanca gücüyle sıkmaya başlamıştı.

SEKSEN BİRİNCİ BÖLÜM

Her Şey Yitip Gitmeden Önce

Bay Eliezer, Newton'ın Hareket Kanunları'nın üzerinden geçtiği dersi şu sözlerle sonlandırdı:

“Evet. Unutmayın ki Newton'ın kanunlarının tümü hareket teorisi hakkındadır. Bu derste, sürtünme, hava direnci ve diğer tüm faktörleri göz ardı ediyoruz ancak Newton'ın kanunları gerçek hayata birebir uygulanamaz. Hiçbir şey o kadar basit değildir.”

Ve sınıf bir kez daha gerçek hayatta uygulanamayacak bir şey öğrenmekte oldukları için şiddetle tepki gösterirken Bay Eliezer yalnızca gülümseyip şöyle demişti: “Hayat sebep ve sonuçtan ibaret değildir.”

Hiçbir şey o kadar basit değildir.

İşte o anda, *her şey yerli yerine oturdu.*

Ve Liz Emerson gözlerini kapadı.

SEKSEN İKİNCİ BÖLÜM

Tekrar Bekleme Salonu

*H*emşireler yine Liz'in odasına koşturdu. Monica kolunu Kennie'ye sararken Julia da sanki bir daha hiç bırakmayacakmış gibi elini tutuyordu.

Geri kalan herkes onları izliyordu. Bir son bekliyorlardı. *Liz Emerson*'ın artık var olmadığı bir dünyayı bekliyorlardı.

Jake Derrick başı ellerinin arasında, bir köşede sessizce oturuyordu. O çekici hemşire gittiğinden ve insanlar mor gözünü işaret etmeye başladığından beri, öylece orada oturuyordu. Ancak Liz'le ilgili haber geldiğinde başı biraz daha öne düştü.

Matthew Derringer dışarı çıkıp dün iptal ettiği çiçekleri tekrar sipariş etti.

Liam öylece donup kalmış bir halde otururken önündeki kahveden buharlar çıkıyordu.

Sonra birden Kennie başını kaldırdı. Omuzlarına düşmüş olan saçları kıvrılmış ve birbirine dolanmıştı, rimeli aktığı için yanakları kapkara olmuştu, gözleri kıpkırmızıydı. Odada etrafına bakınıp Liam'ı görünce ona seslendi.

Liam başını yorgun bir şekilde çevirirken herkes onu izliyordu.

Kennie gözlerini ona dikmişti.

Sonsuzluk gibi gelen bir anın ardından Liam yavaşça ayağa kalktı. Kennie'ye doğru sessiz ve ölçülü adımlar attı ve bir an bir tek ona baktı, zalim olma potansiyeli olsa da gözlerinde bir hüznün denizi olan o ufak tefek kıza.

Elini tuttu.

Julia da öbür elini kavradı. Liam, Julia'ya baktığında Julia gözyaşlarının arasından zar zor da olsa gülümsemeyi başardı. Monica ona öyle bir bakış attı ki o anda kendi yaş grubundaki en popüler iki kızın elini tutmakta olduğunu unuttu.

Orada o garip ama sıkı sıkıya birbirlerine bağlanmış daireyi oluşturduklarında hepsinin aklından aynı şey geçiyordu.

Azmederse bunu atlatır.

SON SÖZ

Beni bıraktığı yerde, kahverengi kanepenin arkasında oturmuş anlık görüntüleri hatırlıyorum.

Parkta kollarını iki yana açmış koşarken uçmaya çalışıyor, eli elime değiyor. Üzerime serpiştirdiği peri tozu beni çok hafifçe de olsa yerden havalandırıyor.

Kar meleği yapıyor. İki tane yapıyor, böylece yan yana uzanabileceğiz ve kanatlarımız birbirine değecek.

Arka bahçede beni kovalıyor, çıplak ayaklarımız sıcaktan ısınmış yaz çimenlerine basıyor.

Unutuyor.

Yılların geçip gitmesini izliyorum.

Sonra, o kocaman evin sessizliği evin önüne park eden arabanın lastiklerinin çakıl yolda çıkardığı sesle bölünüyor. Garaj kapısının mekanik bir sesle açıldığını ve bir kilidin içinde bir anahtarın döndüğünü işitiyorum.

“Dikkat et,” diyor Monica. “Koltuk değneklerini sıkı tut.”

Hemen cevabı yapıştırıyor. “İyiyim, anne.”

Bir an bir duraksama, kısa bir sessizlik oluyor.

Sonra Monica, “Tatlım. Yardıma ihtiyacın var mı?” diye soruyor.

Yine bir sessizlik oluyor.

Sonra çok ama çok usulca, Liz Emerson tek bir kelime sarf ediyor.

“Evet.”

YAYINCININ NOTU

Danışma ve yardım için başvurabileceğiniz başlıca kurumlar:

Hızır Acil	112
Ruhsal Bunalım Danışma	182
Sağlık Danışma	184
Türk Psikologlar Derneği	
Genel Merkez (Ankara)	0 312 425 67 65
İstanbul Şubesi	0 212 251 66 61-62
İzmir Şubesi	0 232 422 12 08
Bursa Şubesi	0 533 415 71 37
Antalya Şubesi	antalya@psikolog.org.tr
Samsun Şubesi	samsun@psikolog.org.tr
Türk Psikiyatri Derneği	
Genel Merkez (Ankara)	0 312 468 74 97

AMY ZHANG Çin'de doğmuş, Wisconsin'de büyümüş, New York'ta yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda piyano çalarken ya da tenis kortunda toplara vururken görülebilir. *Benimle Kal* ilk kitabıdır.

amyzhangwrites.com

Kapak Tasarımı: Matt Roeser

Durağanlık, kuvvet, kütle,
yerçekimi, ivme ve hız,
neden-sonuç ilişkisi.

Liz hiçbirini anlamıyordu.
Ama ben anlıyordum.

Neden düştüğümüzü anlıyordum.

Nereye ve nasıl düştüğümüzü de.

Mutluzlugu anlıyordum.

kahını paramparça eden

yalnızlığı ve sessizliği de...

Böyle olmak zorunda değildi.

değil mi?

Hep böyle olmamıştı,

değil mi?

Hayatta kal,

Liz Emerson,

benimle kal...

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-325-5

9 786052 993255

